n°. 120 Owen U* 8.6

FABULÆ ÆSOPI

Græce ac Latine.

Quibus adduntur,

RANARUM MURIUMq; PUGNA; & EPIGRAMMATA quædam ex *Anthologia* SELECTA.

BIBL. CANT. ACAD.

LONDINI,
Ex Officina *Johannis Redmayne*,
MDCLXXI.

02,274

TYPOGRAPHUS

LECTORI.

CUm priores Æsopi Editiones iis scaterent Mendis, quæ juventutem citius in errorem inducere potuerint, quam quippiam docere; Fabulas eas repurgatas, qualesque ipse Author pro suis agnosceret, puras nempe putas, edimus. Insuper vero, ne Iuventuti studiosæ aliquid condimenti deesset, adjunximus Ranarum Muriumq; pugnam, & Epigrammata quædam selectiora, eaque Græce & Latine. Cæterum, in utroque opere Dulce & Utile misceri, eoque nomine discentium captui satis accommodari, pro nobis, Liber ipse, &, si intelligat, Lector loquetur. Vale.

DANIELIS HEINSII

DE ÆSOPI FABULIS

& ejus Sapientia.

Ὅσην Ἑλλὰς ἅπασα, καὶ Αὐσονίη μεγάθυμος,
Ὁ φρὸξ φρασμοσυλίῃ κηΐσατο καὶ πινυτῇσι.
Μοῦνος καὶ σοφίῃ ἀπερύκακε πᾶσαν
Σωὴ καὶ Ὀδυσεύς, σωὴ καὶ Ἰλιάδης.
Πρῶτός τις καὶ πᾶσιν ἀπ' ἀκμῆς τλῶ φρένι εἶπεν
Τῶν μερόπων, ζωοῖς μῦθα χαριστάμενος·
Κερδὼ Ὀδυσσῆός ἐστι λέων δέ οἱ ἔστιν Ἀχιλλεύς.
Καὶ βάτραχον καὶ μῦν οἶδεν ἀειπρεπέα.
Πάντη σὶ ἀνδρομέῃσιν ἐνὶ φρένι ἠδὲ καὶ ἔργα·
Αὐτὸν δὲ Κρονίδεω πᾶσιν ἐφιστάμενον·
Ὦ παίδων μελέδημα, καὶ ἀνέρα πάντα πινύσκων·
Ὦ παίζας σπουδῇς ἄξια καὶ μελίτης.

I N-

INDEX FABULARUM.

A
Adolescentuli & cocus 26
Ægrotus & medicus 40
Æthiops 68
Agnus & lupus 124
Agricola 72
Agricola & filii ipsius 22
Alcedo 74
Anseres & grues 56
Anus & medicus 22
Apiarius 74
Aquila 114
Aquila & scarabeus 4
Aquila & vulpes 2
Arundo & oliva 122
Asini 96
Asinus & corvus 100
Asinus & equus 54
Asinus & hortulanus 42
Asinus & leo 60
Asinus & ranæ 98
Asinus silvestris 96
Asinus & vulpes 98, 100
Avarus 54
Auceps & galerita 44
Auceps & vipera 32

B.
Bubulcus 112
Butalis 62

C.
Camelus 102
Cancer & vulpes 84
Canes 80
Canis & cocus 32
Canis & gallus 34
Canis & lupus *ibid.*
Carbonarius & fullo 14
Cassita 50
Cerva 56
Cerva & leo 58
Cerva & vitis *ibid.*
Cicada & formicæ 114
Citharœdus 84
Cochlea 70
Columbi 102
Columba & cornix 104
Cornix & corvus *ibid.*
Corvus ægrotans 112
Corvus & serpens 88
Culex & leo 126
Cornix & canis 86

Cy-

Cygnus 66

D.

Deceptor 18
Dives 104

E.

Equus & asinus 106

F.

Felis & gallus 3
Felis & mures 28
Fiber 32
Formica 94
Formica & columba 38
Fures 84

G.

Galli 122
Galli & perdix 12
Gallina auripara 116
Gallina & hirundo 100

H.

Herus & canes 24
Hinnulus 52
Hirundo & cornix 68
Hœdus & lupus 82, 118
Homo & canis 110
Homo perfractor statuæ *ibid.*
Homo & satyrus 108

I.

Iactator 16
Impossibilia promittẽs 16
Inimici 26
Iupiter 90, 92

L.

Leo, asinus & vulpes 36
Leo & lupus 64
Leo & rana 36
Leo & ursus 38
Leo & vulpes 115
Lepores 92
Lepores & ranæ 52
Lignator & Mercurius 42
Lupus & grus 128
Lupus & ovis 92
Lupus & vetula 118

M.

Malignus 16
Maritus & uxor 82
Medicus & ægrotans 32
Mercurius 90
Mercurius & statuarius 78
Mercurius & Tiresias 80
Monedula 88
Monedula & columbæ *ibid.*
Morsus à cane 24
Mulier & ancillæ 70
Mulier & gallina 24
Mulier venefica 70
Mulier & vir ebrius 66
Mulus 112
Muscæ 78
Mustela 79

O.

Olitor & canis 60

P.

Paſtor 104
Paſtor & lupus 62
Paſtor & mare 46
Pavo & monedula 50
Philomela & accipiter 6
Piſcator 76,112
Piſcator & cerrus 106
Piſcatores 14, 18
Puer & mater 46
Pulex 56
Punica & malus 48

R.

Ranæ 20,74,124

S.

Senex & mors 20,124
Serpens 102
Serpens & agricola 120
Serpens & cancer 62
Simius & delphis 76
Singularis & vulpes 50
Sus & canis 60,62

T.

Talpa 48
Teſtudo & aquila 56
Thunnus & delphin 30
Tubicen 120

V.

Vates 38
Vermis & vulpes 114
Veſpertilio & muſtela. 94
Veſpertilio, rubus & mergus 40
Veſpæ & perdices 48
Viator 44
Viatores 72, 96
Vulpes 10, 12
Vulpes & crocodilus 12
Vulpes & hircus 6
Vulpes & leo 8
Vulpes & lignator 108
Vulpes & rubus 10
Vulpes & ſimius 28

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ Εἰκόνων, Μῦθοι.

Οἱ τῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῷ ὁπτμελεῖται. Ἐμέλησε μὴ γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθων, καὶ Ἡσιόδῳ, ἢ τι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ φασὶς Λυκάμβῃ· ἀλλὰ Αἰσώπῳ πάντα τὰ τ ἀνθρώπων ἐκμεμίζωται· καὶ λόγῳ τοῖς θηρείοις μεταδέδωκε λόγῳ ἕνεκα σωτηρίας γὰ ἐκεῖνό γε, καὶ ὕβρεως ἀλαζονείας, καὶ ἀπάτης. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, ἢ ἀλώπηξ, καὶ ἔτι γε, νὴ Δία· καὶ κύων ἡ χελώνη ἀφωνος. ὑφ' ἓν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνεσθαι τ ἐκ βίε πραγμάτων. βλέποντες ἕνοι οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ὅτι τὰς ὕβρεις τ σοφὲ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδήσαντες, ἢ στεφανώσαντες αὐτὸν θαλλε στεφάνῳ· ὁ ἢ σῆμά τινα ὑφαίνει μῦθον· τὸ γὰρ μειδίαμα τῷ προσώπῳ, ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ κτ τῆς γῆς ἐστῶτες, τῦτο δηλῦσιν. Οἷδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων ὁρμαὶ δηλῦσιν τῆς ψυχῆς δόξας. φιλοσοφεῖ δὲ ὁ γραφὴς ἐκ τὰ τῶν μύθων σώματα, καὶ θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περίεστι γὰρ τῷ Αἰσώπῳ, ὑπὸ τῆς ἀτείνε σκιωῆς συμπλασασα. κορυφαία ἢ τῷ χορῷ ἡ Ἀλώπηξ γέγραπται· χῦν) γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τ πλείστων ὑποθήσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Διῒ.

ÆSOPI

FABULÆ.

Aquila & vulpes.

AQuila & Vulpes, initâ amicitiâ, prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque aquila super alta arbore nidum affixit: vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando vulpe profectâ, aquila cibi inopiâ laborans, devolans in arbusta, & filios hujus abreptans, unà cum suis pullis devoravit. Vulpes itaque reversa, & re cognitâ, non tàm filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopiâ: quia enim terrestris esset, volucrem persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facilè, inimicæ maledicebat. Non multò autem post, capram quibusdam in agro sacrificantibus, devolans aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flammâ excitatâ, aquilæ pulli involucres adhuc cùm essent, affati in terram deciderunt: vulpes verò accurrens in conspectu aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui amicitiam violarint, licet

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ.

Αετὸς καὶ ἀλώπηξ.

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἐγνωσαν, βεβαιωσαι φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν· ὁ μὲν ἐν ὑψηλῇ δένδρῳ τὴν καλιὰν ἐποίήσατο· ἡ δ' ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἐγγίστω θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. ὅθεν νομίσασ ἔν ποτε τῆς ἀλώπεκος προσελθούσης, ὁ ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, κατεπᾴσθη τοὺς θάμνους, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, αὖθις τοῖς ἑαυτοῦ νεοττοῖς ἐδαίτησατο· ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ συμβὰν μαθοῦσα, ὡς τοσοῦτον ὅθεν τῷ τέκνων ὠμότητι ἐδώκατο, ὅσον ὅθεν τῷ τῆς ἀμυνῆς ἀδυνάτῳ· χερσαία γὰρ οὖσα, πόρρω ἀπὸ τῶν διώκειν ἰσχυόντων τὰ τέκνα ἐποιήσατο· διὸ καὶ πορρωθεν σκάψασα, τοῦ δένδρου τὴν ὑπόρρυσιν, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. ὁ δὲ πολλῶν ὀλίγα ὑστερῶν, αἰγὰς τινων ἐπ' ἀγέλης θυόντων, κατεπᾴσας ὁ ἀετὸς, μέρος τι τῶν συμβάντων σὺν ἐμπύροις ἀνδράσιν ἥρπασε, καὶ τὴν νεοττιὰν ἐνέπρησεν. ἀετὸς μὲν δὴ σφοδρὰ πτοηθεὶς πτερυγίσμασι, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς ἀπήνησε· ἅτε τυφλὰ ὄντα τυγχάνοντες, ὑπὸ τῆς δένδρου εἰς γῆν κατέπεσον, ἡ δ' ἀλώπηξ ὑπὸ χαρᾶς ἐθορυβήθη, ὡς ἂν ἐφ' ᾧ τὸν ἀετὸν πάντας κατεφαγόν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασκευασάμενοι, καὶ

licet ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen ſupplicium non depulſuros.

Aquila & ſcarabeus.

LEpus aquila inſectante in luſtrum ſcarabei profugit, rogans ut ab eo ſervaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam nè occideret ſupplicem, obteſtans ipſam per maximum Jovem, nè ſcilicet contemneret parvitatem ejus. Illa verò iratâ alâ percuſſit ſcarabeum, & leporem arreptum devoravit. At ſcarabeus & cum aquila volavit, ut nidum ejus diſceret; ac jam profectus ova ejus devoluta diſrupit. Illa autem quum gravè exiſtimaret, ſi quis hoc auſus fuiſſet, & in altiore loco ſecundo nidificaſſet, & illic rurſus ſcarabeus pariter hanc affecit. Sed aquila inops conſilii penitus, aſcendit ad Jovem (in ejus enim tutela eſſe dicitur) & in ipſis genibus tertiam fœturam ovorum poſuit, deo ipſa commendans, & ſupplicans ut cuſtodiret. Scarabeus autem è ſtercore pilula facta aſcendit, & in ſinum Jovis eam demiſit. Jupiter verò cùm ſurrexiſſet ut ſinum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à ſcarabeo quod hæc feciſſet ut aquilam ulciſceretur (nam non modò ſcarabeum illa injuria affecit, ſed & in Jovem ipſum impia fuit) reverſæ aquilæ ait Jupiter, ſcarabeum eſſe qui mœſtitiæ cauſa fuerit, & certe jure fuiſſe. Nolens igitur genus aquilarum rareſcere, conſuluit ſcarabeo ut aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus aquilarum tranſmutavit partum, cum ſcarabei non appareant,

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum contemnendum; præſertim cum non ſit quiſquam, qui laceſſitus ſe ulciſci non queat.

Phi-

ἢ ἐκ τῆς ὑδρηκμίας φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀδίκειαν, ἀλλ' αὐτῶν γε θείαν δίκην ὑποδιαπρέσβεις.

Αἰετὸς καὶ κάνθαρος.

Λαγωὸς ὑπ' αἰετοῦ διωκόμενος πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίου τὸν αἰετὸν μὴ ἀπολεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός, ἢ μὴν μὴ καταφαγεῖσθαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ μεῖζον τῆς πάρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τοιούτῳ συμπεσὼν, ὡς ἐκαλιεύετο καταμαθὼν, καὶ δὴ τροφοσκοπῶν τὰ ὠὰ τοῦ αἰετοῦ κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειεν, καὶ πῆ μεταφορεῖον τόπου τοσοῦτον νεοττοποιησαμένου, καὶ ἐπὶ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν· ὁ δὴ αἰετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία (τέτακται γὰρ ἱερὸς εἶναι λίγυπτος) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὰ τρίτον γονὰ τῆς ὠδῖνος ἔθηκε, τῷ δεῖσθαι ταῦτα παραδιδόμενος καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρον σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸ κόπρον τοῦ Διὸς ταύτην κατέθηκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὸ ὄνειδος ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος. ἃ καὶ σωτηρίζει πίπτοντα, μαθὼν δὲ ὁ θεὸς τὸ καθάρμα, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὰ αἰετὸν ἀμυνόμενον· οὐ γὰρ μὴ τὸν κάνθαρον ἱκέτην μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε· πρὸς τὰ αἰετὸν εἶπεν ἐλθόντα, κάνθαρον εἶδε τὰ λυπῆντα, καὶ δὲ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βλαπόμενον ἐν τῷ γλύφῳ τὸ τῆς αἰετῆς ἀπαγιδιῶν σωτηρίαν τοῦ καθάρου διαλλαγὰς πρὸς τὰ αἰετὸν θέσθαι. τὰ δὲ μὴ πεῖσθαι, ἐκεῖνον εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τὰ αἰετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνηται κάνθαρος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁμοῦ δηλοῖ, μηδένὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς οὐ πεπλάκωσεν, οὐκ ἂν δυνηθεὶς ἑαυτὸν ἐπαμῦναι.

Philomela & accipiter.

PHilomela ſuper arbore ſedens de more canebat. Accipiter autem videns, ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ cum occidenda eſſet, orabat accipitrem nè devoraretur: neque enim ſatis eſſe ad accipitris ventrem implendum; ſed oportere ipſum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem reſpondens ait, Sed ego certè amens eſſem, ſi, qui in manibus paratus eſt, cibo dimiſſo, quæ non videntur perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleróſque homines eodem modo eſſe inconſultos, qui ſpe majorum quæ incerta ſunt, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & hircus.

VUlpes & hircus ſitientes in puteum deſcenderunt. Sed poſtquàm biberunt, hirco indagante aſcenſum, vulpes ait, Confide, utile quid in utriúſque etiam ſalutem excogitavi: ſi enim rectus ſteteris, anteriores pedes parieti firmaveris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, cùm percurrerim ipſa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exſiluerim, & te poſtea extraham hinc. Ab hirco autem ad hoc promptè officio præſtito, illa eum ex puteo ſic exſiluiſſet, exſultabat circum os læta: hircus autem ipſam accuſabat, quod tranſgreſſa fuerit conventiones Illa autem, Sed ſi tot, inquit, mentes poſſideres, quot in barba pilos, non ante deſcendiſſes quàm aſcenſum conſideraſſes.

Aſſa-

Ἀηδὼν καὶ ἱέραξ.

Ἀηδὼν ὅτι δίνδρεκ καθεζομένη, καὶ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφὴν ὀπτῶν, συνείλησε· ὁ δὲ ὀπτᾶς· ἦ ἂν μᾶλλον, εἰ ἦδες τὸ ἱέρακος μὴ φροντίσας· μηδὲ γὰρ ἐκεῖνος ἔχων ἔνα ἱέρακα γαστέρα πλήσει· δεῖ δ' αὐτὸν τρέφειν θεοφιλούμενον, ὅτι τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τρεπέδᾳ. ἡ δὲ ἱέραξ καταλαβών, εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφεσιν ἂν εἶπον, εἰ καὶ ἐν χερσὶν ἑτοίμων τροφὴν ἀφεὶς, τὸ μὴ φαινόμενόν ποθι διώκοιμι. *alimnd*

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοιοῦτοί εἰσιν, οἱ διὰ τὰς πλείονας ἀδήλους, τὰς ἐν χερσὶ θεραπείας.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος διψῶντε εἰς φρέαρ κατέβησαν. μὴ δὲ τοῦ πιεῖν, τῇ τράγε σκεπτομένῳ τὴν ἄνοδον, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὸν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὁπτηνεύοκα· εἰ γὰρ ὄρθιος σαθεὶς τοὺς ἐμοὺς ὀδόντας τὴν ποδῶν τῶν τυίχῃ θεοστερείσῃς, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸ μεθόδιον κλινεῖς, ἀναβᾶσα μᾶλλα διὰ τῶν, αὐτὴ τοὺτων ἢ κερᾶτων, ἢ ἔξω τῆς φρέατος ἐκπεδήσασα, καὶ σὲ μὴ τοῦτο ἀναπαύσω ἐνθάδεν, τῇ δὲ τράγε θεὸς τοῦτο ἐπίμως ὑπηρετησαμένῃ, ἐκείνη τῆς φρέατος ἔτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ σύμοιον ἡδομένη· ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παρεκαίνεσεν τὰς σωθείκας. ἦδ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐπέκτησο, ὁσάσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ἐ θρέττεσθ' ἂν κατέσης. περὶ ἢ τῶν ἄνοδον σκέψασθαι.

+ retrahe, redde, erigor in altum, sursum verto
1 brugum 2 sursum retrahe 3 vide

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

VUlpes cùm nunquam vidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut fermè moreretur: deindè cum secundo vidisset, timuit certè, non tamen ut priùs: tertio autem cùm ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, conversatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Felis & gallus.

FElis comprehenso gallo, cum rationabili causa eum volebat devorare. Cæterum accusabat ipsum, dicendo, molestum esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo verò respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur: rursus felis causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coëundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc ova pariantur: felis præfatus, sed si tu multis abundas evidentibus responsionibus, ego tamen jejunus non persistabo, ipsum devoravit.

Affa-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔστω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ πρότερον τὰ τέλη σκοπούμενα ἢ πρᾶξαί τινα, εἶθ' ὕστερον ἐγχειρεῖν.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ μία τῶν θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τύχην αὐτὸν σύμβουλον ἔσχε, τὸ μὲν πρῶτον ἔστω ἐφοβήθη, ὡς μικρὰ καὶ ὀπτάνειν· ἐπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μέν, ἀμείνων ὡς τὸ πρότερον· ἐν τρίτῳ δὲ τὸν θεασαμένη, ὥστε αὐτῷ καταθαρρῆσαι ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων ὑποφόρτα ποιεῖ.

Ἄλλως καὶ ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυὼν συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μιᾷ δούλῳ τοῦτον αἰτίας ἀδικήσας κατέφαγεν· καὶ δὴ κατηγορούμενος αὐτῷ λέγων, ὡς ἀχάριστος εἴη τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κακοποιῶν, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυγχάνειν. τῷ δ' ἀπολογουμένῳ, ὅτι τῷ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, οἱ ἐπὶ τὰ σωθῆναι τὴν ἔργων ἐγείροντας· πάλιν ὁ ἀλεκτρυὼν ἀπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἴη ὧδε· ἡ φύσει, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς ζημιογνώμων· τῷ δὲ, μὴ τοῦτο προσαφέλκειν τὸ δεσπότην προσθεῖναι φήσαντι, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠφελημάτων· ὁ ἀλεκτρυὼν εἶπεν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν ὑπερεῖς ὑποσχόντων λόγων, ἐγὼ μέν τοι ἀπόφασιν μιᾷ, τοῦτον καταδικάσατο.

Affabulatio.

Fabula significat, pravam naturam peccare volentem, si non verisimili cum prætextu facere id possit, apertè tamen malignari.

Vulpes.

VUlpes laqueo capta, cum abscissa cauda evasisset, non vivendam præ pudore existimabat vitam. Decrevit itaque & aliis vulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentiâ in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

Vulpes & rubus.

VUlpes sepe conscensa, cum lapsa cassura foret, apprehendit in adjutorium rubum. Quamobrem cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit. Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractâsti. Sed errâsti, heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πενιχρὰ φύσις πλημμελεῖν
ἀμεμπτόν, εἰ μὴ μεῖζ' ὀλοὸν δυνηθείη θεὸς σχεῖν τὸ
ἀπαραίτητον. ἀλλὰ μὴν πονηρεύεται. ἴσως δὲ ago

Ἀλωπηξ.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπεῖσα τὴν
οὐρὰν διαφθαρεῖσα, ἀξίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο ζῆν
βίον· ἔγνω δὲ κἀκ τὰς ἄλλας ἀλώπηκας τοῦτ' αὐτὸ πεῖσαι
σαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ζῆλον συγκαλύψειεν αἰσχύ-
νην δὲ πᾶσας ἀπολοίσασα, παρήνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν,
ὡς οὐκ ἀφελὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ βαρὺ
τοῖς σπερματίοις. ὑποπτεύσασί δέ τισ αὐτὴν εἶ-
πεν, ἃ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο συμφέρει, οὐκ ἂν ἐ-
μοὶ σωτὸν σωιεῖσθαι δόξειε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τὴν ἀνθρώπων, οὐ δὲ
ἔνοιαν τὰς τοῦ τῶν πέλας ποιοῦνται ζημιώσεις, ἵνα ᾖ
τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ βάτος.

Ἀλώπηξ φεύγων ἀναβαίνουσα, ἐπιδὴ ὀλισθήσας
κατασπᾶσθαι ἤμελλεν, ἐπελάσατο τοῦ βάτου, καὶ
τὰς δύτας πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κίντροις αἱμώξασα
καὶ ἀνησασα πρὸς αὐτὸν εἶπεν, οἴμοι, καταφυγοῦσά
μὲ δὴ ἐπὶ σὲ ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον διέθηκας. ἀλλ' ἐ-
σφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμὲ βλαπθήσα δύ-
ναμαι δάκνειν, ἢ πάντων ὅπλα μαδάνειν ἔχω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς καὶ τὴν ἀνθρώπων μάταιον
δοξῶ

qui ad eos auxilii gratiâ accurrunt, quibus magis injuria afficere natura insitum est.

Vulpes & Crocodilus.

VUlpes & crocodilus contendebant de nobilitate. Cùm multa autem crocodilus superba de progenitorum narrâsset splendore, quod exercitationum principes fuerint ; vulpes respondens, ô amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat, mendaces viros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam quoque perdicem cum illis pasci dimisit : qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valdè, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis : quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsos cædere, mœrore soluta ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula subindicat, quod prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

Vulpes.

VUlpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa perscrutata, invenit & caput sar-

væ

ὅσοι βουλοῖς ἐφεστηξίχασιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ μὴ ἔοικεν.

Ἀλώπηξ καὶ κερκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ κερκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. πολλὰ δὲ τ' κερκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τ' ὡραίων διεξιόντος λαμπρῶς τοῦ σώματος, ἡ ἀλώπηξ ἐπιπλήξασα, ὦ παῖ, ἔφη, ἀλλὰ καθ' μὴ λέγε, ἀλλ' ἀπὸ τ' δέρματός γε φανῆ, ὡς ἐν παλαίστρᾳ ἐπὶ εἰ γυμνασμένου. ἐς vel ab antiquo

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φλυαροῦντας ἀνδρῶν ἐλεγχος τὰ πράγματα γίνεται. indirium argumenta

Ἀλεκτρυόνες καὶ πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, περιέβλεπε καὶ πέρδικα, σπὼ ἐκείνοις ἀφῖκε νεωστί. τοὺς δὲ γνησίους αὐτὸν, ἐξ αὐτογόνους, ἐκεῖνος ἡδύμως σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τοὺς ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μὴ μικρὸν, κἀκείνους ἐώρακε μαχομένους, καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς, εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τ' σοῦ οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φερέγνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰ παρὰ τοὺς ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τοὺς οἰκείους ἀπεχομένους.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑπορυχῆς, καὶ ἔκλεπτε τοὺς ἀπὸ σπυρίδων σπερμάτων, ὕστερον δὲ κιφαλίων μορμολυκίων.

2 insertum enhanc Kiffio

væ ingenioſæ fabricatum: quo & accepto manibus, ait, ô quale caput, & cerebrum non habet!

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, ſed animo inconſultos.

Carbonarius & fullo.

CArbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & ſecum cohabitaret. Fullo autem reſpondens ait, Sed non hoc poſſem ego facere: timeo enim nè quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omne diſſimile eſſe inſociabile.

Piſcatores.

PIſcatores trahebant verriculum: quod cum grave foret, gaudebant & exſultabant, multum ineſſe prædæ exiſtimantes: ſed quum in littus ipſum traxiſſent, piſcéſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inveniſſent, triſtari & mœrere cœperunt, non tàm piſcium paucitate, quàm quod & contraria ante animo præſumpſerant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Nè triſtemur, ô ſocii; nam voluptati, ut videtur, ſoror eſt triſtitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere triſtari fruſtatâ ſpe.

Fa-

λυκίς δυσμόρως κατισκλασμένης· ὧν καὶ ἀναλαβοῦσα ἡ χρόνος, ἰδοὺ, ὡς οἷα κεφαλὴ, ἐξηκέφαλον οὐκ ἴχνη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἐοικὲς ἄνδρας μεγαλοφρονεῖς μὲν τῷ σώματι, ἠδὲ ψυχῇ ἀλογίστους.

Ἀνδρακὸς καὶ γυναῖκα.

Ἀνδρακὸς ὅτι τὸν οἰκονομικὸν, καὶ ἐς γυναῖκα παραινέσαντα αὐτῷ συμβιῶσαι· ὁ δὲ γυναῖκος ὑπολαβὼν, ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἐγὼ ποιῆσαι· δέδια γὰρ, μή πως ἀνὴρ ἐγὼ λυκαινίσω, αὐτὸς ἀσθενὴς πληγεὶς. ne fouetté

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πάντα τὰ ἀνόμοια ἀκοινώνητα.

Ἁλιεῖς.

Ἁλιεῖς εἶλκον σαγήνην βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐσκίρτων, πολλὰ εἶναι ἡγούμενοι καὶ ἀγαθὰ νομίζοντες. ὡς δ' ὅτε τὰς ἰχθῦς ταύτῃ ἑλκύσαντες, τὰ μὲν ἰχθύων βαρὺ ὀλίγως, λίθον δὲ ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο· καὶ λύειν, οὐ πρότερον ὅτε τῇ γῇ ἐχθύων ὀλιγότητι, ὅσην ὅπερ καὶ πάντα τὰ προϋπαρχόντα εἶς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι· τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς ἐν ἴσῳ πρότερον αὖθις ἀθροίσαντας, παύσεται λυπήσασα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ὅτε ταῖς ἀτυχίαις. χρὴ ἐπιμένειν

Λεμ-

Jactator.

VIr quidam peregrinatus, deindè in ſuam patriam reverſus, aliáque multa in diverſis viriliter geſſiſſe locis jactabat, atque etiam Rhodi ſaltâſſe ſaltum, quem nullus ejus loci potuerit ſaltare: ad hoc & teſtes qui ibi interfuerunt dicebat ſe habere. Quidam autem ex iis qui aderant reſpondens, ait, Heus tu, ſi verum hoc eſt, non eſt tibi opus teſtibus. En Rhodus, en & ſaltus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, niſi prompta rei demonſtratio ſit, omnem ſermonem vanum eſſe & ſupervacuum.

Impoſſibilia promittens.

VIr pauper ægrotans & malè affectus, quum à medicis deſperatus eſſet, deos rogabat, pollicens ſi ſanitatem ſibi rurſus reſtituiſſent, centum boves ipſis oblaturum eſſe in ſacrificium. Uxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc ſi convalueris? ille ait, Putas enim ſurgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos facilè polliceri, quæ recomprobare non ſperent.

Malignus.

VIr malignus ad eum qui in Delphis eſt ivit Apollinem, tentaturus ipſum. Atque ideo comprehenſo paſſerculo manu, & eo veſte contecto, ſtetitque proximè tripodem, ac rogavit deum dicendo, O Apollo,

Κομπαστής.

Ἀνὴρ τις ἀποδημήσας, εἶτα ὑπὸ πάλιν ὠφὸς ἑαυτὸν ἐπανελθὼν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ πεπραγμένα πάνυ μέγα, ὧν οὐδεὶς αὐτὸν ἐπ' ἀυτῷ διαβαλὼν ἂν ἐπαύσατο· ὠφὸς τοῦτο ὑπολαβὼν καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τοῦ δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ ἄνερ, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, ἰδοὺ ὧδε τὸ πήδημα. ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ ὠφέλιμος ἡ τὰ πεπραγμένα ἀποδεικνυμένη, πᾶς λόγος ἀνωφελὴς ἐστιν.

Ἀδυνάτου ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνὴρ πάνυ νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ ὠφέλει τοὺς ἰατροὺς ἀπεγνωκότας, τοῖς θεοῖς εὐχετο, ὡς εἰ τινα ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειεν, ἑκατὸν βόας ἀμπλῖς ὠφοσίσειν ὑποσχνούμενος εἰς θυσίαν· τῆς δὲ γυναικὸς αὐτῷ πυθομένης, ἐπὶ ποῖ σοι ταῦτα ὧν ὑγιαίνεις ἐπηγγείλω ἔφη, οἶει γὰρ ἀναστήσαι με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτα μὲ ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως ἐπαγγέλλονται, ἄωρ τελέσαι ἐργασίαν ὠφοσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν Ἀπόλλωνα, πρᾶσιν τῶν ἐγκλημάτων· καὶ δὴ λιθῶν σκληρὸν ἐν τῷ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ὠφίει· ἔπειτα τὸ τρίποδος ἐλίσσετο, καὶ χρηστήριον θεὸν, λέγων, Ἄπολ-

λον

pollo, quod manibus fero, utrum vivum eſt an mortuum? Nam ſi mortuum diceret, vivum oſtenſurus erat paſſerculum: ſin vivum, ſtatim ſuffocatum mortuum illum offerret. Sed deus malignâ ipſius cognitâ mente ait, Utrum vis, heus tu, facere, facito: penes te enim eſt illud facere ſive vivum quod continet, ſive mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, deum neque decipi poſſe, neque quicquam eum latere.

Piſcatores.

PIſcatores egreſſi ad venationem, cum multo tempore defatigati nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant: ſed ſtatim thunnus, maximo quodam inſectante piſce, in navigium ipſorum inſiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars non præbuit, ea dedâſſe fortunam.

Deceptor.

VIr pauper ægrotans vovebat diis, ſi evaderet, boves centum in ſacrificium oblaturum. Sed dii tentaturi, à morbo liberarunt. At ille ſurgens, quoniam bobus carebat, ex paſta boves centum à ſe formatos in ara poſitos ſacrificavit. Sed dii ipſum ulturi, in ſomniis adfuerunt ei, dicentes, Abi ad littus ad eum locum; illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonſtratum locum perrexit, aurum diſquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipſiſque compre-

λειν, ὃ μὴ χεῖρας φέρε, πότερον ἴμπτυν ἐστὶν, ἢ ἄπτυν; βελόμενος δὲ ἀς εἰ μὲν ἄπτυν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ στρεῖδιον· εἰ δ' ἴμπτυν, ἀνθρωπίζας, νεκρὸν ἐκεῖνο προσαγορεῦειν. ὁ δὲ γε θεὸς τὸν κακότεχνον αὐτῷ γνῶς ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁπότερον, ὦ ξένε, βέλῃ σοφίσῃ, ποίησον· παρὰ σοὶ κείσεται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι, ὅτοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδείξαι.

πτύελον

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀλάθητον.

λιμὸν

Ἀλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολλὴν χειμῶνα παλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τὴν ἀθυμίαν καὶ ἀναχώρησιν παρεσκευάζοντο. ὡς δὲ θυννὶς ὑπὸ τοῦ μεγίστου δικτύου καὶ ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο· οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεγάλην ἡδονὴν ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τύχη παρέσχηται, ταῦτα τύχη εὐωρήσατο.

Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, ἕξειν ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πεισθέντες τοῦτο βεβούλοντο, τῷ πάθει ἀπαλλαξαι· ὁ δ' ἀνασὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σταπίνας βοῦς ἑκατὸν πλάσας, ὅτι τῷ βωμῷ θεὶς ὁλοκαύτωσεν· οἱ δὲ θεοὶ βεβλόμενοι αὐτὸν ἀμοιβαῦσαι· ὄναρ ὑπισχνοῦνται αὐτῷ, εἴτουν, ἄπελθε εἰς τὸν ἀγιαλὸν εἰς τήνδε τὴν τόπον· ἐκεῖ δ' Ἀττικὰς χελίας θύρσης. ἐκεῖνος δὲ διϋπνιαθεὶς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, καὶ τὸ χρυσοῦν πλοῦτον ἐκεῖ δὴ πειρατὰς εὗρε τυχών.

3 Sanaretus 4 totum tonsimo & pessimato
x volumptos

comprehenſus eſt. Captus ergo ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta daturum ipſis promittens. Sed cùm non crederetur, abactus ab ipſis, divenditus eſt mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, mendaciis hominum inimicum eſſe Deum,

Rana.

RAnæ duæ in palude paſcebantur, æſtate autem ſiccatâ palude, illâ dereliſtâ quærebant aliam: cæterum profundum invenerunt puteum. Quo viſo altera alteri inquit, Deſcendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa reſpondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo aſcendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconſideratè res aggredi.

Senex & mors.

SEnex quondam inciſis in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit, defeſſus & depoſuit ligna, & mortem ut veniret invocabat. At morte illico adſtante, & cauſam rogante quare ſe vocâſſet, ſenex ait, Ut onus hoc ſublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omnem hominem vitæ ſtudioſum eſſe: & licet infinitis periculis immerſus videatur mortem appetere; tamen vivere multo magis quam mori eligere.

Anus

κατ' αὐτῆν συμπλήρωσιν. ἀλλὰ δεηθεὶς ἀφεθῆναι τῆς φυγῆς, ἔδοτο, χίλια χρυσᾶ τάλαντα δώσειν αὐτοῖς κατὰ χρόνον· ὡς δ' οὐκ ὤμοσε, καταχθεὶς κατ' αὐτῶν, ἀπεμπολήσειν χιλίων δραχμῶν. (abduxisse)

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψεύδεσι τῆς ἀληθείας ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηραινθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνῃ καταλιπόντες ἐπιζήτουν ἑτέραν· καὶ δὲ βαθεῖ φρέατι. ὅστις ἰδὼν ἐπὶ τοῦτο θατέρῳ φησὶ, συγκατέλθωμεν, ὦ ἑτᾶρε, εἰς τόδε τὸ φρέαρ· ὁ δ' ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν δὲν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ πῶς ἀναζησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ἐφορμᾶν τοῖς πεφάγμασιν.

Γέρων καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τιμὼν ἐξ ὄρους, καὶ τὸν ἄμων ἀράμενος, ἐπορεύετο πολλὴν ὁδὸν ἐπηκολούθησεν οὖν ἐβάδισεν. ἀπόρησε, καὶ ἀποθέτο τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου ἐλθόντος, καὶ τὸν αἰτίαν συνθανουμένου δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ μὲν εἶπεν, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ὑπηρετήσῃ μοι. (aliquando ἐπηκολούθησεν)

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωός ἐστιν, κἂν μυρίοις κακοῖς πιεζόμενος θάνατον ὑπομένειν ὅμως τὸ ζῆν πολὺ κρεῖττον τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Γραῦς

Anus & Medicus.

MUlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conventione factâ, si se curaret, pactam mercedem ei daturam; sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset eâ horâ ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidiè discedebat. Anus igitur suam supellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino sanatæ nihil relinqueretur. At medicus quum jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & testes adduceret, Magis, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contrà seipsos argumentum afferre.

Agricola & filii ipsius.

AGricola quidam vitâ excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam è vita discedo: vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt: & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicem fructum reddidit.

Affa-

Γραῦς καὶ ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖται τινα τῶν ἰατρῶν ὑπὲρ μισθοῦ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτήν, ἃ ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μή, μηδὲν δώσειν. ἐπιχειρήσας μὲν οὖν ὁ ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ· καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς τὴν γραῦν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνῳ ὑπὸ τῶν χρισμάτων, αὐτὸς ἓν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ἀφαιρούμενος ὁσημέραι ἀπῄει. ἡμοῦ δὲν γραῦς τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ἐρωτᾷ καθ' ἑκάστην ἡλικίαν ὅτι τυφλότερον, ὡς καὶ τέλος εἰς παντάπασιν αὐτὴν θεραπευθεῖσαν μισθὸν ὑπαλείφθηναι. τὸν δὲ ἰατρὸν τὰς συμφωνηθέντας μισθὸς αὐτῷ ἀπαιτοῦντα, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τὰς μάρτυρας παραγόντα, μᾶλλον μὲν ἂν, εἶπεν ἐκείνη, ταυτὶ ἐδόπουν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐδόσουν, πολλὰ ἔμαθεν χρῆτ' ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν· νυνὶ δ' ὅτι μὲν οὐ βλέπειν φῂς, ἐδόπουν ὁρᾷ.

1 Sanatio 2 abundantiæ, copiæ 3 sanæ, sanitati 4 sano

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν πράξεσι, λανθάνειν καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ὑπονοοῦσι. 1 ignorant se affici

Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη, παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ἀπέξειμι· ὑμεῖς δὲ ἄνδρες ἐν τῇ ἀμπελῶνι μοι κρυπτὸν χρῆμα ζητήσαντες, εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν δὴ υἱοὶ θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ δοκοῦσαν τὸν πατέρα κατασκάψαντες· καὶ θησαυρὸν μὲν οὐχ εὗρον, ἡ δὲ ἄμπελος καλὴ σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀπέδωκεν.

1 finire vitam 2 abiturus

Ἐπι-

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes.

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oveis comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc : Si enim operariis bobus herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cavere oportere, qui nè suis quidem abstinent.

Mulier & gallina.

MUlier quædam vidua gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem : rata vero si plus gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallinâ pinguefactâ, nè semel quidem die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

Morsus à cane.

MOrsus à cane quidam medicaturum circumibat quærens. Cùm autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu,

εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλῃ, λαβὼν ἄρτον, καὶ τύπτε τὸ πῆμα τῆς σωληνῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κιωὶ φαγεῖν δίδες. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ μοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κιωῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ ἀνθρώπων οἰκονομοῦντες δύσμεγετόμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

Νεανίσκοι καὶ μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθηντο· ὧν θάτερος μαγείρου τινὸς τῶν οἰκείων ἄρχειν ἀσχολουμένου, ἄτιρος τέτων μέρος τι τῆς κρεῶν ὑφελόμενον εἰς τὸν θατέρου κόλπον. ὅπερ ἐκφύντος ὁ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ὀπτήσαντος, ὁ μὴ εἰληφὼς ἤμυνε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αἰδούμενος τὴν κακηγορίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ' ὀπτὸν κρέμμυον θεὸν ἔκαν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ὀπτὸν κἂν τις λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Δύο τινὲς ἀλλήλους ἐχθραίνοντες, ὀπτὴς αὐτῶν νεὼς ἔπλεον· ὧν ἄτιρος μὲν ὀπτὴς τῆς πρύμνης, ἄτιρος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τὰ μέρη τῆς νεὼς πρότερον μέλλει καταδύνειν. τοῦ δὲ τὸ πρῶτον εἰπόντος· ἀλλ' ἐμοιγε οὐκ ἔστι λυπηρόν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἰ γε ὁρᾷς μέλλοντα πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Affabulatio.

Fabula, significat, multos homines nihil suum nocumentum curare: si modo inimicos suos videant ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis eo cognito ivit eo, ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed felis cum non amplius mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterum cum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo, aic, Heus tu, etsi saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium animalium saltavit simius: & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei invidens, ut in casse quodam carnem vidit, simium secum illuc duxit; quod invenisset ipsa thesaurum illum dicens non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atque hortata est ipsum, ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus, & captus

à casse

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοῦ ἐχθροὺς μόνον ἰδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

Ἀετὸς καὶ μῦες.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων, ἀετὸς τὸν γηρὼς ἦκεν ἐνταῦθα, καὶ καθίκετον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήθιεν, οἱ δὲ καθ' ἑκάστην ἑαυτοῦ ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· μηκέτι κάτω καταλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ὀπολώμεθα· τῇ δὲ αἰλούρου μὴ δυναμένῳ δοῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τῶν μυῶν καταίοντων, ἔγνω δι' ὑπονοίας αὐτοὺς συριζόμενος ἐκκαλέσασθαι· καὶ δὴ ἀπὸ παλαιᾶς πινὸς ἑαυτὸν ἀναζας ἀπήωρησε, καὶ προσποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· ὦ ἑτερον, κατ' ἐμὴν γνώμην, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐκείνων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι ἑαυτῶν ἐξάπτονται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος.

ΕΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ἠρξάτο πίθηκος, καὶ δοκιμάσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' ἰδοῦσα, ὡς ἐν τινι παιδὸς κρύπτῃ ἐδεδόκτο, τὸ πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς δῆθεν μὴ αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μόνοι δὲ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ προϊοῦσα πλησίον αὐτῶν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι, ὁ δὲ ἀπειρόκακος προσελθὼν, καὶ συλλα-

à casse, ut quæ decepisset, accusabat vulpem. Illa autem ei, O simie, cum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus esset, insçius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam. Ab eodem vero impetu & delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, cum agentem animam delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, cum videam qui mihi causa fuit ipsius una mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facile miserias ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere videant.

Medicus & ægrotans.

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic, si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiisset. Quidam autem ex his qui aderant respondens, ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere cum nulla utilitas est, sed tunc admonere cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Accepi

φθεὶς ὑπὸ τῆς παιδίσκης, ὡς ἐξαπατήσασαν, ἐμέμφετο τὴν ἀλάστορα. ὁ δὲ θεὸς ἀμείβετο, ὦ πόθοι, παιδιὰν οὐ μικρὰν ἔχων, τῶν ἀλεγεινῶν βασιλεύσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φαύλοις πᾶσιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, δυσχήμονα φεύγουσιν.

Θεὸς καὶ ἀδελφός.

Ὀργὴν διακόψας ὑπὸ ἀδελφῶν, καὶ σκληρῶ τῶ ῥοίζῳ τε ὁμῶν, ἐπειδὴ καταλαμβάνεται ἐμέλλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σεσοφισμένοις ῥύμης ἐπὶ πόδων εἰς πίνα νῆσον. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ σωιζόμενος. ὁ δὲ θεὸς ὀργὴν ὅπως ἀφείς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν ἀδελφὸν ἑωρακὼς, εἶπεν. οὐκ ἐπὶ μικρὸ θάνατον λυπηρὸ, ὁρῶν τὸν αὖθις γηρῶντα μοι πότε, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

, similis e animam linquens

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τὸν τύπον ὡπλῶς δυσχεροῦντας ὁρῶντες.

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τῷ δὲ νοσοῦντι ἀποθανόντι, ἐκεῖνος ὡς τὸν ἐκκομίζοντας ἤλεγεν, οὕτως ὁ ἄνθρωπος εἰ οἷός τε ἀπεῖχεν, καὶ κλυσῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων τὶς πλαθών τις, ἔφη, βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελος ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνασο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀναγκαίας βοηθείας παρέχειν.

Auceps & vipera.

AUceps viſco accepto, & arundinibus, aucupatū exiit. Viſo autem turdo ſuper alta arbore ſedēte, & arundinibus inter ſe in longitudinem conjunctis, ſurſum eum comprehēſurus ſuſpiciebat. Cæterum ignarus viperam dormientem conculcavit. Cum vero irata momordiſſet ipſum, ille jam agens animam dicebat, Me miſerum! alium enim captaturus, ipſe ab alio captus ſum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui proximis inſidiantur, ignaros ſæpe ab aliis id ipſum pati.

Fiber.

FIber animal eſt quadrupes, in ſtagnis plerumque vitā degens, cujus pudenda dicunt uſui eſſe medicis. Hic igitur cum ab hominibus perſequentibus jam capiendus ſit, cognito cujus gratia petatur, abſciſſa ſua pudenda projicit perſequentibus, & ſic ſalutem conſequitur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eo modo homines prudentes pro ſua ſalute nullum habere reſpectum pecuniæ ſum.

Canis & cocus.

CAnis irrumpens in culinam, & coco occupato, coide arrepto fugit. At cocus converſus, ut vidit ipſum fugientem, inquit, Heus tu, ſcito ubiubi fueris, me te obſervaturum: non enim mihi cor abſtuliſti, ſed dediſti potius.

Affa-

Ἰξότης καὶ ἴυγξ.

Ἰξότης ἐξ ὀναλαβὼν μὴ καλάμης, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, μὴ δοῦ καλάμης ἀλλήλοις ὅπη μῆκος σωλῆνας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφιᾶσι. καὶ δὴ λαθὼν ἴυγγι κεκομωμένῃ τὸν πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης, καὶ σπασάσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἡδονῇ ψυχῶν ἄλλην, δύσηνος ἰυγὼν, ἕτερον ὁδὸν θηρεύσας βουλόμενος, ἑαυτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθη εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ὀπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τὰ αὐτὰ πάσχοντες.

Κάζωρ.

Ὁ Κάζωρ ζῶόν ἐστι τίλεφπον, ὃν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, ἃ τὰ αἰδοῖά φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι· ὅταν ἐν ἀπειδὰν τὰ ἀνθρώπων διωκόμενον καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτῷ αἰδοῖα, ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τὴν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῶ μαγείρου ἀχολιωθείς, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ὅπισθεν αὐτοῦ θεασάμενος, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ οὗτος, ἴδε σὺ ὅπου ἂν ᾖς, φυλάξομαί σου· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν ἔλαβες, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

Canis & lupus.

CAnis ante statulum quoddam dormiebat: eumq; lupus irrupisset, & devoraturus eum esset rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit tenuis sum, & macilentus: si autem parum per exspectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus, invenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, At, lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius exspectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliqua in re periclitati salvi facti fuerint, cavere ab eo quamdiu vixerint.

Canis & gallus.

CAnis & gallus inita societate, iter faciebant. Vesperascente, cum supervenisset, gallus conscensa arbore dormiebat; at canis ad radicem arboris excavata. Cum gallus, ut assoleat, noctu cantasset, vulpes ut audivit, accurrit. & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet adeo egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixisset, ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut eum ille aperuisset, descenderet,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκος.

Κύων ποτὲ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε· λύκος δ' ἐπιδραμὼν, καὶ βεβρωκέναι μέλλοντι θύσειν αὐτὸν, ἐδέετο μὴ ποιῆσαι ταῦτα. νῦν μὲν γὰρ, φησὶ, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται θοινήσειν γάμους, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σὺ ἡδύτερον βρῶμα γνώσομαι. ὁ μὲν δὴ λύκος ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε· μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας ἐπανελθὼν, θύραθεν τὸν κύνα κεκαθεύδοντα, καὶ τὰς κάτωθεν τοῦ ἑαυτοῦ ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῆς συνθήκης. ὁ δὲ κύων, ἀλλ' ὦ λύκε, εἰ σὺ δόκησις τῆς τοῦ ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

villa 2 suspicor 3 de inferiori loco

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φεύγοντες τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τοῦτον ἢ κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττουσιν.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν, ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὡδεύοντες ἐπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν δένδρῳ ἐκάθευδεν ἀναβάς· ὁ δὲ κύων τοῦ ῥίζου τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχων. ὅτε δὲ ἀλεκτρύων τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσειεν, ἀλώπηξ ἀκούσασα τοῦ αὐτὸν ἕνεκα, καὶ στᾶσα κατωθεν, τοῦτον ἐκάλει· κατελθεῖν ἀξίκνει, ὅπως θυμεῖν γὰρ ἀγαθὸν αὐτὸν φασὶν ἔχοντα ἀποδύσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον ἐπεγεῖραι ὑπὸ τοῦ ῥίζου καθεύδοντα, ὡς ἂν μὴ ἐναποξανθῇ

1 ταῦτα 2 infra B 5 κατελθ-

ret, & illa quærente ut ipsum vocaret, canis statim prosiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

LEo audita aliquando rana valde clamante, vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem exspectando, ut vidit ipsam stagno egressam, accedens propius proculcavit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante quam videas, auditu solo perturbari.

Leo & asinus & vulpes.

LEo & asinus & vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, jussit leo asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et leo ira percitus asinum devoravit. Inde vulpi ut divideret jussit. Illa vero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum leo ipsi, Quis te, O optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Lag

καπηλθῆν, καὶ κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ λέων αὐ φησι πεδήσας αὐτὸν διασπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐχθροὺς ἐπιπλήττοντας, ὡς ἰσχυροτέρους πέμπτοι παρακολουθοῦσιν. ἀθυμήσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπιμένειν

Λέων καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπορεύθη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, ὑποστρεψὼν αὐτὸν καταπάτησεν. κατα

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀκοῆς μόνης παράπλεσθαι.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλωπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλωπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτούς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ πρὸ ἴσου, ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. ὁ δὲ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλωπηκι μερίζειν ἐκέλευσεν. ὁ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν ἔτυχε; ἐδίδαξεν, ἡ δὲ εἶπεν, τὸν ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας συγχεόμενα.

Αἴσω-

Leo & urſus.

LEo & urſus ſimul magnum nacti hinnulum, de eo pugnabant. Graviter igitur à ſeipſis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo, ubi proſtratos eos vidit, & hinnulum in medio jacentem, hunc per medios utroſque percurrens rapuit, fugienſque abiit. At illi videbant quidem ipſam, ſed quia non poterant ſurgere, Nos miſeros dicebant, quod vulpi laboravimus!

Aſſabulatio.

Fabula ſignificat, aliis laborantibus alios lucrari.

Vates.

VAtes in foro ſedens, diſſerebat: quum autem ſuperveniſſet quidam derepente, & renunciaſſet quod domus ipſius feneſtræ apertæ omnes eſſent, & quæ intus erant ablata omnia, exſiluit ſuſpirans, & curſim ibat. At quum quidam vidiſſet ipſum currentem, Heus tu, inquit, qui alienas res præſcire profiteris, tuas ipſius non prævaticinabare?

Aſſabulatio.

Fabula in eos qui ſuam vitam prave gubernantes, quæ nihil ad ſe attinent præſcire conantur.

Formica & columba.

FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tracta à fluxu, ſuffocabatur. Columba vero hoc viſo, ramum

Λέων καὶ ἄρκτος.

Λέων καὶ ἄρκτος ὁμοῦ ῥεύσαντι τυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο δεινῶς· οὐ γὰρ ἀλλήλων διαλεθέντες, ὡς ἐν τῇ πολλῇ μάχῃ καὶ σκοτοδινήσαντες, ἀπαυδῶντες ἔκειντο. ἀλωπηξ δὲ κύκλῳ περιῶσα, πτῶκας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούθυρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα καὶ ἁρπάσασα, φθάσασα ὤχετο. οἱ δὲ βλέποντες μὴ αὐτοὺς, μηδὲν ἀμύνοντες ἀνάσχοιμεν, δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' ἀλωπηκα ἐμαχεσάμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων πολεμούντων, ἄλλοι κερδαίνουσι.

Μάνης.

Μάνης ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο, ὅτις αὐτὸν δέ τινος ἀφνεὸς καταγέλαστος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτῷ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα· ἀνεπήδησέ τις ξενίξας, καὶ δεσμαῖος ἦν. πεύσεται δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ἄ οὗτος, εἰ πέρι, ὁ τὰ ἀλλότρια πράγματα πολυπραγμονῶν, τὰ σαυτοῦ οὐ πολυπραγμονεῖς;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοὺς τὸν μὴ ἑαυτῶν βίον φυλάττειν διοικοῦντας, ἢ δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσήκοντα πολυπραγμονοῦντας παίζομένους.

Μύρμηξ καὶ πλοῖον.

Μύρμηξ διψήσας καταβὰς εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγη. ἀνελθὼν δὲ τὸ θεατὴ

ramum arboris decerptum in fontem projecit, ſuper quo ſedendo formica evaſit. Auceps autem quidam poſt hoc calamis compoſitis ad columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viſo formica aucupis pedem momordit: qui dolens & calamos projecit, & ut columba ſtatim fugeret autor fuit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Veſpertilio & rubus & mergus.

VEſpertilio & rubus & mergus inita ſocietate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaq; veſpertilio argentum mutuata, depoſuit in medium, rubus veſtem ſecum accepit, mergus tertius æs, & enavigarunt. Tempeſtate autem vehementi oborta, & navi everſa, omnibus perditis, ipſi in terram evaſerunt. Ex illo igitur mergus littoribus ſemper aſſidet, num quopiam æs ejiciat mare. Veſpertilio vero creditores timens, interdiu non appatet, ſed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium veſti inhæret, quærens ſicubi ſuam cognoſcat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in ea quibus incumbimus, in poſterum nos recidere.

Ægrotus & medicus.

ÆGrotus quidã à medico rogatus, quomodo valuiſſet, Plus, ait, quã oporteret, ſudaſſe. Ille autẽ bonum ait hoc eſſe. Secundo vero ab ipſo iterũ rogatus quomodo habuiſſet, Horrore correptum, ait, valde concuſſum fuiſſe. Ille & hoc bonum eſſe ait. Tertio rurſũ rogatus quomodo valuiſſet, ait, In intercutem

σαμψὴν, κλῶνα δίνδρου παρελθοῦσα, ἐς τὸν πηγὸν ἐρρίψεν, ἐφ' ᾧ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰδοῦσά τις μὴ τοῦτο δὴ καλάμους συνθεὶς, ὅπως τὸν πέλεκυν συλλαβεῖν μέλλ. τοῦτο δὴ ὁ μύρμηξ ἰσχνάνας, τῇ ἰξοδυτῇ πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ ἀλιήσας, τοὺς τε καλάμους ἐρρίψε, καὶ τὸν πέλεκυν αὐτὸν φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς δυσχεραίνουσι χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθυια.

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ἐμπορικὸν διάπλουν ἔπλεον βίον ζῆν, ἡμῶν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον· ἡ δὲ βάτος ἐαυτὴν μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ αἴθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιραγείσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ὀλίγου τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡμῶν αἴθυια τοῖς ἁλιεῦσι ἀεὶ παρεδρεύει, μή πως τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ· ἡ θάλαττα, ἡ δὲ νυκτερὶς τὸν δανειστὴν φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δὲ ὀλίγου ἐξίπτα. ἡ δὲ βάτος τῆς παρούσης ἐπιμελοῦνται, ἐν τῷ οἰκείᾳ ἐπιγονὴν ζωτοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς ὕστερον περιπίπτομεν.

Νοσῶν καὶ ἰατρός.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τῷ ἰατρῷ ἐρωτώμενος ὅπως διατρίβοι, πολὺν εἶπε τὸν λόγον· ἰδεροκίναι. ὁ δὲ ἀγαθὸν εἶναι τοῦτ' εἶναι. ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτὸν πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκη συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρὸς διαπτύναι. ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔσεσθαι εἶναι. ἐκ δὲ τρίτου πυθόμενος, ὅπως διαγοῖτο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ

tercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habe.? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affabulatio.

Fabula significat, maxime ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

LIgnator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat, rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus illam ipsam sustulit. Illo hanc vere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant, narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Vere hæc est, dicente; perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

ASinus serviens olitori, quoniam parum comedebat,

ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τὸν οἰκέτην τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχοις ἔφη, εἶπεν, ὡς ἔστιν, ὅταν τὸν ἀγαθῶν δεσπότην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τὸν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν, τοὺς τοῖς χάριν εἰδέναι βουλομένοις λέγειν.

Ξυλλυόμενος τῷ Ἑρμῆ.

Ξυλλυόμενός τις παρὰ τὸν ποταμὸν τὸ οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὸν ὄχθον καθίσας ἀδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ εἰ τοῦτός ἐστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε, τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐν τρίτῳ καταβὰς ἐκεῖνον ἀπήνεγκε. τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι φαμένου, Ἑρμῆς χαρισάμενος αὐτῷ καὶ δικαιοσύνην, πάσας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγενόμενος πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπραξάμενος ἐβουλεύσατο· καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὸν οἰκεῖον ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐμαθήτο. ἐπιφανεὶς οὖν ὁ Ἑρμῆς καὶ εἰπών, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τῆς ὀδύνης, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ, καὶ ἀληθῶς ἔφη ἔστι φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνῳ κατέσχεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἀνταπῴδει.

Ὄνος καὶ ἵππος.

Ὄνος ὑπὸ πολλοῦ μὲν ἵππου, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἔ-

debat, plurimum laborabat, precatus est Jovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quam prius, onera, & cœnum & tegulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere; hic enim, ut video, & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

Auceps & galerita.

AUceps avibus struxerat laqueos, galerita vero hunc procul videns, rogavit, quidnam faceret. Eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, galerita viri verbis credens, accessit ad cassem & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condis, non multos invenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

Viator.

VIator multa confecta via, oravit, si quod invenerit, dimidium Mercurio ejus dedicaturū. Nactus igitur peram cariotarū & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa

θεὸς, θαλῆτα δ' ἐμόχθη, νύξαλο τῷ Διὶ ὥστε τὸ κηπωρὸ ἀπαλλαγὲς ἐπρᾳ ἀπεμπολησθῶαι δεσπότᾳ. ϗ δὲ Διος ἐπακύσαν☉, καὶ κελεύσαν☉ αὐτὸν κεραμεῖ περαθῆωαι. πάλιν ἐδισφόρᾳ θλέον ἢ πρότερον, ἀχθοφόρον, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ ὕδωρ κεράμεις κομίζων. πάλιν ὃν ἀμείψας τὸν δεσπότην ἱκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ. ἀπεμπολεῖται. εἰς χέρνα τοίνυν ϗ πρότερον δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτῷ πραττόμενα, μὴ στεναγμῶν ἔφη, οἷμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ὦ μοι παρὰ τοῖς πρώτερος δεσπόταις μεῖναι· ὅτ☉ γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μου κατεργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὰς πρώτερους δεσπότας εἰκῇ ποθοῦσιν, ὅταν τοὺς δευτέρους λάβωσι πρώτους.

Ὀρνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνιν ἴδε παιδὸς κορυδαλὸς δὲ τῶν πτερύγων ἰδών, ἐπιπτάντο. τί σοὶ ἐργάζομαι. ϗ δὲ πολιν κλίζων φαμένη, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀπεχωρήσαν☉ καὶ κρυβέν☉, ὁ κορυδαλὸς τοῖς ϗ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἐάλω. ϗ δὲ ὀρνιθοθήρας ἐπιδραμὼν☉, ἐκεῖνον εἶπεν, ὡ ὅτ☉, εἰ τοιαύτῃσι πόλιν κτίζεις, οὐ πολλοὺς διορύξεις οἰκίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ πρεσβῦται χαλεπαίνωσιν.

Ὁδοιπόρ☉.

Ὁδοιπόρ☉ πολλὰ ἀγύσας ὁδὸν, νύξατο, εἰ ἄρα διορύσσῃ τι, τὸ ἥμισυ τότε τῷ Ἑρμεῖ ἀναθήσειν. ϗ δὲ τυχὼν ϗ πήρας μιᾶς φοινίκων ἐμπλησθείσης, καὶ ταύτην ἀνελόμεν☉, ἐκείνης μὴν ἔφαγε· τὰ δὲ ϗ φοινίκων ὀστᾶ,

ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, O Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula adversus virum avarum, qui & deos obcupiditatem fallit.

Puer & mater.

PUer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur recta ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ cum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solum furatus sit, sed jam & in matrem impius esset, ille ait, Hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus eram me corripuisset, non ad hæc usque progressus nunc duceret ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur in majus augeri mala.

Pastor & mare.

PAstor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturã. Venditis igitur ovibus, & palmarũ fructibus emptis, solvit. Tempestate vero vehementi facta, & navis in periculo cum esset ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evasit incolumis. Post vero dies non paucos, transeunte quodam,

καὶ τὰ τῆ ἀμυδάλων κιλύφη ὅτι πνῖγος ἀνέδησε βαμβᾶς, ἐμβάς, ἀπέχει, ὦ Ἑρμῆ, ἡ δύχλη. τὸν γὰρ δύρηδίντα τὰ ἐντὸς καὶ ἐντὸς ποδὸς σε διανίμησαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺς θεοὺς διὰ πλεονεξίαν καταφιλόμενον.

Sordidis & arguli fallaciis ubi adhibitus aliquam Παῖς καὶ μήτηρ.

ΠΑῖς ἐν διδασκαλείῳ τῷ συμμαθητῇ ἄλλον κλέψασα, ἤνεγκε τῇ μητρί. τῆς δὲ μὴ ὀπτησάσης, μᾶλλον αὐτὴ ὀμοῦ ἀποδεξαμένης, προσέταν τοῖς χοίροις ἤρξατο δὲ τὰ μείζω κλέπτειν, ἐπαυλοφόρος δὲ πολλαχοῦ γενομένη, ἐπήγετο πρὸς δεῖπνον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπομνύσης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκείνου τὸ δημόσιον ἐδεῖτο βραχέα πρὸς τὴν μητρὸς φιλοχθονίαν πρὸς τὸ ἔς. τῆς δὲ ταχέως τῷ σώματι πᾶσιν πρὸς ἡδονὴν, ἐκείνου τὸ ἔς τοῖς ἐδέσι δικαίως ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τὴν ἄλλην κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κλέπτοι, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἐπιβουλεύοι, ἐκείνου εἶπεν, αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἰτία. εἰ γὰρ ὅτε τὸν δέλτον ἐκλοφεν ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ὀφλὴν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ μὴ καλὰ ἀρχὰς κολαζομένων, ὀφλὴ μείζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν καὶ θάλασσα.

ΠΟιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων ἐπερακῶς γαλήνιον τὴν θάλατταν, ἐπιθυμήσας πλοῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπιπολήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ σοινίκων βαλάντιον περιάμενος, ἐνέβη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπίζεσθαι, πάλαι τὸ φόρτον ἐκβαλόντων εἰς τὴν θάλατταν, μάλις καὶ τῷ νηὶ διεσώθη. μὴ δ' ἡμέρας ὀλίγας μετὰ τοῦτον

quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone, Hic, ait, cariotas iterum, ut videtur, deſiderat, & propterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, calamitates hominibus documenta fieri.

Tunica & malus.

PUnica & malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima ſepe audiens, Deſinamus, air, O amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in præſtantiorum ſeditionibus viliſſimos etiam conari eſſe aliquid.

Talpa.

TAlpa cæcum animal eſt. Dixit igitur aliquando matri, Morum, mater, video: deinde rurſus air, Thuris odore plena ſum: & tertio iterum, Aërei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater vero reſpondens ait, Oſilia, ut jam percipio, non ſolum viſu privata es, ſed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos jactabundos impoſſibilia profiteri, & in minimis redargui.

Veſpæ & perdices.

VEſpæ & perdices ſitibundæ ad agricolam iverũt, ab eoq; petierũt ut daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras; perdices quidem

παρεόντος τοὺς, καὶ τῆς θαλάττης ἐπαυξομένης ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἀεὶ ἡμέραν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν, οὕτως εἶπε, φοινίκων αὖθις ὡς ἔοικεν ὀπτὸν μέλι, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχίζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ῥοδὰ καὶ μηλέα.

Ῥοδὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤρισαν. πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάντος εἰς τὸ πλησίον ἀκούσασα φθεγμᾶς, παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ τῶν ἀμεινόνων σώζεται, καὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι περιεργοῦνται.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι. φησὶν οὖν πρός τὴν μητέρα, συκαμινέαν μοῦτρον ὁρῶ· εἶτα αὖθις φησὶ, λέαινα ἐσμὲν πεπληρωμαι· κἀκτρέπεται πάλιν, χαλκῆς, φησὶ, ψηφίδος κλύπτον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, σὺ μόνον ἔψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τὰ ἀλλότρια ἀδύνατα καλλιεπεῖν θέλουσι, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκες καὶ περδίκες.

Σφῆκες καὶ περδίκες δίψῃ συνεχόμενοι πρὸς χειμῶνα ἦλθον, παρ' αὐτῶν αἰτοῦντες πεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος τούτου τὴν χάριν ἀποδώσειν· αἱ μὲν περδίκες

σκώπτειν

quidem fodere vineas, vespæ autem, circumeirea eundo, aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros pernicioſos, qui promittunt quidem juvare, lædunt autem admodum.

Pavo & monedula.

AVibus creaturis regem, pavo rogabat ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus, monedula suscepto sermone, ait, Sed si, te regnante, aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter pulchritudinem, sed & fortitudinem & prudentiam eligere oportere.

Singularis & vulpes.

SIngularis agrestis cuidam cum adstaret arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla proposita necessitate dentes acueret; inquit, Non ab re hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula declarat, adversus periculum præparatum esse oportere.

Capsita.

CAssita à laqueo capta, plorans dicebat, Hei mihi, miseræ & infelici volucri. Non aurum surripui

σκάπτειν τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ σφῆκες πύκλῳ περιίόντες, τοῖς κέντροις ἀπέκοπτον τοὺς πλέοντας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοιγὲ οὐκ οὗτοι δύο βόες, οἳ μηδὲν ἐπαχθὲς μένοντες, πάντα πείθουσιν. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἡμῖν σφῆκας δοῦναι, ἢ τοὺς ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοὺς ἄνδρας ἐξωλείας, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς καὶ κολοιός.

Τὸν νεόπτερον βουλόμενον πείθειν βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ καλλος χειροτονεῖν. αἰσχυνόμενον δὲ τοῦτον πάντων, κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύσεις ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸν ἄρχοντας οὐ δεῖ καλλους μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμης, καὶ φρονήσεως ἐπιλέγεσθαι δεῖ.

Μονιὸς καὶ ἀλώπηξ.

Μονιὸς ἄγγελος ὅπου τινὸς ἔξω δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγε. ἀλώπηξ δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς περιεστώσης ἀνάγκης, τί τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη, ἵνα μὴ ἀλόγως τοῦτο ποιῶ. εἰ γάρ με κίνδυνος περιστῇ, ἵνα μὴ τότε καιρὸς ᾖ τοὺς τοὺς ὀδόντας ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτοίμους ἔσεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγλον ἁλοὺς, θρίων ἔλεγεν, οἷμοι τῆς παλαιπόρου καὶ δυσθήρου πίστεως. ἣ χρυσὸν ὑποσφισάμενον

ripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

HInnulus aliquando cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, curnam igitur sic eos times? Et ille ridens, ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum vero scio; quod quum canis latratum audivero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione confirmari.

Lepores & ranæ.

LEpores aliquando in unum profecti, suam ipsorũ deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena: se enim ab hominibus, & canibus, & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaq; esse mori semel, quã toto vitæ tẽpore timere. Hoc igitur confirmato, imperũ fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto, illico in hãc insiluissent ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, O socii, nihil grave in vos ipsos molimini: jam, ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus

μλωπὸς, ἢ κ ἀργυρον, ἢ κ ἄλλό τι τ πμίων· κάκκας δὲ σὶ τὸ μικρὸς τ θάνατόν μοι φυξίννυσιν.

Ἐπμύθιον.

Ὁ μῦθ@ δηλοῖ τοὺς διὰ κέρδος ὀτιλὲς, μίγαν ὑφισαμβύκης κίνδωνον.

Νιζερός,

Νεζερός ποῖλε πρὸς τ ἔλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων ἢ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς τύπας ὑλαφυὰ φέρεις πρὸς ἄμυναν· τί δήποτ' οὖν ὕπω τύτοις φοβῆ; κἀκεῖν@ γλαῦκ εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῄς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν ὁρμῶ· ὅπως ἐκφέρομαι. ἐκφερόμενον ἐκφέρομαι

Ἐπμύθιον.

Ὁ μῦθ@ δηλοῖ, ὅτι τοῦ φύσει δειλὸς ἐλπὶς παραίνεσις ῥᾴμνυσιν.

Λαγωοὶ καὶ βάτραχοι.

Οἱ λαγωοὶ ποῖλε συνελθόντες, τὸ ἐαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπκλαίοντο βίον, ὡς ὄντες ἁλὶς εἰς δειλίας πολέμους· καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ αἰετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκοντο. βέλτιον οὖν ἦν θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο πίνοντες ῥαίσαντες, ὥρμησαν κρ τ αὐτὸν εἰς τ λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσόμενοι καὶ ὑποπνιγησόμενοι. τ δ' καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βαλράχων, ὡς τ τ δρόμ κλύσαν ἠδονῆς, βύθις εἰς ταὐτὸν εἰσπηδησάντων, τ λαγωῶν τις ἀγχινέστερος ἦν δικῶν τ ἄλλων, ἔφη, ςῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπεράξηδε νῦν, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἔτι ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπμύθιον.

Ὁ μῦθ@ δηλοῖ. ὅτι οἱ δυσχερῆς, ἐξ ἑτέρων χαίθεα πάσχόντων παρ μυθοῦνται.

Asinus & equus.

ASinus equum beatum putabat, quod abunde nutriretur & accurate, cum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Cum autem tempus institit belli, & miles armatum ascendit equum, huc illuc ipsum impellens: cæterum & in medios hostes insiluit, & equus vulneratus jacebat. His visis, asinus equum, mutata sententia, miserum existimabat.

Assabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites æmulari; sed, in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

Avarus.

AVarus quidam cum omnia sua bona vendidisset, & auream massam fecisset, in loco quodam defodit, una defosso illic & animo suo & mente; atque quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem cum ex operariis quidam observasset, cognovit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos evellere. Hunc cum quidam vidisset sic plorantem, & causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristare: neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum esse: eundem enim tibi usum præstabit. Nam, ut video, neque cum aurum erat, utebare.

Assabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

An-

Ὄνος καὶ ἵππος.

Ὄνος ἵππον ἐμακάριζεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ὑπομαλῶς, αὐτὸς μηδὲν ἀχθόμενος ἄλλο, ἔχων, καὶ ταῦτα πολλὰ τὰ παρών. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπίσπη πολέμου, ὁ στρατιώτης ἔνοπλον αἰεὶ ἄγει τὸν ἵππον, ὑπαχόσε λοιπὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ μίσει τὸν πολεμίων εἰσκλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἰδὼν ὁ ὄνος, τὸν ἵππον μαλακαλλομένῳ ἐπαλάλιζεν.

ironfigmam 2 fmorrwnid

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὰς ἀρχὰς καὶ πολεσίας ζηλεῖν, ἀλλὰ τὰ καθ' ἑκάστην φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τῷ πλείονι ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἅπαξ αὐτῷ τὰ ὄντα ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσὸν βώλον πρίασις, ἐν τινι τόπῳ κατόρυξε, συγκαθορύξας ἐκεῖ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν· καὶ καθ' ἡμέραν ἐπιόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τοῦ δ' ἑρμηνεύς τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ χωρίον σωρεύσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μὴ δὲ ταῦτα κάκεινος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, ὁ μὲν ἐκλήρησε, καὶ πλέον τὰς τρίχας. τῶν δέ τις ὀλοφυρόμενον ἔτως ἰδών, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ κλαῖε, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, ἀδύνατα· οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον ἓν ὑπὲρ χρυσοῦ λαβὼν θὲς, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὁρᾷς γὰρ, ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ μὴ ὄντος, ἐν χρήσει ἦσθα τῆς κτήσεως.

in ufm ynal pofflhiwnid

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις παρῇ.

Anſeres & grues.

ANſeres & grues in eodem prato paſcebantur. Venatoribus autem viſis grues, quod eſſent leves, ſtatim evolaverunt: anſeres vero ob onus corporum cum manſiſſent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, divites autem ſervire captos.

Teſtudo & aquila.

TEſtudo orabat aquilam, ut ſe volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipſius eſſe, illa magis precibus inſtabat. Accepit ergo ipſam unguibus, & in altum tollens, inde demiſit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos quia in contentionibus prudentiores non audierint, ſeipſos læſiſſe.

Pulex.

PUlex aliquando ſaltans, viri pedibus inhæſit: hic autem Herculem in auxilium invocabat. At cum illinc rurſus ſaltaſſet, ſuſpirans ait, O Hercules, ſi contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adverſarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere in minimis deum rogare, ſed in neceſſariis.

Cerva.

CErva altero obcæcata oculo, in littore paſcebatur, ſanum oculum ad terram propter venato-

res

Χῆνες καὶ γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι ὅτε τὰ αὐτὰ νεμοίατο & ἐνέμοντο. τῆς δὲ θέρους τῆς ὀπωρινῆς τοῦ χειμῶνος ἐπιγενομένου, οἱ μὲν γέρανοι κατὰ τοὺς καιροὺς ἐπέτοντο, τὸ χέρσος ἀπέλειπον· οἱ δὲ χῆνες διὰ τὸ βάρος τῆς σαρκὸς μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐν πόλεσι τοῖς εὐκτήμοσιν εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πολῖται δυσκόλως ἁλίσκονται.

Χελώνη καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετῷ ἐδέετο πτερὰ δοῦναι ταύτῃ διδάξαι τὴν παρκυνεῖν & φόρτον τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς ἐπιμηχανᾶσθαι μᾶλλον τὴν δικαίως προσήκειν. λαβὼν οὖν ταύτῃ τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκών, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ πέτρας πεσοῦσα, συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τὰ φέροντα μᾶλλον παροξύναντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ὅτι τόδε ἀνδρὸς ἐπάθοσεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ὅτι σμικρὰν ἐπάλη. τῆς δὲ ἐκείνην αὖθις ἀφολμῆς, στενάξας εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, εἰ ὅτι ψύλλη ἐσυνεμάχησας, πῶς ὅτι μείζοσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν τοῦ ἐλαχίστου τὴν θέαν δεδιέναι, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀναγκαίαν.

Ἕλαφος.

Ἕλαφος ἕτερον πεπειρημένη τὸ φθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο· ἐπὶ μυρίοις δὲ τοῖς φθαλμοῖς τοῖς ἕτερον ἐξηραν-

res habens, alterum vero admare, unde nihil suspicabatur. Præternavigantes autem quidam, & hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ vero utilia, noxia.

Cerva & leo.

CErva venatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi incidens, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerva & vitis.

CErva venatores fugiens, sub vite delituit. Cum præteriissent autem parumper illi, cerva prorsus jam latere arbitrata, vitis folia derasci incœpit. Illis vero agitatis, venatores conversi, &, quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: Justa passa sum; non enim offendere oportebat quæ me servarat.

Affabulatio.

Fabula significat, qui injuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asi-

ἐκ κωνωπείου τας ἔχασα, τὸν δὲ λοιπὸν σοὶ θαλάπανον. ὃ δὲν ὠδέν ὑπώφθυε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τάτε τι χασόμενοι, αὐτὸς καλεπόξθυσαν. ἡ δ' ἐαυτὴν ἀλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς ἐλπὶ ἐδεδείκει, μηδὲν παθοῦσα· ἰὼ δ' ὄκ φίλοκακόν ἐπάιζεν· ὑπὸ ταύτης ἄρα δεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα, ἀφέλιμα γίνεται. τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ἔλαφος καὶ λέων.

Ἔλαφος κυνηγὸν φεύγουσα εἰς ἄντρον ἐσέδυ· λέοντι δ' ἐκεῖ συμβαλοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι ἐμηχανήσατο δ' ἴλεγξιν, οἶμαι, ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τὴν τ' ἀνδρείαν ἀγαπᾶτον ἐδείκνυεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τὴν ἀνθρώπων μικρὸν κινδύνων φεύγοντες, μεγάλοις ἐπεσέβησαν.

Ἔλαφος καὶ ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγὸν φεύγουσα ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἐδόκει λαθεῖν δύξασα, τὴν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τάτων δὲ σεισμῷ ὠν, οἱ κυνηγοὶ ἀποστρέφαντες, καὶ ὅσον οὔπω ἁλόντες, νομίσαντες τὴν ζῶον ὑπὸ τῆς φύλλου τὸ κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἴλεγε δίκαια πέπονθα. ὃ γὰρ ἐδὲ τὴν σώσασάν με λυμαίνομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ δικαίων πολάζονται.

Asinus & leo.

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinum, gallus exclamavit. & leo (aiunt enim hunc galli vocem timere) fugit. At asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim leonem. Ut vero procul hunc persecutus est, quo non amplius galli perveniebat vox, conversus leo devoravit. Hic vero moriens clamabat, Me miserum & dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

OLitoris canis in puteum decidit: olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

Affabulatio.

Fabula in injustos, & ingratos.

Sus & canis.

SUs & canis mutuo conviciabantur. Et sus jurabat per Venerem, procul dubio dentibus discissurũ canẽ. Canis vero ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras. Significas enim ab ipsâ vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus, Propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me,

Ὄνος καὶ λέων.

Ὄνῳ ποτὲ ἀλεκτρυὼν συνεδόσκει. λέοντι δ' ἐπελθεῖν τοῦτον, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφθέγξατο, καὶ ὁ μὲν λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον τοῦ ἀλεκτρυόνος φωνῇ φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν ἐφοβήθη, ἐπέδραμε δίωκε τοῦ λέοντος. ὡς δὲ πόρρω τοῦ περὶ ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἦ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐφίκετο φωνή, σκαφεὺς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θηήσατο ἰδὼν, αὐθις ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολλαπλασίων γὰρ μὴ ὢν γοητείαν, τίνος χάριν εἰς ἀνωφόλεμον ἐξορμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινὰ μήτοις ὑπάρχουσι τοῖς ἐχθροῖς ὑπερθεν, καὶ ὕστερον ἐκείνων δουλεύουσι.

Κύπωρος καὶ κύων.

Κύπωρος κύων εἰς ἔριφον κατέπεσεν· ὁ δὲ κύπωρος ἐβοήθει αὐτῷ· ἐκείθεν ἀπήγαγεν, κατῆλθε δὲ αὐτὸς εἰς τὸ ἔριφον. εἰπόντος δ' ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραχέρνοι καταδύων, τὸν κύπωρον σκαφεὺς ἔδακεν. ὁ δὲ μεθ' ὑβρίσεως ἐπαινῶν, δίκαια, φησί, πέπονθα. τί δὲ ποτε καὶ αὐτὸν ἐσῶσαι, ἐπαύσασθαι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὰξ καὶ κύων.

Σὰξ καὶ κύων ἐν ἀλλήλοις διελέγοντο· καὶ ἡ μὲν σὰξ ὠμύνετο τὴν Ἀφροδίτην, ἡ δὲ τοῖς ὀδοῦσιν ἀναρρήγειεν τὸν κύνα. ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλὼς τὴν Ἀφροδίτην μέμφεσθε· ἄλλοις γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα εἰώθατε, ἐμοὶ δὲ οὐδέποτε ἀκαθάρτων σαρκῶν ἐμέμφθην, ἀεὶ ὕλαις εἰς ἴσον προσιοῦσι. καὶ ἡ σὰξ ἐπὶ τούτῳ μὲν ἔφη μᾶλλον ἐπὶ ἐστὶ ἡ πρὸς σφᾶς αὐτὴν

me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino aversatur. Tu tamen male oles, & viva & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis objiciuntur convitia, artificiose in laudem convertere.

Sus & canis.

SUs & canis de fœcunditate certabant: dixit autem canis, fœcundam se esse maxime pedestrium omnium. Et sus occurrens, ad hæc inquit, Sed cum hoc dicis, scito & cæcos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione judicari.

Serpens & cancer.

SErpens una cum cancro vivebat, inita cum eo societate. Itaque cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam: hic autem minime obediebat. Cum observasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & simplicem esse: neque enim hanc pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor & lupus.

PAstor nuper natũ lupi catulũ reperit, ac sustulit, unaq; cũ canibus nutrivit. At quũ adoleviſſet, siquando

τὴν γὰρ κλείναυλα, ἢ ἀλλ' ὡ λυμαινόμενον πᾶσι πᾶσιν ἀποτρέφεται· σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις. καὶ ζᾶσι καὶ τιθηνεῖται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φεύγιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῆς ἐχθρῶν ἐγκεί μενα, ἐμπεδόσως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

Ὗς καὶ κύων.

Ὗς καὶ κύων περὶ ὀδοντίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων, ὀδόντας εἶναι μάλιστα πάντων τὰ πέζα. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα, φησὶ ταυτόφησιν, ἀλλ' ὅταν τὸ λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλὸς σοῦ σωτὴς σιάλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῷ πλείστῳ κρίνεται.

Ὄφις καὶ κορκίνος.

Ὄφις κορκίνου σιωδίνησεν, ἑταιρείαν ποιὸς αὐτὸν ποιησάμενος· ὁ μὲν οὖν κορκίνος ἀτλὴς ὢν τὸν τρόπον, μετεκαλέσατο κἀκεῖνον παρὰ τὴν τοῦ παιδίου τροφήν. ὁ δὲ ἐδόκει ἑαυτὸν παρέχειν φειδόμενον. ὅπως δ' ὁ κορκίνος αὐτὸν ὑπνώσειε, καὶ ὅσον οἷόν τε πέσαι, φυλάττει. τῇ δ' ὑστεραίᾳ μὴ θάνατον εἰσαγγέλλοντος, ἐκείνος εἶπεν· ἔτως ἴσθι καὶ τοῖς ἀθρόοις ὀδοῦσι καὶ ἁπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτῃ σε δίκαιος ἔπεσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν καὶ λύκος.

Ποιμὴν ποτὲ λύκου σκύμνον θύρᾳ, καὶ ἀναλόσας σὺν τοῖς κυσὶν ἐτήρει, ἐπεὶ δ' ἠύξητο, ἐπέλευ-

κος

siquando lupus ovem rapuisset, cum canibus & ipse persequebatur. Quum canes vero aliquando non possent assequi lupum, atq; ideo reverterentur, ille sequebatur, ut quũ ipsum assecutus esset, ut lupus particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autem lupus extra non rapuisset ovem, ipse clam occidens, una cum canibus comedebat; donec pastor quum conjectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

Leo & Iupus.

LEo quum consenuisset, ægrotabat jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem præter vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud leonem vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & vulpes, & ultima audivit lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit. Sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsivi, & didici? Quum autem leo statim ut medicamentum diceret imperasset; illa inquit, Si lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et lupo jacente, vulpes ridens, ait. Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

Mulier,

καὶ πρόβατον ἥρπασε. μὴ τὴν κυνῆν καὶ αὐτὸς ἁρπάσῃ. τὴν δὲ κυνῆν ἔλαβε διότι μὴ συναμύνῃ καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόμενον, ἐπῆλθε καὶ ἀπέκτεινε. τὸν δὲ λύκον συμματαίαν τῆς δίκης, εἶτα ὑποστρέφειν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύειν, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐσθίειν. ὥσπερ ὁ ποιμὴν τὸν χαλκεύσαντα, καὶ σιωπῆς τὸ δρέπανον, εἰς ὃ ἐδίδου ἐὰν αὐτὸν ἀκονήσας ἀπίκλειστον. x ofr quando a dono

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις ποτὲ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Λέων καὶ λύκος.

Λέων γεράσας, ἐπὶ σπήλαιον κατακλιθεὶς ἐκάστοτε παρῆν ὅπως ἐφόδια τὸν βασιλέα καλῶς λούσῃ, τἄλλα τοῦ ζώου. ὁ δὲ τοῦτο λύκος λαβὼν δικαιρίας, καθηγήσατο πρὸς τὸν λέοντα τῆς λούσεως, ὡς δὴ παρ' ἐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτοῦ κρατεῖν, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν ἀφιγμένης. ἐν τούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ λούσις, καὶ τὴν τελευταίαν ἤρξατο τῶν λύκων ῥιπάτων. ὁ μὲν οὖν λέων καθ' ἑαυτὸν ἐθρυλλᾶτο. ἡ δὲ ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί τις, ἔφη, τοῦ σιωπηθέντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγώ, πανταχόσε φοιτήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατρῶν ζητήσασα; τῷ δὲ λέοντι θᾶττον θεραπείαν εἰπεῖν κελεύοντι, ἐκεῖνο φησίν, εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείραις. τὸν αὐτὸν δορὰν θερμὸν ἀμείσῃ. τοῦ δὲ λύκου κεκλυκότος, ἡ λούσις γλαφυρὰν εἶπεν, οὐχὶ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστου μηχανώμενος καθ' ἑαυτοῦ τὴν πτῶσιν ποιεῖται.

Γυνή.

Mulier.

MUlier quædam virum ebrium habebat: ipſum autem à morbo liberatura tale quid commiſcitur. Aggravatum enim ipſum ab ebrietate quum obſervaſſet, & mortui inſtar inſenſatum, in humeros elevatum, in ſepulchretum allatum depoſuit & abiit. Quum vero ipſum jam ſobrium eſſe conjecta a eſt, profectâ januam pulſavit ſepulchreti. Ille autem quum diceret, Quis eſt qui pulſat januam? uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum. Et ille, Non mihi comeſſe, ſed bibere: O optime, potius aſſer: moleſtus enim mihi es, cum cibi, non potus meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo Hei mihi miſeræ, inquit; nam neque aſtu profui: tu enim vir non ſolum non emendatus es, ſed pejor quoque teipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari: nam & nolentem quandoque hominem conſuetudo invadit.

Cygnus.

VIt dives anſeremque ſimul & cygnum nutriebat, non ad eadem tamen; ſed alterum cantus, alterum menſæ gratia. Cum autem oporteret anſerem ea pati quorum cauſa nutriebatur, nox erat, ac diſcernere tempus non permiſit utrumque. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem vero effugit ſuavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe muſicen differre mortē.

Æthiops.

Γωνά.

ΓΥνή τις ἄνδρα μάθυσον οἷα τῇ ἡ παθὼς αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλοντα, τοιόνδέ τι συφίζεται. κεκαερομένην γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μίθης παρατηρήσασα, καὶ νεκρὸν δίκλιν ἀναδησαμένη, ἐπ' ὤμων ἄειρεν, ὅπῃ τὸ πολυάνδρειον ἀπενεγκοῦσα κατθήλοι, καὶ ἀπέλθοιεν. ἡνίκα δ' αὐτὴν ἤδη ἀναπήσειν ἐσχάσαλο, ἀφεῖσα ἡ γύρεα ἔκυψε τὸ πολυανδρεῖον, ἐκείνη δὲ φήσαντος. πῦ ὁ γύρεα κόπων; ἡ γωνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ στέμματα μίζων, ἐγὼ πάρειμι. κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον ἀφορμήσας. λυπεῖς γάρ με βεβρωσίως, ἀλλὰ μὴ πόστως μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ ζῷον παταίξασα, εἶμοι τῆ δυσήνῳ, φησίν. ἐδὲ γὰρ ἐδὲ σοφισαμένῳ ὤνησο. σὺ γὰρ ἄνηρ ὁ μονωνυχ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτῆ γέγονας, εἰς ἓξ ἕξιν σε καταστήσας τῷ πάθει.

1 alio somn. ὠνῶμαι φίλων

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς συμβάσεσιν ἐγχειρίζειν. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντί τῳ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ὀπτῆσαι πῃ.

Κύκνος.

ΑΝὴρ δ' πορῶν χιῶνά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ὀπὶ τοι αὐτοῖς μέλλοι· τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δ' ἔδλη τὸν χιῶνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, τὸν μὲν ἴα, καὶ διαγωνίσασθαι ὁ καιρὸς οὐκ ἀρῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνος ἀντὶ τῶν χιόνος ἀπαχθεὶς, ᾠδή τι μέλος, θανάτῳ προσοίσων. καὶ τῇ μὲν ἀδῇ μνημονεύει τῶν φύσιν, τῶν δὲ τελουτῶν διαφθόγγῳ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μνησικακία τελουτῆς αἰσχολίαν ἐπιφέρεται.

Αἴσωπος.

Æthiops.

ÆThiopem quidam emit, talem ei colorem ineſſe ratus negligentia ejus qui prius habuit. Ac aſſumpto in domum, omnes ei adhibuit aſterſiones, omnibus lavacris tentavit mundare. Et colorem quidem tranſmutare non potuit, ſed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

Hirundo & cornix.

HIrundo & cornix de pulchritudine contendebant. Reſpondens autem cornix ei dixit. Sed tua pulchritudo verno tempore floret; meum vero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durationem corporis decore meliorem eſſe.

Butalis.

BUtalis à feneſtra quadam pendebat: veſpertilio autem profecta rogavit cauſam, quare die filet, nocte canit. Quum autem ea non incaſſum hoc facere dixiſſet, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudens evaſit: veſpertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, ſed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in infortuniis inutilem eſſe pœnitentiam.

Ca-

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπί τις ὠνήσατο, πιστὸν αὐτῷ τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τῇ δεσπότου ἐχρῆσθαι. καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν ἀλλὼ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λευκοῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸν πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μιμεῖται αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον ἐξ ἀρχῆς.

Χελιδὼν καὶ κοράκη.

Χελιδὼν καὶ κοράκη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑπερτυχοῦσα δὲ ἡ κοράκη, πρὸς ἀλλὼ εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τῷ ἐαρινῷ ὥρᾳ ἀνθεῖ· τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρακείμενον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τῶν κακῶν βαρυτέρας κρείττωνας ἐᾷ.

Βόταλις.

Βόταλις ἀπό τινος συρίσδος ἐκρέμαλο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἵνα θηνέλοτο αὐτάν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζε, νύκτωρ δὲ ἀδε. τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λιτάσης, ἡμέρας χάριν ἔλε ἄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνης ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερὶς εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτι μηδὲν ὄρνις ἀλλὰ φωνὴν ἐσυλλαβήθης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς ἀτυχήμασιν αἰσθάνεσθαι ἡ μετανοία.

1 ἐπαρκοῦντος

Cochleæ.

Rustici filius assabat cochleas. Cum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis vos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestive factum vituperabile esse.

Mulier & ancillæ.

Mulier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorum cantus. His vero assidue defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto, ut in graviora inciderent mala. Nam hera quum ignoraret gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier venefica.

Mulier venefica divinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere. Quidam igitur accusaverunt eam impietatis, & convicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci, ait, Tu quæ deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parva quidem facere posse.

Muste-

Κοχλίαι.

Γεωργός τις ὤπλα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυ-
γόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, τὴν οἰκίαν ὑμῶν ἐμ-
πεπλήκατε, αὐτοὶ δ' ἄδετε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον
ἐπιτίθεται.

Γυνὴ καὶ θεράπαιναι.

Γυνὴ χήρα φιλέργος θεραπαινίδας ἔχουσα, τοὺς
εἰώθει κύκλος ἐγείρειν ὅτι τὰ ἔργα. ταῖς δὲ ἀλεκ-
τρυόνων ᾠδαῖς. αἱ δὲ συνισχὺς τὸν πόνον ταλαιπωρούμε-
ναι, ἔγνωσαν δεῖν τὸν ὅτι τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκ-
τρυόνα, ὡς ἐκείνου κύκλωψ ἐξανιστάντος τὰς δεσποίναν.
συμβὰν δ' αὐταῖς τοῦτο διαπεραιωμέναις χαλεπωτέρους
πεφυκέναι τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ ἀσπόνδους ἀγνοοῦσα τὴν τῶν
ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐπιτεχνώτερον ταύτας ἀνίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βε-
λτίω μαθήματα κακῶν ἄρχει γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θεάν μιαιφόνων ἀποτροπασμὸς ἀπ-
αγγελλομένη. πολλὰ διελθοῦσα ποιοῦσα, καὶ κέρδος
ἐκ τούτων ἔχουσα. γραφόμενοί δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας,
εἶλον· καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδοῦν
δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη, ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς
ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς ὑπὸ ἀνθρώπων βιάλιως
μιαιφονεῖσθαι ὑφωμένη;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται,
μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Βάλ-

Muſtela.

MUſtela in officinam ingreſſa ferrarii, ibi jacentem circumlambebat limam. Raſa autem lingua, ſanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam abſumpſit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus ſeipſos offendunt.

Agricola.

AGricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terrã, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adſtans inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam ſi tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, ſcio te nunc me Fortunam accuſaturum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactorem cognoſcere, atque huic gratiam referre.

Viatores.

DUo quidam una iter faciebant: & cum alter ſecurim reperiiſſet, alter qui non invenit, admonebat ipſum, ne diceret, inveni; ſed, invenimus. Sed paulo poſt, quum aggrederentur ipſos qui ſecurim perdiderant, habens ipſam, perſequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat, periimus. Hic autem ait, perii dic, non periimus. Etenim & tunc cum ſecurim inveniſti, inveni, dixiſti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui non fuerunt participes felicita-

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, ἃ ἐκεῖ κεμμύλια κατέλειχε ῥίνην. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐρεῖτο. ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τῶν σιδήρων ἀφαιρεῖν, ἄχρις ἃ παντελῶς πᾶσαν ἡ γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίον κατέτυχε. καθ' ἑκάστην οὖν τὴν γῆν ὡς ὑπ' αὐτῆς διεργασθεὶς ἔστερε. τῷ δὲ ἡ τύχη ὀδυσαμένη, φησίν, ὦ ἄτοπε, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἄκαρ ἐγὼ στι δέδωκα, στυγνάσασα σε βλακεύομαι; εἰ γὰρ ὁ κακὸς μέλαθλος, τῷ προσέτι ἐμὲ χείρας τῆτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι πλουκακῶτά με τὴν τύχην μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν διεργάτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

Ὁδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ τὰυτὸν ὡδοιπόρουν. καὶ θατέρῳ πέλεκυν εὑρόντι, ἄτερος ὁ μὴ εὑρὼν παρῄνει αὐτῷ, μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν. μὴ μικρὸν δὲ ἐπιλαθόντων αὐτοῖς τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχων, αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα σωσοδοιπόρον ἔλεγε, ἀπολώλαμεν. ὁ δὲ εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, ἐκ ἀπολώλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὕρες, εὕρηκα ἔλεγες, ἐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ μεταλαμβάνοιμεν τῆς εὐτυ-

licitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DUæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo, & procul à via, stagno; altera in via, parum aquæ habens. Verum, quum quæ in stagno alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens. Firmissime teneri hujusce loci consuetudine, quousque obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

Assabulatio.

Fabula significat, homines quoque prava aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam, domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanes, stans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant pessimeque tractabant. Hic autem ad eas, O pessimæ animantes, furatum vestros favos illæsum dimisistis, me vero satagentem vestri percutitis?

Assabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes cavente[m], in scopulis maritimis nidum ædificare,

ἀτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοι καὶ φίλοι.

Βάτραχοι.

ΔΥο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγγείτονες. ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν ἐν βαθείᾳ, καὶ πόρρω τῆς ὁδοῦ, λίμνῃ· ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, ταπεινῷ ὕδατι ἔχων. καὶ δὴ τῷ ἐν τῇ λίμνῃ θαλέθοντι παραινεῖ τοὺς αὐτοῦ μιᾶς ἕλους, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος εὖ μὲν ἐπείθετο λίγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου σωτηρίας, ἧς ἐ συνέζη ἄμοιρον παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι. | δυσαπεκδυσωπ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ὁμοιχειρίοις, φθάνουσιν ὀπλύμενοι σφὼν ὅλη τὸ βίλπον τεκπέδαι.

Μελισσουργός.

Ἐ'Ις μελισσουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τ̃ κεκτημένῳ λοιδόρητο, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ ἐ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσῆκε τὸ καί' αὐτὰς διεῤῥυπαίνων, ἡ ἐ μέλισσαι ὀπὸ τ̃ς νομ̃ς ἐπορήκτησαν, ὡς κατέλαζον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διεπόησαν. ὁ ἐ φοβ̃ς αὐτὰς, κἀκίστῃ ζόᾳ, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία αὐτῶν ἀφήκατε, ἐμὲ ἐ τὸν ὀπομελύμενον ὑμῶν πλήττετε;

2 ἀλισκεσθαι 3 τοιαῦτα γίγνονται

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τ̃ν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἀγνοιαν τ̃ν ἐχθρ̃ν μὴ φυλαττόμενοι, τ̃ν φίλων ὡς ὀπολέλυσθαι ἀπωλέσθησαν.

Ἀλκυών.

ἈΛκυὼν ὄρνις ἐσ̃ι φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαπωλ̃ν. ταύτῃ λέγεται τὰς τ̃ν ἀνθρώπων ὄψεις φυλαττομένη, ἐν σκοπέλοις παρὰ θαλάττιοις νεοττεύειν.

ficare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, evenit, mare à vehementi concitatum vento elevari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reversa, re cognita, ait, Me miseram, quæ terram ut insidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

Piscator.

PIscator in fluvio quodam piscabatur. Extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. Cum quidam vero ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quod fluvium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maxime quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

Simius & delphin.

MOris quũ esse navigãtibus Melitenses catulos & simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secũ & simiũ. Cumautẽ perven sent ad Suniũ Atticæ promontoriũ, tempestatẽ vehementẽ fieri contigit, Navi autẽ eversa

ποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε πλεῖν μέλλοντα, ἐπιποιεῖσθαι. ἐξελθόντος δέ ποτε αὐτοῦ εἰς νομὴν, συνίζει ἡ θάλασσα ὑπολάβρυκυμα τοιοῦτον ἀνδρὶ ναύτῃ, ὑφαιρεθῆναι τῆς κλίμακος, καὶ ταύτῃ ὑπολυθῆναι. οἱ νησιῶται διαφθεῖραι. ὁ δὲ ἐπανελθὼν καὶ γνοὺς τὸ πρᾶγμα, εἶπε. δικαία ἔγωγε, ἥτις τὸν ἐμὸν ἐπίκλητον φυλάττομεν, ὅπως ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλῷ χάριτι ἀπέστειλε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέρους τοὺς ἐχθρῶν φίλους ἐμπίπτοντες.

Ἁλιεύς.

Ἁλιεύς τις ποταμῷ ἁλίευε. διατείνας δὲ τὸ δίκτυον, καὶ τὸ ῥεῦμα ἀθρόως ἐπιλαβὸν, ἐκατέρωθεν κατὰ τὸ αὐτὸ ἐφέρετο λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτους τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῶν δὲ ἀεὶ τὸν τόπον οἰκούντων τὰς θεατὰς μὲν τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διεφθείρ ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ οὗτος ὁ ποταμὸς ταραχθείη, ἐμὲ ἁλόντ λιμῷ τηκόμενον ἂν φαγεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς πολίτων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν καθιστῶσιν.

Πίθηκος καὶ ἀλῶπεξ.

Ἔθος ἦν τοῖς φιλίοις Μιλησίαις κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπαίδευον, ὡς παρὰ μοῦσαν τῷ σκύλ. φιλοῦντες τὸν ἑαυτῶν καὶ πίθηκον. γενομένων δ' αὐτοῖς κατὰ τὸ Σένιον τὸ τῆς Ἀτλικῆς ἀκροτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς ἀναστατούσης,

& omnibus enatãtibus, natabat & simius. Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut vero in Piræo fuit Athenienſium navali, rogavit simiũ, in genere esset Athenienſis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogavit, an & Piræum nosset. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

Muscæ.

IN cella quidam melle effuso, muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Cum vero suffocarentur, dicebant, Miseræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & statuarius.

MErcurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in statuarii domum, transformatus in hominem: & visa statua Jovis, rogabat, quanti quis ipsam emere posse. Hic autem cum dixisset, drachma, ait, & quanti Junonis, ait. Cum dixisset, pluris; visa & sua ipsius statua, ac opinatus, cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximã de se apud homines haberi rationem, rogavit de se.

Sta-

καὶ πάντων διακολυμβώντων. ἐνήχετο καὶ ὁ πάϊς. ἅλφις δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἀνθρώπων ἐν ὑπολαβὼν, ἀπολλὼν ἀνέχε διακομίζων ὅπη τῷ χάρσον. ὡς δὲ κατὰ τὴν Πειραιᾶ ἐχθύετο τὸ τῆς Ἀθηναίας ὄπιστεον, ἐπυνθάνετο τὸ παιδίον, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. τὸ δὲ ἐπόνησε, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τυγχάνων γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ ἡ Πειραιᾶ ὅπῃ ζώη. ὑπολαβὼν δὲ ὁ παιδίον φησὶν ἀνθρώπῳ αὐτὸν λέγειν. ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ σωτῆρα. καὶ ὁ ἁλιεὺς ὅτι τοσούτῳ φιλοῦντι ἀγαπητὸν ἦσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὰ ἀληθῆ καὶ εἰδότες, ἀπατᾶν νομίζουσιν.

Μῦς.

Ἐν τινι ταμείῳ μίλιτος ἐκρυβήτου, μῦς πρόσωπα κατηύρεν. ἐμπαίζοντων δὲ τῶν φοδῶν αὐτῷ, ἀνάπλεως οὐκ εἶχεν. ὀσπιζόμενος δὲ ἔλεγον, ὦθλιοι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν καὶ κακῶν αἰτία γίνεται. λιχνεία

Ἑρμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος εἰ τίνι τιμᾷ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἦλθεν εἰς ἀγαλματοποιεῖον, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ· καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσου τις αὐτὸ ὠνεῖσθαι δύναται. τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελάσας, ἅπτεται τοῦ τῆς Ἥρας, ἔφη. εἰπόντος δὲ, πολλοῦ, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπιεικὲς ἄγαλμά ἐστι Διὸς καὶ κιρδᾷ, πολλοῦ αὐτὸ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο καὶ αὐτό. ὁ

Statuarius vero ait, Si hasce emeris, & hanc tibi additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum glorioſum, qui nullius apud alios eſt precii.

Mercurius & Tireſias.

MErcurius volens Tireſiæ vaticinium, an verum eſſet, cognoſcere, furatus ipſius boves ex rure, venit ad ipſum in urbem ſimilis factus homini, & ad ipſum divertit. Boum autem amiſſione renunciata Tireſiæ, ille aſſumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure conſideraturus, & huic jubet dicere ſibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem primum vidiſſe aquilam à ſiniſtris ad dexteram volantem dixit. Hic non ad ſe eam attinere quum dixiſſet, ſecundo cornicem ſuper arbore quadam ſedentem vidit, & modo ſuperius adſpicientem, modo ad terram declinatam, & vari refert. Et is re cognita, inquit, Sed hæc cornix jurat & cœlum & terram, ſi tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc ſermone uti quiſpiam poterit adverſus virum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum venari docuit, alterum domum ſervare. Cæterũ ſi quando venaticus caperet aliquid, & domus cuſtos particeps una cũ eo dapis erat. Ægre ferente autẽ venatico, & illi objiciente, quod ipſe quotidie laboraret, ille nihil laborans ſuis nutriretur laboribus; reſpon-

ἢ ἀγαλμαλογοποιὸς ἦσθ, ἐὰν τύπτῃς ὠνήσῃ, καὶ τῶν σφυδρικῶν σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κιβδηλοδόξον, εὐδιάφθορα παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῆ.

Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν, εἰ ἀληθὴς ἐστι, γνῶναι, κλέψας τὰς ἀγέλας τὰς αὐτοῦ βοὸς ἐξ ἀγρωνίας, ἣν ὡς αὐτὸν εἰς ἄξυλον ἐλθόντα ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ κατέλυσε. τῆς δὲ νυκτὸς βοῶν ἀπωλείας ἀχθεσθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνοῦ τινα σκεψόμενος, καὶ τύτῳ παρήνει φράζειν αὐτῷ, ὅπου ἂν τὰς ὀρνίθων θυσίας. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θαυμάσας αἰτὸν ἐξ ἀριστερῶν ὀρνεῶν τὰ δεξιὰ διέπτα μανίαν, ἔφασκε. τῷ δὲ φήσαντι μὴ πρὸς αὐτοῦ εἶναι τὸν. ἐν δευτέρᾳ κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατανύσσουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. καὶ ὃς ὑπατυχὼν εἶπεν. ἀλλ' αὕτη ἡ κορώνη διόμνυται τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀποπλήσομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τύτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κυνὸς.

Ἔχων τὴν δύο κύνας, τὴν μὲν ἑτέραν θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκουρικὸν ἐποίησε. καὶ δὴ ἐπεὶ ὁ θηρευτικὸς ἄγριος ἦν, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμιμεῖτο αὐτοῦ τὴν δεινότητα. ἀγανακτῶν δὲ ὁ θηρευτικὸς, καὶ κύνων ὀνειδίζων, εἰ γε αὐτὸς μὲν καθ' ἡσυχίαν μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν ποιῶν τοῖς αὐτοῦ πρόσεισι σίτοις

respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

Maritus & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis vero post diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc vero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant; ad eam, ait, Sed O uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem revertuntur, quid sperare oportet in iis, quibuscum toto conversaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupus.

HOedus derelictus à grege, persequente lupo, conversus ad eum dixit, O lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autem canente tibia, atque hœdo saltante, canes cum audissent, lupum persecuti sunt. Hic conversus hœdo inquit, Merito hæc mihi fiunt: oportebat enim me, cocus cum sim, tibicinem non agere.

Affa-

ὑπελαζὼν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν διδάσκαλον μέμφε, ὃς σε φονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ φύσις ἀλλοτρίως ἐᾷδειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῷ γέροντι οἱ μηδὲν ὀφείλοντες, ὡς μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτῷ οἱ γονεῖς οὗτοι ἀγάζωνται.

Ἀνὴρ καὶ γυνή.

Ἔχων τις γυναῖκα τοὺς τοῦ κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπιχθῶς ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι εἰ καὶ πρὸς τὸν παῖδα φύσει οἰκίας ἔχει διάκειται. διὸ δὴ καὶ μεῖ' ἄλλων τοιαῦτα ποιεῖν τὸν παῖδα τὸν αὐτοῦ ὅπως ἑλὴ πατέρα· μὴ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῷ, ἐπυνθάνετο. πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διάκειται. τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ποιμένες μὲ ὑποδεέστερόν τοι πρὸς αὐτὸν ἔχει, ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπιχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μοι τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ τοιοῦτον δρᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν σωδιέπουσες ἡμέραν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, καὶ ἐκ τῶν τοιούτων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Ἔριφος καὶ λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου καταδιωκόμενος, ὅπως σωθείη δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ λύκε, ἴσθι πέπεισμαι ὅτι σὺν βραχεῖ γε ἡσομαι. ἵνα μὴ ἀηδὼν λοιδορίαν, αὖλησον πρότερον ὅπως ὀρχήσωμαι. ὁ δὲ λύκος αὐλεῖν, καὶ τὸν ἔριφον ὀρχεῖσθαι, οἰκείως ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίδασκον. ὁ δὲ ὀπισθεῖς τῇ ἱερείᾳ φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. δεῖ γὰρ με μάχεσθαι ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ vero aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer & vulpes.

CAncer è mari cum adscendisset, in loco quodã pascebatur. Vulpes vero esuriens, ut conspexit, accessit ac eum rapuit. Ille devorandus, ait, Sed ego justa patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharœdus.

CItharœdus rudis in domo calce incrustata, ut solebat, canens, & contra resonante ipsi voce, putabat valde canorus esse. Itaque ob id elatus, cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus verò ad se ostendendum, quum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis videntur esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precii esse.

Fures.

FUres in domum quandam ingressi, nihil invenerunt nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitte-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ μὲν πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἐπίφορα ὀπτᾶν θέλοντες, δυσχερείας ἐμπίπτουσι.

Καρκῖνος καὶ ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ὀπὸ τῆς θαλάσσης ἀνεβαίνει, ὁπί τινος ἐνέμετο τόπου. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὢν, χερσαίου ἠθελοδιωγμήθην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ ὁπωσοῦν οἰκεῖα καταλιπόντες ὀπιθοδόμητα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ὀπιχειροῦντες, εἰκότως δυσχεροῦσι.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ὁ οἰκῶν κίονα αὐλῷ σιωπᾶσθαι ᾄδων, καὶ ἀντιτυχὼν αὐτῷ τῷ φωνῆς, εὐθὺς σφόδρα εὔφωνος εἶναι μὴ δὴ ἐπαρθεὶς ὅπλῳ τέτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ δεκτικὸν ἑαυτὸν ὀπιδεῖξαι. ἀφικόμενος δ' ὅπου δείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθους ἀυτὸν ἐξωσμένους ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσῳ καὶ τὸ ἐπιτήδειον ἴνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦσί εἶναί τινες, ὅταν δὲ τὰς ἀσχολίας ἀφίκωνται, ἐδενὸς ἄξιοί εἰσι.

Κλίπλαι.

Κλίπλαι εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, εὗρον δέρρον, ὅπ μὲν ἀλεκτρυόνα· καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπήγεσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν

mitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi vero dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus; illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix & corvus.

COrnix corvo invidens, quod is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes, ivit super arborem quandam, stansque valde crocitavit. Illis vero ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus, heus vos, cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quod non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

Cornix & canis.

COrnix Minervæ sacrificans, canem invitavit ad epulas. Ille vero ad eam dixit. Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeo te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem sustulerit. Cui cornix, Ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, pleroſque ob lucrum non venari inimicos beneficiis prosequi.

αὐτὸν ἀποκύσωσι. λέγων, χρήσιμον εἶναι τοῖς ἀνθρώποις τὸν νυκτὸς αὐτοῦ ὄπτα τὰ ὄρνεα ἐγείρειν. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἵνα μὴ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντία, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστιν ὠφελήματα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ὅτι τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεται, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρομένῳ ὡς πορρωτέρω τὸ μέλλον. θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἦλθεν ἐπί τι δένδρον, καὶ σταθεῖσα μεγάλως ἐκραξε. τῷ δὲ πρὸς τὸν φωνὸν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑπτυχόν τις ἔτη, ἀπόμαιον ὦ ἔτοι, κορώνη γάρ ἐστιν ἥτις κέκραγε, κἀ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς χρήσιμα μὴ μελετῶντες, πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐπιτεύξασθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑστίαν ἐκάλει. ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς οὔπω σε μισεῖ ὡς καὶ τῷ σωπηρόφωνα σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν πεπιστεῦσθαι. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὴν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σοφοὶ διὰ πάρεργον τοὺς ἐχθροὺς διαλύεσθαι οὐκ ἐκπλήττει.

Κόραξ

Corvus & serpens.

CORVUS cibi indigens, ut serpentē in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devolando rapuit. Hic cum se vertisset, atque momordisset ipsum, corvus moriturus dixit, Me miserum, qui talē reperi lucrum, ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob thesaurorum inventionem de salute periclitatus sit.

Monedula & columba.

MOnedula in columbario quodam colūbis visis bene nutritis, dealbavit sese, ivitque ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ vero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. Sed cum aliquando oblita vocem emisisset, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo; eaque privata eo cibo rediit ad monedulas rursum. Et illæ ob colorem cum ipsam non nosscent, à suo cibo abegerunt: ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes, haberi cupiditatem, præterquam quod nihil juvat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

MOnedulam quum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit.

Circum-

Κόραξ καὶ ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι ἁλίῳ τόπῳ ὄφιν κειμένον, τοῦτον κατακόψας ἥρπασε. τοῦ δὲ ὄπισθα φίλτρου καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶπεν. δίκαια ἔγωγε, ὃς τοιούτου ἔργου ἅψασθαι, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα δι' ἐπαίνων ὕβρεσιν ὑπὸ σωτηρίᾳ κατδεδυκότα.

Κολοιὸς καὶ πελειάς.

Κολοιὸς ἔν τινι πελειῶνι πελειὰς ἰσῶν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἔλαθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταλαμβάνων. αἰδὲ μέχρι μὲν νὺξ ἔχρα, οἰόμεναι πελειὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεσθε. ἐπεὶ δὲ πολὺ ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τὴν ἰκαὶ τὴν ἀπὸ γνῶσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίκτην· καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὑτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν· ὥστε δυοῖν ἀπολωλέκαι, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσήκοντα πολλάκις.

Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρίδωκε παιδί. ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας ἢ μὴ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀφείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς ἢ ἑαυτοῦ κολιάν

Circumvoluto vero ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incaute me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

Mercurius,

IUpiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum vero solo relicto sutore, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime vero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Jupiter.

IUpiter formatis hominibus omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens undenam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum jussit. Hic vero primum contradicebat, quod indigna ferret. Vehementius vero eo instante, ait, Sed ego sane his ingrediar pactis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exibo quamprimum. Ex hoc profecto evenit, omnia scorta inverecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inverecundos esse.

Jupiter

τοῦτο λαβόντα δὲ τὸ δεσμὸν τοῖς πλαίοις, ὑποπτήσαι μὲν δρακόντιον, ἐπειδὴ δὲ ὑποθήσειν ἐμέλλε, πρὸς ἑαυτὸν εἶπε, δεῖλαι ὅμοιε, ὃς τῶν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομένης δυλείαν, ἴλαδον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς διὰ ὅτι μείζονα κινδύνων ἑαυτοὺς βυλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζονα περιέπεσον.

Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν ἀπέστειλε πᾶσι τοῖς τεχνίταις φθόνος φάρμακον ἐνεῖχεν. ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μίσητρον ποιήσας, ἕνα ἑκάστῳ ἐνέχριεν. ἐπεὶ δὲ μόνα τὰ σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ καταλείποι φάρμακον, ὅλιγα λαβὼν τῷ θυείᾳ ἐνέχριεν αὐτῷ. καὶ τότε σωίζει τοὺς τεχνίτας ἅπαντας φθόνου, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς φθονολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Ζεὺς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διανοήσεις ἀνεπὶς ἐνόησε, μόνῳ δὲ ἐνθείᾳ ἡ αἰχύνῃ ἐπλάσθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἀνάυτῶν εἰσαγάγῃ, δια' ἧς ὄχλος αὐτῶν εἰσελθὼν ἐκέλυσεν. ἢ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθέσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἄγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ἐὰν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ. ἂν δὲ εἰσέλθῃ, ἀν τῇ ἐξελθούσῃ παραυτίκα. διὸ δὴ τοῦτο σωίζει πάντας αἰδήμονας αἰσχύντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος καταχειμένους, αἰσχύντους εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

Jupiter.

IUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola vero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogavit eam, quâobrem ipsa ad convivium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere parce potius apud se vivere, quam apud alios laute.

Lupus & ovis.

LUpus à canibus morsus, & male affectus, abiectus jacebat. Cibi vero indigens, visa ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa, re cognita, ait, Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum, per simulationem insidiantem.

Lepores.

LEpores olim belligerantes cum aquilis, invocarunt in auxilium vulpes. Hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur, nisi sciremus qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

For-

Ζεὺς.

Ζεὺς γάμους τελῶν πάντα τὰ ζῶα θύεται. μόνος δὲ τῶν χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὸν αἴτιον τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· ἀγανακτήσας καὶ αὐτῆς ἀπεδείκνυσι τὸν οἶκον βαρὺ ἕλκουσαν περιφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τὴν ἀνδρώπων αἰρεσιν τῶν μᾶλλον λεπτὸς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος καὶ ποίμαλος.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν διωκθεὶς, καὶ μόλις πάσχων, ἐσέβαλε τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος ποίμαλος ἀφέτους τοὺς ἐν τῷ παραρρέοντος αὐτοῦ ποταμῷ κομίσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί, φησι, δώσεις σοῦλον, ἐγὼ τροφὴν ἁπαλὴν θύρσω. τὸ δὲ ὑπολυχνὸν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ σοῦλον ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῆ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακέργον, δι' ὑποκρίσεως ἀφορμὴν ἔχοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοὶ ποτὲ πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλεσαν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν, ἴσως δήπου μετ' ἐν ὑμῖν. εἰ μὴ ἤδεισαν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κακίστοις φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

Μύρ-

Formica.

QUæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat propriis laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo, aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura pravos, etsi maxime speciem transmutaverint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

VEspertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est: & cum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac vero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura volucribus omnibus inimica foret; ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremo autem cum iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne voraretur, orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus; Se non murem, sed vespertilionem esse dicebat; & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in iisdem semper esse oportere, considerantes, eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

Via.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ ναῦς, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ διλωτικῶς προσέχων, ἐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶ γειτόνων ἡρπαζε ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μεταμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηκα καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μίσει γὰρ τὸν ναῦν τοὺς ἀρούρας σπείρων, τοὺς ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὸ μάλιστα τὸ εἶδος μεταλλάξωσι, τὸν τρόπον ἐ μεταβάλλουσι.

Νυκτερὶς καὶ γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ἐδεῖτο σωτηρίας ἐδύνατο. τῆς δὲ φαμένης, μὴ δικαίως αὐτὴν ἀπολλύειν, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν· αὐτὴ ἴλεγεν, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ οὕτως ἀφέθη, ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑπὸ ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρῶσθαι ἐδεῖτο· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἴλεγεν εἶναι· καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἅπαν σωιζεῖν δὶς αὐτὴ ἀλλαξαμένη τὸ ὄνομα, σωτηρίας ἔτυχεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχηματιζόμενοι πολλάκις τὸν κίνδυνον ἐκφεύγουσιν.

Ὅσοι

Formica.

QUæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat propriis laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo, aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura pravos, etsi maxime speciem transmutaverint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

VEspertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est: & cum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac vero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura volucribus omnibus inimica foret; ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremo autem cum iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne vorarctur, orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus; Se non murem, sed vespertilionem esse dicebat; & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neque nos in iisdem semper esse oportere, considerantes, eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

Via.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νοῦν, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν· καὶ τῇ γεωργίᾳ διλωσκὰς φερούσχων, ἐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν γειτόνων καρπὰς ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τότε πλεονεξίᾳ, μεταμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὸ μορφὴν ἀλλάξας, τὸ διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας φείδεται, τὰς ἀπέρους πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἐπιθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει φιλοπόνοις, κἂν τὸ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον ἐ μεταβάλλουσι.

Νυκτερὶς καὶ γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, φησὶ σωτηρίας ἐδέετο. τῆς δὲ φαυλῆς, μὴ δικάσαθαι αὐτὴν ἐπαλοῦσαν, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς φιλεμεῖν· αὐτὴ ἔλεγεν, εἰκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ οὕτως ἀφείθη, ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑπ' ἄτερας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βεφθῆναι ἐδέετο· τῆς δὲ ἐπιούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι· καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔπος συμβὰν δὶς αὐτῇ ἀλλαξαμένῃ τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμείλασχημα τίζόμενοι πολλάκις τὰς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Ὅδοις

Viatores.

VIatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in ſpeculam quandam, & illic conſpicati ſarmenta procul natantia, navim eſſe magnam exiſtimarunt: quamobrem exſpectarunt tanquam appulſura ea eſſet. Cum vero à vento lata ſarmenta propius forent, non navim amplius, ſed ſcapham videre videbantur. Advectis autem illis, quum ſarmenta eſſe vidiſſent, inter ſe dixerunt, Ut nos igitur fruſtra, quod nihil eſt, exſpectabamus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines, qui ex improviſo terribiles eſſe videntur, cum periculum feceris, nullius eſſe precii inveniri.

Aſinus ſilveſtris.

ASinus ſilveſtris aſino viſo domeſtico in loco quodam aprico, profectus ad ipſum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde vero cum vidiſſet eum ferentem onera, & agaſonem retro ſequentem, & baculis ipſum percutientem, ait, Aſt ego non amplius beatum te exiſtimo. Video enim non ſine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non eſſe æmulanda lucra, in quibus inſunt pericula, & miſeriæ.

Aſini.

ASini olim propterea quod aſſidue onera ferrent & fatigarentur, legatos miſerunt ad Jovē ſolutionē laborum petentes. Hic autem offendere ipſis volens

Ὀδοιπόροι.

Ὀδοιπόροι κατά τινα αἰγιαλὸν ἐδόκουν τι, ἦλθον δή τινα σκοπιάν. κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόρρωθεν ἱππλέοντα, ναυῒ εἴῃ μεγάλῃ ᾠήθησαν· διὸ δὴ προσέμειον, ὡς μελλόντες αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀτέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ σωλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξιενχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μᾶλλον ἡμῖν τὸ μηδὲν ὂν προσιεθήχέμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀφροσύνης δοκοῦντες φρονεῖν εἴῃ, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς διαφέροντες εὑρίσκονται ἄξιοι.

Ὄνος ἄγελος.

Ὄνος ἄγελος ὄνον ἰδὼν ἡμέρων ἔν τινι ἀκμῇ τύπτων, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ὅτι τε τῇ διαίτῃ τῷ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸ ὀνηλάτου ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε δυσαμενίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνθρωπων κακῶν μεγάλων τὸ δυσαμενίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ μὴ κατὰ δύναμιν καὶ παλαιπωρεῖν κέρδη.

Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ παλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῶν πόνων αἰτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιτρέψας βουλόμενος

volens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus, quum mingendo fluvium fecerint. Ac illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc usque, ubi aliorum urinam viderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuique quod fatale est, ineurabile esse.

Asinus & vulpes.

ASinus indutus pelle leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa vulpe, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius vocem audiverat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audivissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui esse videntur, ex sua loquacitate redargui.

Asinus & ranæ.

ASinus ligna ferens, pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in plaude, auditis ejus suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quum, quia ad breve tempus cecidisti, sic lamenteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse majoribus facile resistat.

Asinus

νος, ὅπ τῶ το ἀδύνατόν ἐςιν, ἔφη, τότε αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεδαι τῆς κακοπαδείας, ὅταν ὑρέντες ποιήσωσι πόλεμόν. κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαζόντες, ἀπ' ἐκείνε καὶ μέχρι δ ὑλιῶ ἔνδα ἔδοξεν ἱπτίων ἐδωπὸν ὄναι, ἐνταῦδα καὶ αὐτοὶ σρατόπεδα ἐποιήσαντο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦδος δηλοῖ, ὅπ ἑκάς ῳ τὸ πεφυκὸς ἀγαθὸν ἀπόβλητον ἐςιν.

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝος ἐνδυσάμενος λεοντῆν, φοβερὸς ἦν τοῖς ζώοις ἐπιφαινόμενος. καὶ δή ποτε ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην διαφθεῖραι. ἡ δὲ (ἐπιγνοῦσα αὐτοῦ τὴν δειλίαν) πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὄγκον κωμῶντα ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦδος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοις τῶν ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

Ὄνος καὶ βάτραχοι.

ΟΝος ξύλα βαςάζων, διέβαινέ ποτε λίμνην. ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναςῆναι μὲν δυνάμενος, ἀδύρετό τε καὶ ἔςενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τὸν ςεναγμὸν τοῦτο ἀκούσαντες, ὥς δή τινες, φασιν, ἐκ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦδα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε σφὸς ὀλίγον πεσὼν, ὑπὸ ὀδύρῃ;

Ἐπιμύθιον.

Τοῦτο τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ὃς ἐν ἐλαχίσοις πόνοις δυσφορῶν τυγχάνει, αὐτὸς ἐν πολλοῖς ῥᾳδίως ὑφιςάμενος.

Asinus & corvus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Corvo autem insidente ei, & ulcus percutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantum viderint, persequuntur; huic autem & arridenr.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus & vulpes.

ASinus & vulpes, inita inter se societate, exiverunt & venationem. Leo vero quum occurrisset ipsis, vulpes imminens periculum videns, profecta ad leonem, traditurum ei asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum dimissurum eam dixisset, illa, adducto asino, in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed leo videns illum fugere minime posse, primam vulpem comprehendit, deinde sic ad asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui sociis insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

Gallina & hirundo.

GAllina serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ quum excreverint, à te primam injuriam auspicabuntur.

Affa-

Ὁ τὸν κάρφος.

ΟΝ ἁλιεὺς ἀγκίστρῳ τινὰ γνώτον, ἐν πυκνεμῶνι εἰς μέσην κάραβον δελεάσας αὐτῷ, καὶ τὸν ἕλκοντα ξαίνοντα, ὁ δὲ ὀργισθεὶς τὸν ἔλατο. Τῷ δὲ ὀνηλάτῃ παρρώσαντι σταλῶν καὶ γελῶντι, λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς οἱ καὶ μόνον ὀφθῶμεν αὐτῷ διακόμεθα, τί τῷ δὲ προσγελᾶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακεργοὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φανέντες δῆλοί εἰσιν.

Ὁ τὴν ἀλώπηξ.

ΟΝ τὴν ἀλώπηξ κοπανίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλας, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λίαν τοῖς αὐτοῖς προσιτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ τὸ ἐπιτηδεύμενον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παρεδίδου αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτὴ τὸν ἀκίνδυνον ἐπαγγείλητα. Τοῦ δὲ λύσειν αὐτὸν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν ὄνον, εἰς πλατὺ πάγιον ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Τὸν δὲ λέοντα ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν μὴ δυνάμενον, προσῆλθεν τῇ ἀλώπηκι συνεῖσχειν, ἵνθ' ὅπως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λανθάνουσι συλλάκις καὶ αὐτοὶ προσαπολλύντες.

Ὄρνις καὶ χελιδών.

ΟΡνις ὄφεως ὠὰ διῤῥῆξα, ἐπιμελῶς ἐκθρεψάμενα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη, ὦ μαλακία, τί ταῦτα πρέφεις, ἃ πρὸ αὐξηθέντα τὸν σὸν θρέψαντι τὴν ἀδικίαν ἄρξεται;

Assabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

Camelus.

QUum primum visa est camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant. Ubi vero procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eousque, ut ad eam accederent. At intellecto paulo post beluæ non inesse bilem, eo contemptus iere, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Assabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

SErpens à multis hominibus pessumdatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit, Sed si qui prior conculcavit, pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Assabulatio.

Fabula significat, eos qui prius invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

Columba.

COlumba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis, in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

Assa-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπιθάνους ἐστὶν ἡ ὠμοτερία, καὶ τὰ μέγιστα διέρχεται.

Κάμηλος.

ΟΤι ποτὲ τὸν κάμηλον ἄρξῃ, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνῳ ποτὲ ἐντυχὼν, συνεθίσθη αὐτοῖς τὸ πρόσωπον, ἐθαρρήσαν μίσχειν τῷ ποσὶ τὸν ἄνθρωπον. αἰσθόμενοι δὲ καὶ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χαλινῷ οὐκ ἔχῃ, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῷ ἐμβιβάσαντες, πασὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἢν συνήθεια ᾖ, καταφρόνητα ποιεῖ.

Ὄρνις.

ΟΦὶς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατάσσεται, τὸν Διὰ ἐντυγχάνειν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν δεύτερος ἐπιχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ὀπισαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

ΠΕριστερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐπεκάλεσε ἔν τινι τόπῳ κατεῖδε ὕδατος λιγεσαμένου, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἐλάθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς μὴ τὰ πτερὰ αὐτῆς ἐφικνεῖσθαι τοῦ ὕδατος καταπεσεῖν ἐπὶ γῆς, μὴ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsulto res aggredientes, injicere sese in perniciem.

Columba & cornix.

COlumba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix vero ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infeliciſſimos, qui in servitute multos liberos procreant.

Dives.

DIves duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. Quum vero altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ vero non necessariæ sic vehementer plangunt! mater ait, Ne mirare, filia, si hæc ita lamentantur: nam numorũ gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecuniæ amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

Pastor.

PAstor actis in quercetum quoddã ovibus strata sub quercu esse, ascendit & fructũ decutiebat. Oves vero inter edendum glandes, nesciæ & vestes una devorarunt. At quũ pastor descẽdisset, ut quod erat

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερὰ καὶ κορώνη.

Περιστερὰ ἔν τινι περιστερεῶνι τρεφομένη, ὅτε τὸν νεοττὸν κτήσασθαι ἐφρυάττετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, ἀλλ' ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη ὅσα γὰρ ἂν πολέσῃ τίκτῃς, τοσούτῳ καὶ πολείους λύπας σωματεῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοῖς πολλοῖς δυσχεράναι εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ ἀκλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσι.

Πλούσιος.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσῃ ἐπιβόησαλο. τῆς δὲ ἑτέρας σωφρόνως λεγούσης, ὡς αἰθλίαν ἡμᾶς, αἰγὰ αὐτὰ ὦν ἐστι τὸ πένθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν. εἰ δὲ μὴ σωφρόνουσα, ἔτυ σφοδρῶς κόπτοντα. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ φοίμαζε τέκνον, ἐπ' αὐτὰ ἔτω θρηνοῦσιν. ὅτι γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ οκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

Ποιμὴν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἰς πινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑπορράσας τὸν δρυὸν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατίσθιε. τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὸν βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὸ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμὴν κα-

erat factum vidit, O pessima, ait, animalia! vos exteris vellera ad vestes præbetis, à me, vero qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos male tractare.

Piscator & cervus.

PIscator demisso reti in mare, retulit cervum: qui parvus quum esset, supplciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum piscator ait, Sed ego demens fuerim, si, quod in manibus est, misso lucro, licet sit parvum, exspectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majoris rei, quæ in manibus est amittat, quod parva sint.

Equus & Asinus.

HOmo quidam habebat equum & asinum. Cum autem iter facerent in via, ait asinus equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse salvum. Illo non persuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsa asini pelle, conquerens equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vita.

Homo

ταξαὶ, ὡς εἶδε τὸ γηρυὸς, ὦ κήκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς πῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἰαθήπας παρίχεσθε, ἐμὲ δὲ πέφευτ☉ ὑφῶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλοῦτον, τὸν μηδὲν πορίσκοντας ὠφελοῦντες, καὶ τῶν ἰδίων φαῦλα ἰηγάζονται.

Ἁλιεὺς καὶ σμαρίς.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήισχε σμαρίδα. σμικρὸν δὲ ὕσα, ἱκέτευεν αὐτὸν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἐάσαι διὰ τὸ σμικρὸν τυγχάνειν· ἀλλ' ὅταν αὐξωθῶ καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δικαίως, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σε ὠφέλειαν ἰσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἂν εἴλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ πορεῖς κέρδ☉, καὶ σμικρὸν ὄν, τὸ πορσδοκώμενον κρεῖττον μέγα ὑπάρχειν ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι ἁλίσιμ☉ ἔγειν, ὁ δὲ ἐλπίζων μείζον☉, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ἅπτα.

Ἵππ☉ καὶ ὄν☉.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδοιπόρων δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄν☉ τῷ ἵππῳ, ἄρον ἐκ τῆς ἐμῆς βάρος, εἰ θέλεις ἔγειν με σῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη. ὁ δὲ ὄν☉ πεσὼν ἐκ τῆς κόπης ἐτελεύτησε. τῆς δὲ δεσπότης πάντα ὀθνεῖα ἐπέθηκε αὐτῷ, καὶ ἀμφὶ τὸν ὄνον δορὰν. θεασάμενος ὁ ἵππ☉ ἀβέβαιον, εἶπεν πῷ παναθλίῳ, τί μοι συμβέβηκε τὰ παλαιπώρια; μὴ θέλησας γὰρ μικρὸν βάρ☉ λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συμπαθοῦντες, ἀμφοτέρους σωζόμενους ἐν βίῳ.

Homo & satyrus.

HOmo quidam cum satyro inita societate, una cum eo comedebat. Hyems vero & frigus cum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, cur id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

VUlpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum lignatorem in eo invenit, cui supplicabat ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quicquam, sed manu locum ejus demonstrabat. Hi vero quum non advertissent, confestim abiere. Ut igitur vidit eos vulpes præteriisse, exivit nihil alloquuta. Illo autem ipsam accusante, quod servata à se gratias sibi non ageret, vulpes conversa inquit, Heus tu, ego vero egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus, & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos qui verbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

Homo

Ἄνθρωπος καὶ σάτυρος.

Ἄνθρωπός τις τῷ σατύρῳ φιλίαν συνεποιήσατο, σωτηρίαν λιπαίνων ἑαυτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτὰ τῷ στόματι ἐθέρμαινε καὶ πέπνει. ἐρομένου δὲ τοῦ σατύρου ἐπὶ τίνι τοῦτο ποιοίη, ἔφη τὰς χεῖρας μὲν θερμαίνειν ἐκ τοῦ κρύους. μικρὸν δὲ ὑστέρησαν θερμῶς ὑποδεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος τῷ στόματι τὸν ζωμὸν ἐθέρμαινε καὶ ἐφύσα αὐτόν. θαυμάσαντος δὲ πάλιν διὰ τί τοῦτο ποιοίη, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχειν. ἀπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ὦ ξένε, οὐ τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγὸν φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ γενομένη δρυοτόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον, ἐρομένη ἐν ταύτῃ ἂν κρυβείη τις. ὁ δὲ ὑποδείξαι βουλόμενος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθεῖν ἐκέλευσε. τῆς δὲ κυνηγετοῦντας ἐλθόντας, καὶ ἐρωτῶντες εἰ ἀφῖκται τοῦτον τὸν τόπον ἐκείνην, οἱ δὲ μὴ φῆσαι εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτὸν τὸν τόπον ὑποδείκνυσιν. οἱ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον πρὸς χρῆμα. ὡς δὲ ἐκεῖνοι ἀπῆλθον, ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας ἠξίου λέγειν οὐ πρόσφατα. μεμφομένου δὲ αὐτὴν ἐκείνου, ὡς σωθεῖσαν μὴ διαλέγοιτο, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐκ ὁμολογοῦσαν. καὶ ἀλώπηξ ὅπισθεν ἀφεῖσα ἔφη, ὦ ξένε, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἤθελον σοὶ χάριτας, εἰ μὴ τὰ λόγια ἅμα ἐκ τοῦ ἔργου σου τῆς χειρὸς, καὶ τὸν τρόπον εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χρηστὰ μὲν ὑποσχομένους, τοῖς λόγοις δὲ μὴ τὰ ἔργα συμφωνοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρωπος

Homo perfractor ſtatuæ.

HOmo quidam ligneum habens deum, ſupplicabat ut ſibi benefaceret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipſum cruribus, projecit in pavimentum. Illiſo igitur capite, ac ſtatim diffracto, auri quam plurimum effluxit. Quod ille jam cum colligeret, exclamabat, Perverſus es, ut puto, & ingratus: colenti enim mihi nequaquam profuiſti, verberanti autem te multa donaſti bona.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non profuturum te tibi honorando pravum hominem, ſed verberando ipſum profuturum magis.

Homo & canis.

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam ſuum & familiarem. Canis item ipſius alium invitans canem dicebat, O amice, veni, cœna una mecum. Is cum acceſſiſſet, lætus adſtabat, magnam ſpectans cœnam, ſecum loquens, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepēte oblata eſt? nam & nutriar, & ad ſatietatē cœnabo, ita ut nullo modo cras eſuriam. Hæc ſecum dum diceret canis, ſimulque moveret caudam, ut qui jam amico fideret, coquus, ut vidit ipſum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipſius cruribus, ejecit ſtatim de feneſtris. At is quum decidiſſet, abibat vehemēter exclamans. Sed canum quidam quū illi in via occurriſſet, percontabatur. Ut belle cœnatus es, amice? Qui reſpondens ei dixit, Multo potu inebriatus ſupra ſatietatem, ne ipſam quidem viam qua egreſſus ſum, novi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

Piſca-

Ἄνθρωπος καταδραύσας ἄγαλμα.

Ἄνθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τὸν ἀγαλμα ποιῆσαι αὐτῷ. ὡς οὖν ταῦτα ἐπραττεν, καὶ ἐδέετο ἐκεῖνον ἐπανορθοῦσθαι, συμπεσὼν, ἅμα αὐτῷ τὸ σκέλος, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. θορυβηθέντος οὖν τοῦ καλλιτέχνου, καὶ αὐτίκα κλαυθμοῦ, χρυσὸς ἔρρευσεν ὅπου σκέλος. ὁπόθεν δὴ ζωάγρια ὁ ἄνθρωπος ἐδέξατο, σκληρὸς ὑπάρχειν ὡς γοῦμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμωρητά σε γὰρ ἥκιστά με ἀφέλησας, τυπτήσαντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ἀφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ἄνθρωπος καὶ κύων.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἱστᾶσιν πυκνὰ τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ οἰκείους. ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλην κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε; δεῦρο ζωοδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἵστατο, βλέπων τὰ μάγειρον δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, ὡς ὅσην μοι χαρὰν ἄρτι ἐξαπίνης ἐφάνη. παφήσομαί τι γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω. ὥσε μὲ αὖρον μηδαμόθεν φυσήσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντα τὸν κύνος, καὶ ἅμα σείοντα τὸν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸ φίλον θαῤῥοῦντα. ὁ μάγειρος ἀΐσσει εἰδὼς τὸν ὦδε κἀκεῖσε τὸν κέρκον φορυμένοντα, κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξω τὸν θυρίδων. ὁ δὲ κατὰν, αἰπήλ μεγάλως κεκράζων. καὶ τις δὲ κυνῶν τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ ζωαντούντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας φίλε; ὁ δὲ φὼς αὐτὸν ἀπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῆς πολλῆς φόσεως μεθυθεὶς νῦν κύων, ἐδὲ τὸν αὐτῷ ὅδεν ἐξῆλθον, εἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων ἢ ποιεῖν ἐπαχθύνομένοις.

Ἀλιεύς.

Piſcator.

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & ſtans ſuper petra quadam, primum quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut vero multum contendens, nihil proficeret, depoſitis tibiis, aſſumit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. Quibus evacuato reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes! quum ſonabam tibia, non ſaltabatis: quum vero ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

BUbulcus armentum taurorum paſcens, amiſit vitulum, luſtrandique omnem ſolitudinem, indagando moram traxit. Ubi autem invenire nihil potuit, precatus eſt Jovem, ſi furem qui vitulum cepit oſtenderit, hœdum in ſacrificium oblaturũ. Cæterum proficiſcens in quercetum quoddam, invenit à leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus, elevatis manibus ſuis in cœlum, ait, O domine Jupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furẽ invenirẽ: nunc taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero.

Affabulatio.

Fabulo in homines infortunatos, qui dum cavent, ut inveniant precantur: cum invenerint, quærunt effugere.

Corvus.

COrvus ægrotans, ait matri, Mater, precare deũ, nec lamẽtare. Ea vero reſpondẽs, ait, quis deus, O fili,

Ἁλιεὺς.

Ἁλιεύς ἁλιευτικῆς ἀσχολίας, λαβὼν αὐλὸν καὶ δίκλωπα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ὀλίγον πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων θηρεύσειν τὴν ἡδυφωνίαν τοῦ ἰχθύος ἐφαλιεύσαν. ὡς δὲ οὐδὲν διαπονούμενον ἤνυεν οὐδέν, ἀποθέμενος τὸν αὐλὸν, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον καὶ βαλὼν ἀνεσπάσε πολλοὺς ἰχθύας ἠγρόυσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας ἔφη, ὦ κάκιστε ζῶα, ὅτε μὲν ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε· ὅτι δὲ πέπαυμαι, τῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸν παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρὸν πράττοντας.

Βυκόλος.

Βουκόλος ἀγέλιον ταύρων βόσκων, ἀπό τε μόσχου τρεφομένων δὲ πᾶσαν ἡ ἔρημος, διέτρεφεν ἐρίφους. ὡς δὲ ἤδη θύειν ἠδυνήθη, νύξατο τῇ Διΐ, αὐτὸν λαβόντα μόσχον καλέπλιν ὑπανδείξειν, ἱερεῖον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἰς πύκα δρυμῶνα, θύειν καλόντα κατιδόντα τὸν μόσχον, ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα ἀνιλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὸν ἀέρα νόν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοὶ ἔριφον θύσειν, ἐὰν τὸν κλέπλιν ἑρπύσω· νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τότε τὰς χεῖρας ὑπερέχω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσχερεῖς, οἵτινες ἀπορρωμένοις μὲν βοηθεῖν, δυσείτες δὲ ζημιῶσαι δύνανται φυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ τροφῶν ἔχη τῇ μητρὶ, μᾶτερ, ἔχε τὰ θεῶ, καὶ μὴ θηλύνῃ. ἡ δὲ ὑπολαζεῖσα ἔφη, τίς σε

πτηνὸς

O fili, miſerebitur tui? cujus enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui in vita multos inimicos habent, eos amicum in neceſſitate inventuros neminem.

Aquila.

SUper petram aquila ſedebat, leporem captura: hanc autem quidam pereuſſit ſagitta, quæ intra ipſam ingreſſa eſt. Sed crena cum pennis ante oculos ſtabat: quam cum vidiſſet, Et hæc, inquit, mihi altera mœſtitia, quod propriis pennis interecam.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durum eſſe, cum quis à ſuis periculum patitur.

Cicada & formicæ.

HYemis tempore quum tritica maderent, formicæ ventillabant: cicada autem eſuriens petebat ab eis cibum. Formicæ vero dixerunt ei, Cur æſtate non colligebas alimentum? Hæc ait, Non eram ociosa, ſed canebam muſice. Tum hæ ridentes dixerunt, Si æſtate modulabaris, hyeme ſalta.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere quemquam aliqua in te eſſe negligentem, ne mœreat ac periclitetur.

Vermes & vulpes.

QUi ſub cœna celabatur vermis, ſuper terram egreſſus, dicebat omnibus animalibus, Medicus ſũ medicaminũ doctus, qualis eſt Pæon deorũ medicus. Et

ὦ τέκνον, τί θεῶν ἐλεήσῃς; τίνα γὰρ κρέας ὠπὸ σὲ γε οὐκ ἐκλάπῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες, ἀδύνατα φίλον ἀναγκὴ εὑρήσουσιν.

Αἰτός.

Ὑπεράνω τὴν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγωὸν δυσβουλίᾳ ζητῶν. τοῦτον δέ τις ἰδὼν ἐκάλεσε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ πληγὴ σὺν τοῖς πτεροῖς τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν, ἔφη, καὶ πάτερ μοι ἐπέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἀπολωλέναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βεβαχέντων, οἱ μύρμηκες ἐψύχοντο. τέττιξ δὲ λιμώττων ἠτήσατο τροφήν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατὶ τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ᾄδων μετεκαλοῦμεν. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρους ὥρᾳ ᾖδες, χειμῶνος ὀρχοῦ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ δεῖ πένα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ὁτῷ σκληρῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γλῶ ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις, ἰατρός εἰμι φαρμάκων ὀπτήμων, δοὺς ἐστὶ ὁ τῶν θεῶν ἰατρὸς Παίων. καὶ πᾶς

dicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne verbum inane esse.

Gallina auripara.

GAllinam quis habens ova aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis gallinis similem reperit. Hic multum sperans se inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus, & fugere insatiabilitatem.

Leo & vulpes.

LEo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decrevit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus simulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes visitationis gratia comprehensas devorabat. Multis igitur absumptis animantibus, vulpes ea arte cognita, accessit ad id ipsum, & stans extra speluncam rogabat quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, male, causamque rogaret, quamobrem non ingrederetur; vulpes ait, quia me vestigia terrent, omnia introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines conjecturis prævisa pericula evitare.

Lupus

πῶς, εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλως ἰάμβῳ, σαυτὸν χει-
λὶν ὄντα, ἐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ προχειρος ἡ παῖδευσις, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὄρνις χουσοτόκος.

Ὄρνιθά τις εἶχεν ὑπὸ χρυσᾶ πτίλωσιν. καὶ νομί-
σας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κλείνας ἔρ-
ρηξεν ὑποίαν τοῦ λοιποῦ ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦ-
τον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τὴν μικρὰν ἐστέρησεν ἐκείνην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

Λέων καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐ-
τῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ὑπούσιος τὸ πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐπ' ἀπηλαίῳ τινὶ, καὶ κατακλι-
θεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παρεγενόμενα οὖν τὰ
ζῶα ὑπὸ ἕνα ἕκαστον χρόνον, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐ-
τά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχ-
νασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν· καὶ
στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο πῶς ἔχοι. τοῦ
δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου,
δι' ὃν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὀπὸ ἴχνη
πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων ἢ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ πο-
λυμερίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσι.

Αὐλὸς

Lupus & vetula.

LUpus esuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendã audivit lugentẽ puerulum, eique dicentem anum, Desine plorare; sin minus, hac hora tradam te lupo. Ratus igitur lupus serio loqui aniculam, exspectabat ad multã horam. Sed quum advenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis, lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

Hœdus & lupus.

HOedus superdomo quadam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. Sed lupus ait, Heus tu; non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

Mulus.

MUlus ordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. Atque aliquando cum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris asini statim recordatus est.

Affa-

Λύκος καὶ γραῦς.

Λύκος λιμώττων τροφὴν ζητῶν προφοιτᾷ. γίνομένος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι ἢ κλαίειν· εἰ δὲ μή, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ, οἰόμενος δὴ ὁ λύκος ὅτι ἀληθῶς ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐνδεχόμενος ὥραν. ὡς δὲ ἐπέμεινε κατίλαζεν, αὖθις πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δῶρον, φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύετο, λίαν, ὡς τότε τῇ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἵ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὁμοία.

Ἔριφος καὶ λύκος.

Ἔριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς, ἐπειδὴ λύκον παρόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἐσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὦ ἔτοι, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ ἀμειβόντων.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἐφαμοιώθην. καί ποτε ἀναγκης ἐπιλαθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ δρόμου ἐπαύσατο, ἢ πατρὸς οὔτε μνήμην ἐποιήσατο.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

Serpens & agricola.

SErpens in agricolæ vestibulis delitescens, sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus: at pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut verò prospexit parumper, festinans agricola ut ipsum percuteret, erravit, tantum percusso foraminis orificio. Digresso autem serpente, agricola ratus serpentem non amplius injuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitque in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, Non erit nobis posthac fides amicitiave, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odii, aut vindictæ oblivisci, quamdiu videt monimentum, quo tristatus est.

Tubicen.

TUbicen exercitum congregans, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne me temere & frustra, viri, occidite: Non enim vestrum quenquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil. Et hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graveis principes concitant ad male agendum.

Arundo

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ὁ χρήστης εἰς δόξαν φέρῃ πιστά, τῆς ἑαυτοῦ γε μὴν τύχης μὴ ὀπλανᾶσθαι χρή. ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος ἅπας.

Ὄφις καὶ γεωργός.

Ὄφις ὑπὸ γεωργοῦ ἐν δύσει φωλεὸν ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγχέλευθος μία. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, ἀποβλέψας ὁ γεωργὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐφύλαξε, μόνον κρύσας τὸν τῆς τρώγλης ὀπόν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μικρὰ μνησικακεῖν, λάβδαν ἄρτιν καὶ ἄλας, ἔδωκεν ἐν τῇ τρώγλῃ ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συρίξας, εἶπεν, οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὸν πάτερα σὸν, σὺ δὲ τὸν ἐμὸν τέκνα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμυνῆς ὀπλανᾶσθαι ἐφ' ὅσον βλέπῃ μνημόσυνον. δι' ὃ ἴλυς πήδα.

Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ὁπλισμένον ἄγων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ κλείσητέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. ἀλλὰ γὰρ τὴν χαλκῆν τέ τε οὐδὲν κλῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τιθήξη, ὅπως σὺ μὴ δυνάμῃ πολεμεῖν, ἵνα πάντας ἡμᾶς μάχῃ ἀγείρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον παίουσιν, οἱ μὴ κακὰς καὶ βαρεῖς φωνὰς ἐπεγείρῃς εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλα-

Arundo & oliva.

DE tolerantia, & viribus, & quiete, arundo & oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa & declinata ventis, facile evasit; oliva autem cum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

LUpus, gutturi osse infixo, mercedem grui se præbiturum dixit, se capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore lupi & dentibus salvum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DUobus gallis pugnantibus de gallinis fœminis alter alterum in fugam vertit; ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit in altum elevatus, stansque super alto pariete, magna voce clamavit; & statim advolans aquila eum rapuit.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰσχὺν ἡ ἡσυχάζων κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τῆ δὴ καλάμῃ ὀνειδιζομένῃ ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτῳ καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένῃ πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥᾳδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ἐκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν ἀεὶ μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος καὶ γέρανος.

Λύκος λαιμῷ ὀστέον ἐπιπήξας, ὁδὸν παρῄτει ἑαυτῷ, εἰ τινὰ κιφαλλὸ αὐτῆς ὀπῆς ἀλλᾶσαι. τὸ ὀστοῦν ἐν τῷ λαιμῷ αὐτοῦ ἐνδάλλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ἐνδαλεῖσα, δολιχὸν δειρὸν ἔσα, τῷ μισθὸν ἐπῄτησε. ὁ δὲ τὴν γαλᾶσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σε μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆλθες κρέας σῶον μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐτιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοὺς ἄνδρας, οἳ τινες ὑπὸ κινδύνων διασῳζόντες, τοῖς ἐργάταις πιαίνειν ἐπιμένουσι χάριτας.

Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων ἀεὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ ἕτερος ἕτερον καθεπτοπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς, εἰς τόπον κατάσκιον ἀπῶν ἐμύζα. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλῆ τοίχῳ στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρθὺς αἰετὸς ἁρπάσας, ἔφερεν

rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepide gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

SEnex olim incisa à se ligna quum ferret, multam ibat viam; ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mors quum adesset, causamque peteret, propter quam se vocaret, perterrefactus senex, ait, Ut meum onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Ranæ.

DUæ ranæ, siccata palude ubi habitabant, circumibant, quærendo ubi manerent. Ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera vero ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulte fiat.

Agnus & lupus.

AGnus in alto quum staret loco, lupum inferius prætereuntem viam maledictis insectabatur, & feram malam & crudivoram appellabat. Sed lupus conversus, ait ad ipsum, Non tu contumeliaris mihi, sed ubi stas turris.

Aff.

ωτόν. ὁ δὲ ἐν σκότῳ κεκρυμμένῳ, ἀδίκως ἔκτισε τὴν ἀληθείας ἀπέδυσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑβριστὰς ἀνθρώποις ἀνταποδόσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρων καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον, ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παρεγένετο, καὶ τὸν θανούμενον τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, διελέσθαι ὁ γέρων, ἵνα μετὰ φόρτου ἄρῃς.

Ἠτιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φίλοζωος, εἰ καὶ δύσκολος, καὶ πάνσοφός ἐστι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν περιήεσαν ζητοῦντες πᾶ καταμείνωσι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σιωπὴν ἐκάλει, ἵνα πηδήσωσι παραυτίκα κάτω· ὁ δ' ἕτερος ἔφη, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς ἀνασωσόμεθα ἀναβαίνοντες;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθοῦ συμβουλὴν μὴ ποιεῖται

Ἀρνὸς καὶ λύκος.

Ἀρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱσταμένου, λύκος κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος ταραχθείς, ἔφη πρὸς αὐτόν· οὐ μὲ λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πάππος σου ἐκεῖνος ἔλεγεν.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus metu ſublimiorum.

Culex & leo.

CUlex ad leonem accedens, ait, Neque timeo te, neque fortior me es: ſin minus, quod tibi eſt robur? quod laceras unguibus & mordes dentibus? hoc & fœmina cum viro pugnans facit. Ego vero longe ſum te fortior. Si vero vis, veniamus ad pugnam. Et cum turba cecinisſet, culex inhæſit mordens circa nares ipſius læveis genas: leo autem propriis unguibus dilaniavit ſeipſum, donec in ignatus eſt. Culex autem victo leone quum ſonuiſſet tuba, & epinicium cecinisſet, avolavit. Aranea vero vinculo implicitus, quum devoaretur, lamentabatur, quod cum maximis pugnans, à vili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui proſternunt magnos, & à parvis proſternuntur.

Finis Æſopi Fabularum.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν, οὐδὲ φοβοῦμαί σε οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μή, τί σέ ἐστιν ἃ δυνάμαι; ὅπ ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δήκνεις τοῖς ὀδοῦσι; πόρρω καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λέαν ὑπάρχω σε ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμὲν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίζας ὁ κώνωψ, ἐπήγαγε διάκονον τὸν ὦτα τοῦ λέοντος αὐτοῦ ἀτρεκῶς ποιοῦντα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτόν, ἕως ἐξηνάκλησεν. ὁ κώνωψ δὲ νικήσας τὸ λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ὅπλα νικήσας φάσας, ἐπῆλθε. ἀφάχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐαυτὸν ἀπεδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολέμοις, ὑπὸ οὐτιδανοῦς ζώου τῆς ἀφάχνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταφρονοῦντας μόνον, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

Αἰσώπου μύθων τέλος.

ÆSOPI FABULATORIS

VITA,

A

Maximo Planude conscripta.

RErum humanarum naturâ persequuti sunt & alii, & posteris tradiderunt: Æsopus vero videtur non absque divino afflatu, quum moralem disciplinam attigit, magno intervallo, multos eorum superasse. Etenim neque definiendo, neque ratiocinando, neque ex historia, quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admonendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audientium venatur animos, ut pudeat ratione præditos facere, aut sentire, quæ neque aves neque vulpes; & rursus non vacare illis, quibus pleraque bruta pro tempore prudenter vacasse finguntur: ex quibus aliqua, pericula ipsis imminentia effugerunt, aliqua, maximam utilitatem in opportunitatibus consequuta sunt. Hic igitur qui vitam quam philosophicæ reipub. imaginē proposuerat, & operibus magis quam verbis philosophatus, genus quidem traxit ex Amorio oppido Phrygiæ cognomento Magnæ: sed fortuna fuit servus. Quare & magnopere mihi videtur Platonis illud in Gorgia pulchre simul & vere dictum: Plerumque enim

ΑΙΣΩΠΟΥ
ΒΙΟΣ

τῶ μυθοποιοῦ,

Μαξίμῳ τῷ Πλανούδῃ

συγγραφεὶς.

Παγμάτων φύσιν τῆς ἐν ἀνθρώποις ἠρεύνησαν μὲν ἕ ἄλλοι, καὶ τοῖς μυθ' αὐτὰς παρίσωκαν φερσήλις. Αἰσωπος δὲ δοκεῖ μὴ πέρα θειοτέρας ὁπηνοίας τῆς ἀθικῆς διδασκαλίας ἅψασθαι, πολλῶ τῷ μέτρῳ τὰς πολλὰς αὐτῆς παρελάσας, καὶ γὰρ ἔστ' ἀποφαινόμενος, ἔτε συλλογιζόμενος, ἔτε μιλῶ ἐξ ἱστορίας, ἰῶ ὁ πρὸ τῆς καθ' αὐτὸν ἡλικίας ἤνεγκε χρόνος, ἢ νεθεσίαν διαπεθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδευτερίζων, ἔτω τοῖς ἢ ἀκροωμένοις ἀγρυφὴ ψυχαῖς, ὡς ὠσχύνεσθαι τὰς λογικὰς φύσεις ἢ φρονεῖν, ἃ μήτ' ὄργιθες, μήτ' ἀλώπηκες· καὶ αὖ πάλιν μὲ προσίσχειν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ ἢ ἀλόγων ὠκαιρῶ νενοχῶς προσισχνικότα μυθεύεται. ἐξ ὧν ἃ μὲν κινδύνως ἐπιτρεπμένα αὐτοῖς διέδραμε, ἃ δὲ μιγίσης ἐν τοῖς καιρίοις τῆς ὠφελείας ἔτυχεν. ἔτος τοίνυν ὁ τὸν καθ' αὐτὸν βίον φιλοσόφω πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον ἢ λόγοις τελοσοφήσας, τὸ μὲν γένος ἐξ Ἀμορίου τῆς Φρυγίας κατῆγε τῆς μιγάλης ἐπίκλησιν· τὸν δὲ τύχιν γέγονε δέλος, ἐφ' ᾧ καὶ σεόδρα μοι δοκεῖ. τὸ ἢ Πλάτωνος ἐν Γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι· ὡς τὰ πολλὰ γὰ

enim hæc, inquit, contraria inter se sunt, natura simul ac lex. Nam Æsopi animum natura liberum reddidit, sed hominum lex corpus in servitium tradidit: Potuit tamen ne sic quidem animi libertatem corrumpere. Sed quamvis ad res varias, & in diversa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem non solum servus, sed & deformosissimus omnium suæ ætatis hominum: nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominentibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Æsopus quod Æthiops) ventrosus, valgus, & incurvus: forte & Homericum Thersiten turpitudine formæ superans. Hoc vero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur servitutem Æsopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset servientium retia effugere. Sed corpore sane tali, animo vero solertissimo natura exstitit, & ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille vero digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto vero aliquando & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. Ille vero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) servare jussit, ut sibi post balneum apponeret. Cum vero ita evenisset, atque Æsopo ob quandam necessitatē ingresso in domū, occasione capta, Agathopus consilium hujusmodi conservo cuidam effert: Impleamur, si placet, ficubus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos vero contra Æsopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super vero fundamento, videlicet in domū ingressione, multa mendacia inædificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, præsertim quum ne

fine

ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν, ἢ τι φύσις καὶ ὁ νόμος. Αἰσώπῳ γὰρ τῷ ψυχρῷ ἡ μὲν φύσις ἐλυθίζειν ἀπέδωκεν. ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δειλίαν ἀπέδολο. ἔχυσε μήτοι γε δ' ἔτω τῷ τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμήνασθαι. ἀλλὰ καί τοι πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταστρέφον τὸ σῶμα τῆς οἰκείας ἐκείνῳ ἔδρας ἐχ οἷς τ' ἐγένετο μεταζῆναι. ἐτύγχανε δὲ οὐ τὸ μόνον δόλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδίσασα τῷδ' ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ ἐξὸς ἦν, σιμὸς τὴν ῥῖνα, σιμὸς τὸν τραχηλον, πρόχειλος, μέλας, ὅθεν καὶ τῷ ὀνόματι ἔτυχε, (τὸ αὐτὸν γὰρ Αἴσωπος τῷ αἰθιοπι) προσαίζων, βλαισὸς. καὶ κυφὸς, τάχα καὶ τὸν Ὀμηρικὸν Θερσίτην τῇ αἰσχρότητι τοῦ εἴδους καταγελλόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον ἦν τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀσημόν τι καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δειλίαν Αἰσώπῳ παρασκευάσαι, καὶ γὰρ δὴ καὶ θαῦμα ἂν ἦν, εἰ ἔτως ἀτίμως ἔχοντα τὸ σωμα ἐξεγένετο τὰς τῆ δειλότητι ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοιοῦτο ἦν τῷ ἀνδρὶ, ἡ δὲ ψυχὴ ἀγαθὴ κατέστη. ἐπεφύκει καὶ πρὸς πάσαν ὁπωσοῦν ἀρετὴν. ὁ κεκτημένος τοίνυν αὐτὸν, ἅτε πρὸς οἰκίαν ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστειλεν. ὁ δὲ ἀπωλώς, ἀθυμούμενος τὸ ἔργον εἴχετο. ἀφικομένῳ δέ οἱ καὶ τῇ διανοίᾳ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ᾧ τὰ ἔργων ὑπῆκτο πολὺ δέσθαι, γαμετάς τις σὺν τῷ ἀγαθῶν ἐμπλήμενος δῶρα ἐλθοῦσα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ τῆς ὁπωρας ἡδεῖς ὠραίου, Ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ) φυλάττειν ἐπιθυμοῦντι, ὡς αὐτῷ μὴ τὸ λοιπὸν παραθεῖναι. συμβαὶν δ' οὕτω. καὶ τῷ Αἰσώπῳ χρή δή που χρείαν ἐπιπολάζοντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἐφορμᾶς ὁ Ἀγαθόπους λαδόμενος βαλλῶ τοιάνδε τὴν σωσθέλαν πρὸ τοῦ εἰσιέναι, ἐμφορηθέντα, εἶδε δικεῖ, τὴν συκῆν, ἅ ἔτος. καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσας, ἀλλ' ἡμεῖς τῷ Αἰσώπῳ καταμαρτυρήσομεν ἅμφω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδεχόμενον, καὶ τὰ σύκα λάθρα καταφαγόντος. εἰς ἀγορὰν δημοσίαν τὴν πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδων, πολλὰ ἢ φθάσῃ ἐποικοδομήσαμεν. ἐ τὸ μεσόδρομον ἦν ἡ πρὸς τὴν δύσιν, ἐ ταύτῃ

ſine probationibus quidem diducere unquam os queat. Decreto vero hoc, ad opus acceſſerunt, & ficus devorantes, dicebant in ſingulis cum riſu, Væ tibi, infelix Æſope. Cum igitur herus rediiſſet à lavacro, & ficus periiſſet, & audiviſſet quod Æſopus eas comederit, & Æſopum cum ira jubet vocari, & vocato ait, Dic mihi, O exſecrande, ita me contempſiſti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, ſed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatem. Cum jam verberandus eſſet & delatores vehementiores inſtarent, procumbens ad heri pedes, ut ſuſtineret ſe parum, orabat. Quum autem accurriſſet, & tepidam aquam attuliſſet, eam & bibit, & digitis in os demiſſis, rurſum humorem ſolum rejecit: nondum enim cibum attigerat. Rogabat igitur, ut idē & accuſantes facerent, quo manifeſtum fieret quiſnam ficus diſſipaſſet. Herus autem ingenium hominis admiratus, ſic facere & alios juſſit. Illi autem deliberaverant bibere quidē aquam, non tamen demittere in guttur digitos, ſed per obliqua maxillarum eos circumferre. Vixdum autem biberant, quum tepida illa aqua nauſea potis inducta, effecit ut ſponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos poſito & maleficio miniſtrorum & calumnia, herus juſſit eos nudos flagro vapulare. Illi vero cognoverunt manifeſte dictum illud, Qui in alterum dolos ſtruit, ſibi inſcius malum fabricat. Sequenti vero die hero in urbem revecto, Æſopo vero fodiente, quemadmodū juſſus fuerat, ſacerdotes Dianæ, ſive alii quidam, homines via errantes, & in Æſopum incidentes, exhortabantur per Jovē hoſpitalē, hominem, ut quæ in urbem duceret viam oſtenderet. Ille quum ſub umbram arboris viros adduxiſſet prius, & frugalem appoſuiſſet cœnam, inde & dux factus ipſis, in quam quærebant viam induxit. Illi itaque, tum ob hoſpitalitatem, tum ob ductum mirum in mo-

dum

μηδ' ἄνθρωπον ἐλέγχειν διὰ παντὸς ἐθέλειν ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιεικῆ καὶ πρᾶον εἶναι. δόξαν δὲ καὶ τούτου, ὡς οὐ τυχὸν ἐσχήκασιν, οἱ συγγενόμενοι, ἔλεγον ἐφ' ἑκάστῳ σιωπῶντι, φόβου σε δύσβουλε Αἴσωπε. ὁ δέ σοι ὠμὸς δεσπότης ἐπαγγελλόμενος δώσειν σοι λαγῶς, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας ὡς Αἴσωπος αὐτὰ κατεδήδοκε, τὸν μὲν Αἴσωπον σιωπῶντα ὀργῇ πελάσας κλωβῷ, καὶ κλείσας φησίν, λέγε μοι, ὦ κατάρατε, οὕτω μακρὰ φρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἑτοιμαζόμενα μοι σῦκα φαγεῖν; ὁ δὲ ἀκούων μὲν, καὶ σωιεῖς ἐῶν, λαλεῖν δ' οὐκ εἶχεν οὐδ' ὁπωσοῦν διὰ τὸ βεβυβλῶσθαι. μέλλων δὲ ἤδη τὸν πλοῦν, τὸ κατηρρεφὲς σφόδρα τὸ ὀπίσθιον ὑμᾶν, πεζὸν ὢν εἰς ἔδαφος τὸν τοῦ δεσπότου πόδας, ἀνασχέσθαι μικρὸν ἐδέετο. δεχομένου δὲ καὶ χιλιαρὸν ὕδωρ παρεσκευάζοντο, τούτῳ τε πέπωκε, καὶ τὸν δεκτύλιν εἰς τὸ στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλε. ὕπωλον τροφὸς ἀφάμενον ἔτυχεν. ἠντιβόλησεν αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸν διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δηλον γένηται τίς ὁ τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νεῦμα αὐτῶν θαυμάσας, ἔπεισέν τε καὶ τὸν ἄλλους ἐπέταξεν. οἱδ' ἐβαλθόμενοι πεῖν μὲν τὸ ὕδωρ ἔφασαν, μὴ μὴν τοι καὶ ἔφαγόν γε τὸ λαμβανόμενον τὸν δακτύλιον, ἀλλ' ὅπως τὰ σκεύη τῶν γνάθων αὐτῶν παρεφίεσαν. ἐπεὶ δὲ ἔφθασαν δὲ πόντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ναυτίαν τοῖς πᾶσιν παρεσκεύασεν ἐπιπλεῖστον, αὐλιομάτιον παρέσχε τὸ ὁπόσον ἀναδῦναι. τότε τοίνυν τὸν ὀφθαλμὸν πεσόντα κακορρήμονα πᾶν οἰκεῖον καὶ τῆς σκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτὸν γυμνωθῆναι μαστίζεσθαι. οἱδ' ἐπέγνωσαν σαφῶς τὸν ἐπόντα, ὡς ὅσοις καθ' ἑτοῖμα δόλια μηχανᾶσθαι, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν ἀρχηγὸν πονῶν. τῇ δ' ὑπισόῃ, τὸν μὲν δεσπότην εἰς ἄστυ ἀναζεύξαντα, τὸν δ' Αἴσωπον σκέπτοντα, ἤ τῳ τῶν ἐπιχωρίων, ἱερὸς τῆς Ἀρτέμιδος, εἴτ' ἄλλοθί πῃς ἀθρόοις τοῖς ὁδὸν πλανηθέντι, καὶ τὸν Αἴσωπον ἀθυμοῦντα, πρὸς τὲ ἔπεσπε τοῦ Διὸς ξενίᾳ τε ἄνδρα, καὶ εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδέξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρου τὸν ἄνδρα ἐπαγαγὼν θᾶττον, καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡσυχάσαντα αὐτοῖς, εἰς λῷστ' ἐζήτει ὁδὸν εἰσελαύνειν. οἱ μὲν οὖν τοῦτο μὲν ὅτι τῇ ξενίᾳ, τό τε δὴ καὶ ὅτι τῇ ἐπιμελείᾳ διαφερόντως τὸν ἄνδρα ἐξ-

dum viro devincti, & manus in cœlum elevarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Æsopus vero reversus, & in somnum lapsus & præ assiduo labore & æstu, visus est videre Fortunam adstantem sibi, & solutionem linguæ, & sermonis cursum, & eam quæ fabularum est sapientiam largientem. Statim igitur excitatus ait, Papæ, ut suaviter dormivi, sed & pulchrum somnium videre mihi visus sum: & ecce expedite loquor. Bos, asinus, rastrum. Per deos, intelligo, unde mihi bonũ accesserit hoc? quia enim pius fui in hospites, propitium numen consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. Sic igitur Æsopus lætatus facto, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum unum, quoniam parum erraverat in opere, virga verberante, Æsopus statim exclamavit, Homo, cujus gratia eum qui nulla injuria affecit sic verberas, & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renunciabo hæc hero. Zenas autem hæc ab Æsopo audiens, obstupuit non mediocriter, & secum ait, Quod Æsopus loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit: præveniens igitur ipse accusabo eum coram domino, antequam ipse hoc idem faciat, & me herus procuratione privet. His dictis urbem versus ad dominum vectus est. Cæterum turbatus cum accessisset, Salve, inquit, here. Ille vero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quædam monstrosa in agro contigit. Et herus, Nunquid arbor præter tempus fructum tulit? aut jumentũ aliquod præter naturam genuit? Et ille, Non ita, sed Æsopus, qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrum esse. Et ille, Et sane, inquit, nam quæ in me contumelioſe dixit, sponte prætereo, here: in te autem & deos intolerabiliter convicietur. His ita percitus herus, Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Æsopus: vende, dona, quodvis de

eo

ἐξαπιδήλης, τάς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἦραν, καὶ θύρᾳ τὸν δεσπότην ἠμείψαντο. Αἴσωπος δ' ὑποστρέψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεπτωκὼς ὑπό τε τῆς σωτικῆς πόνε καὶ καύματος, ἐδόξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ὀπισθεν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλωττης, καὶ λόγε δόσιν, καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. θ' ὕδυς οὖν διϋπνιαθεὶς φησι, βαβαῖ, πῶς ἡδίως κακοίμισμαι, ἀλλ' καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα· καὶ ἰδὲ ἀκωλύτως λαλῶ. βέβ, οὗτος, δίκαια. νὴ τὸν Διὸ σωτῆρα φόβεν μοι ταχαδὸν προσηνέγκατο τύχη. θύσεδήσας γὰρ εἰς τὸν ξένιον, ἀντιλαμβανομένε τ κρείττονος ἐτύχον. ἀλ' ἐμοὶ τὸ θεῖ σωτεῖν, ἀγαθῶν ἐστι πλήρες ἐλπίδων. οὕτω μὲν ἐμοὶ Αἴσωπος ὑπηκόεις τῷ προστάγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. τῶ δ' ἐφεστηκότος τῷ ἀγρῷ. (Ζημιᾶς ἦν ἐνοπὴ τὄνομα) φοβὸς τὸν ἐργαζομένους ἐλθόντος, καὶ τεύτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη τῷ ἔργῳ· τῇ ῥάβδῳ παίσαντος. Αἴσωπος παρακινῆμα ἀνίκαλγῆν, ἄνθρωπε, τὸ χαίρειν τὸν μηδὲν ἠδικηκότα ὅτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἶναι πολλὰς ἁμαρτίας δὶ ἡμέρας; πάντως ἀναγκαῖον ταῦτα τῷ κινδυνεύειν. Ζημιᾶς δ' ταῦτα τὸν Αἴσωπον ἀκούσας, ἐξανίστατο τὸ μίσος, καὶ φοβὸς ἑαυτὸν εἶπε, Αἴσωπος λοιδορεῖ ἀρξάμενος, οὐδὲν ἐμὸν ὄφελος ἔσται. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατηγορήσω αὐτῶ ὅτι τὸ δεσπότῃ, φεύγει αὐτὸς τὸν αὐτὸ δρασαν, καὶ μὴ ὁ δεσπότης τῆς ὀπωροπῆς παραλύσῃ. ταῦτ' εἰπὼν, εὐθὺ τῆς πόλεως φοβὸς τὸ δεσπότου ἤλαυνε. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ φοβούμενος, χαῖρε, φησι, δέσποτα. ὁ δέ, τί πεθορυβημένος πάρει; φησί. καὶ ὁ Ζημιᾶς. χρῆμα τι πεπραττῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συμβέβηκεν. ὁ δὲ δεσπότης, ἦπα τί δένδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤνεγκεν; ἢ τῶν κτηνῶν τι παρὰ φύσιν ἐγέννησεν; καὶ ὃς οὐχ οὕτως, ἀλλ' Αἴσωπος αὖαι τὸ φρόνημα, νυνὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, ἄτω σοι μηδὲν τὰ ἀγαθὸν γένοιτο, τοῦτο νομίζοντα πέρας ἕξει. ὁ δὲ, καὶ μάλα, φησίν. ἀμφὶ γὰρ εἰς ἐμὲ πεύσεσθαι, εἰκὼν παρέσται δέσποτα· εἰς δέ σε ἐς θεοὺς ἀφορητὰ βλασφημεῖ. ὅτι τάχιστα ὀργῇ ληθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ Ζημιᾷ φησιν, ἰδὲ σοι παραδίδωμι Αἴσωπον, λάβε, φύλαξ, ὃ βέλτιστ' ἐπ' αὐτῷ

ποίνῃ

eo fac. Quum Zenas autem in poteſtate ſua accepiſſet Æſopum, & quod in eum haberet imperium ei renunciaſſet: ille, Quodcunque volueris, inquit, effice. Forte vero quum vir quidam jumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille Jumentum non licet mihi, inquit, vendere; ſed mancipium maſculum: quod ſi vis emere, adeſt. Cum vero mercator dixiſſet, oſtendi ſibi ſervulum, & Zenas Æſopum accerſiſſet; mercator videns ipſum, & cachinnatus, Unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla? utrum truncus eſt arboris, an homo? hic niſi vocem haberet, ferme videretur uter inflatus. Quare mihi iter ruspiſti hujuſce piaculi gratia? His dictis, abiit ſuam viam. Æſopus vero inſequutus ipſum, Mane, inquit. Ille autem converſus, Abi inquit, à me ſordidiſſime canis. Et Æſopus, Dic mihi, cujus rei cauſa huc veniſti? Et mercator, Sceleſte, ut aliquid boni emerem: tui, quod inutilis & marcidus ſis, non egeo. Et Æſopus, Eme me, & ſiqua eſt fides, multum te juvare potis ſum. Et ille, Qua in re à te juvari poſſem, cum ſis odium penitus? Et Æſopus, Nonne adſunt tibi pueruli domi turbulenti, & flentes, his præfice me pædagogum, & omnino eis pro larva ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, Quanti malum hoc vendis vas? Ille vero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem ſtatim tres obolos ſolvit, dicens, Nihil expoſui. & nihil emi. Quum igitur iter feciſſent, ac perveniſſent in ſuam domum, pueruli duo qui adhuc ſub matre erant, Æſopo viſo perturbati exclamaverunt. Et Æſopus ſtatim mercatori inquit, Habes mea pollicitationis probationem. Ille vero ridens, Ingreſſus, inquit, ſaluta conſervos tuos. Introgreſſum autem ac ſalutantem videntes illi, Quodnam malum noſtro hero, inquiunt, contigit, ut ſervulum deformem adeo emerit? ſed, ut videtur, pro faſcino domus hunc emit. Non multo vero poſt & mercator

ποίησον. Τὸ δὲ Ζλωᾶ ἐφ' αὑτῷ ὀφθῆναι παραλαβόντα τὸν Αἴσωπον, καὶ ἀπολογήσασθαι αὐτῷ διὰ τοιούτων· ἐκεῖνος, ὅτι δύο τε βλοσυρῶ, σὺ δὲ ἱλαρὸς φαίνῃ, ἔργασαι. καὶ δέ πινα τύχῃ ἀνδρὸς πλούσιου ζητοῦντος περιάδαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγροὸν διδόντος ἐκεῖνον, καὶ τὸ Ζλωᾶ ἐρωμένῳ, ἐκείνης, θρέμμα μὲν οὐκ ἔστι μοι, φησὶν, ἀποδόσθαι, σωμάτιον δὲ ἄρρεν, ὃ σοὶ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι πάρεστι. τῷ δὲ ἐμπόρῳ φήσαντος ὑποδείξαι αὐτῷ τὸ σωμάτιον. καὶ τὸ Ζλωᾶ τὸ Αἴσωπον μεταπεμψαμένου, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀναλογισάμενος, τόδε σοί, φησὶ πρὸς τὸ Ζηνᾶν, ἥδε ἡ χύτρα; πότερον τελεχές ἐστι δένδρου, ἢ ἄνθρωπος τοῦ εἰ μὴ ξυνὸν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἔδει μοι οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκήλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας τοιαύτῃ καθάρματος ἕνεκεν; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆλθε τὸ ἐκεῖθεν τὴν ὁδόν. ὁ δ' Αἴσωπος μεταδιώξας αὐτὸν, μεῖνον, φησὶν. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἄπιθι, φησὶν, ἀπ' ἐμοῦ, ῥυπαρώτατε κύων. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰπέ μοι, πόσου ἕνεκεν δοῦλος ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, καθαρμα, ἵνα τί χρήσῃ σοι ἐρωτᾷς σὺ δὲ ἀχρήστου καὶ σαπροῦ ὄντος, ἀχρήστου. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὕπαγε μὴ, καὶ εἴ τις ἐστὶ πόνος, πολλά σε ὠφελῆσαι οἷός τ' εἰμὶ ἐγώ· τί δ' ἀνονήσιμος, ξυμφορὰ ὢν ἐμαυτῷ τυγχάνω; καὶ ὁ Αἴσωπος, οὐ πάρεστί σοι παιδίσκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντας; τούτοις ἐπίσχησόν με παιδαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμόνος ἔσομαι. γελάσας οὖν ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ Ζηνᾷ, πόσου τὸ κακὸν τοῦτο πωλεῖς ἀγλεῖον; ὁ δὲ, τεττάρων, φησὶν, ὀβολῶν. ὁ δὲ ἔμπορος αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς καταβάλετο, λίαν, οὐδὲν καταδέομαι, καὶ οὐδὲν ἐπεκάμω ὀφθαλμῶν τυγχάνων, καὶ ἀφικόμενος αὐτὸν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι σὺν μητρὶ πιλοῦντα, τὸ Αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέντα ἀγέκραξε. καὶ ὁ Αἴσωπος δύθις τῷ ἐμπόρῳ φησὶν, ἔχεις μὲ τῆς ἀπαγελίας ὑποδείξει. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθών, φησὶν, ἄσασθαι τοὺς σωδούλους σε. τῶν δ' εἰσελθόντα καὶ ἀσασθαμένων, ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί ποτε ἄρα κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ φασὶ, συμβέβηκεν, ὅτι σωμάτιον αἰσχρὸν οὕτως ἠγόρασται; ἀλλὰ ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βασκανίου τοῦτον τῆς οἰκίας ὠνήσατο. μετ' οὐ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσ-

ελθὼν

tor ingreſſus, apparari res ad iter ſervis juſſit, quod poſtridie in Aſiam profecturus eſſet. Illi igitur ſtatim vaſa diſtribuebant: at Æſopus rogabat leviſſimum onus ſibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc miniſteria exercitato. His autem, & ſi nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus, ſe ſolum inutilem eſſe. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumſpexiſſet, & vaſa congregaſſet diverſa, ſaccos, & ſtramenta, & caniſtros unum caniſtrum panis plenum, quem duo bajulare debebant, ſibi imponi jubet. Illi autem ridentes, & nihil eſſe ſtultius vili hoc ſceleſto inquientes, qui paulo ante leviſſimum rogabat tollere onus, nunc omnium graviſſimum elegerit, oportere tamen deſiderium ejus explere, ſublatum caniſtrum impoſuerunt Æſopo. Ille vero humeris onere gravatis huc & illuc dimovebatur. Hunc videns mercator, admiratus eſt, & inquit, Æſopus quam ad laborandum promptus ſit, jam ſuum precium perſolvit: jumenti enim onus ſuſtulit. Quum vero hora prandii divertiſſent, Æſopus juſſus panes diſpenſare, ſemivacuum caniſtrum multis comedentibus fecit: unde etiam poſt prandium leviore onere facto, alacrius incedebat. Verum veſperi quoque illic quo diverterant, pane diſtributo, poſtera die vacuo omnino humeris ſublato caniſtro, primus omnium ibat, ut & eo ſervis præcurrentem hunc videntibus dubium eſſet, utrum putridus eſſet Æſopus, an quis alius. Et quum cognoviſſent illum eſſe, admirabantur, quod denigratus homuncio ſolertius omnibus fecerit: quoniã qui facile abſumerentur panes ſuſtulit; quum illi ſtramenta, & reliquam ſupelectilem bajularẽt, quæ non eſt ſortita naturam ut ſic abſumeretur. Mercator itaq; cum eſſet Epheſi, alia quidẽ mancipia cũ lucro vendidit: remanſerunt autẽ citria, Grammaticus, Cantor, & Æſopus. Quum vero quidam

λιθῶν τὰ θεῖς ὁ δὲ ἐν Δυτικῇ Θράκῃ τοῖς Δύλοις ἐπισκήψε, μέλλειν χάρτιλω ὅπεσθαι εἰς Ἀσίαν στρατεύσοντα, οἱ μὲν οὖν ἀυτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο· ὁ δ' Αἴσωπος ἐδέετο τῷ κυφοτάτῳ τοῦ φορτίου αὐτῷ παραχωρεῖν, ἕως δὲ γιγνώτω, καὶ μήπω θεὸς τὰς τοιαύτας ὑποκρίσεις γεγυμνασμένος· ἢ δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο βέλτιον, συγχωρεῖν παρεχόμενον, ἐκείνῳ οὐ δεῖν ἅπαξ, πάντων κοπιώντων, αὐτὸν μόνον ἀσχολεῖσθαι τοσοῦτον. ἢ δὲ ὅσῳ ἂν ἄρα βέλτιον ὑποκρίνοιτο, δοῦλος καὶ ἐκεῖνος ἐλεύθερος ἔσται· καὶ σκεύη ἀθρόα διαφορα, σάκκους καὶ στρώματα καὶ γυργάθους, ἵνα γύργαθον ἄρτων πλησθὲν ἕνα, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον, αὐτῷ ὑποτεθεῖναι κελεύῃ. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν ἧττον μωρότερον ἢ χυδαῖόν τι τὸν καθάρμαλον φαίνεσθαι, ὃς μικρὸν μὲν ἔμπροσθεν τὸ κυρτότατον ἐδέετο ἄρασθαι τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάντων βαρύτατον, ᾑρεῖτο. χρόνῳ μέντοι ἢ ὑπομείναι αὐτὸ πληρῶσαι, ὑπολαβόντας τὸν γύργαθον, ὑπισχνεῖσθαι τῷ Αἰσώπῳ. ὁ δὲ χαίρων ὧμων τὸ φορτίον ἀπεχθησόμενος δοῦλος καὶ ἀκόντων διηλογεῖτο. ἢ δ' ἰδοῦσα ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καί φησιν, Αἴσωπε εἰς τὸ πονεῖν προθύμως ὦν, οὕτω ἢ ἑαυτῷ τιμὴν ἐξέπεσε, κλοπὴν γὰρ φόρτου ἔφαλε, ἐπεὶ δ' ὧραι ὕσης ἀεὶ τε κατέλυσεν, Αἴσωπος καθαθεὶς ἀρτοδοτήσας, ἠωρεῖτο γύργαθον πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μὴ τὸ ἄριστον κυφοτάτῳ ἢ φορτίῳ γεγονότος, θεοῦ θυμοῦ πεφυκότος, ὥσθ' ὅτε καὶ ἐπιθέσας ἢ κατιχθῆσαι πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἑπομένῃ ἡμέρᾳ κενὸν παντάπασιν ὄντι ἢ ὤμων ἀνέχων ἢ γύργαθον, πρῶτος ἁπάντων ἦν, ὡς καὶ πᾶς σωσθήσοις θεοτρέχοντα τῶνδε ὁρᾶσιν ἐμοὶ δοκεῖν ἀνιέναι, φύσεως ἐστι χρῆσις τις, ἢ ἕτερόν. καὶ καταμαθόντες ἐκεῖνον ἔφη, θαυμάζειν, ὅπως τὸ μωμολογημένον ἀνθρώπῳ νωθεστέρῳ πάντων ἐναρξῇ, ῥᾳδίως διαπαύσῃ. αὐτὸς ἀφίμενον. ἐκείνων τὰ σκεύη καὶ τὰ λοιπὰ ἢ σκευῶν ὑποφορτισαμένων, ἃ μὴ φόσιν ἔλαχεν αὐτοῖς διαπαύσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος, ὅπῃ τῇ Ἐτέσιος ῥεούσῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀνδρεπόδων σωὶ κάρδᾳ ἀπέδοτο· ὑποτείθη δ' αὐτῷ τέκτων, Γραμματικὸς, Ψάλτης, καὶ ὁ Αἴσωπος. ἢ δέ τις

αὐτῷ

dam ex familiaribus ei suasisset in Samum ut navigaret, tanquam ibi cum majori lucro divenditurо servulos, persuadet. Et mercator quum perveniſſet in Samum, grammaticum quidem & cantorem, utrumque nova veſte indutum, ſtatuit in foro: ſed Æſopum, quoniam necunde poterat ornare, totus enim erat mendoſus) veſte ex ſacco ei circumpoſita, medium inter utrumque conſtituit, ut & videntes ſuperent, dicentes, Unde hæc abominatio, quæ & alios obſcurat? Æſopus autem, quamvis à multis morderetur, ſtabat tamen audacter ad ipſos intuens. Xanthus vero philoſophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & videns duos quidem pueros cum ornatu adſtantes, medium vero horum Æſopum, admiratus eſt mercatoris commentum, quod turpem in medio collocaverat, ut appoſitione deformis, pulchriores ſeipſis adoleſcentuli apparerent. Proprius autem adſtans, percontatus eſt cantorem, cujas eſſet. Et is, Cappadox. Tum Xanthus, Quid igitur ſcis facere? Hic, Omnia. Atque ad hæc Æſopus riſit. Sed diſcipuli qui eum Xantho una erant, ut viderunt ipſum riſiſſe & oſtendiſſe dentes, ſtatim & aliquod monſtrum videre arbitrantibus; & uno, Certe hernia eſt dentes habens, dicente; alio vero, Quidnam videns riſit? alio, Non riſiſſe, ſed riguiſſe: omnibus autem volentibus cognoſcere cur riſiſſet, unus ipſorum accedens Æſopo inquit, Cujus rei gratia riſiſti? Et is, Abſcede marina ovis. Illo vero confuſo funditus eo ſermone, repenteque ſecedente, Xanthus inquit mercatori, Quanto precio cantor? Illo autem, Mille obolorum, reſpondente, ad alterum ivit, immenſo audito precio. Atque & hunc rogitante philoſopho, cujuſnam foret, & audito Lydum eſſe: rurſuſque rogante, Quid ergo ſcis facere? & illo dicente, Omnia; iterum riſit Æſopus. Ex ſcholaſticis autem quodam dubitante, quidnam hic ad omnes ridet? alius

ei

αὐτῷ συνήθων συμβαλόντας εἰς Σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐπὶ δὲ σὺν μείζονι κόρδῃ ἀπαμπωλήσοντι τὸ σωμάτιον, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορος ὀπίσω τῆς Σάμου, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῇ ψάλτῃ καινὰς στολὰς ἀμφιέσας, ἵστιον ἀμφοτέρους τῆς σωματικίας. τὸν δ' Αἴσωπον, ἐπεὶ μηδαμόθεν εἶχε κοσμῆσαι, (ὅλον γὰρ ἦν ἀμάρτημα) ἐάσας οὐκ ἐκόσμησεν, ἀλλὰ μέσον ἀμφοῖν ἔστησεν, ὡς καὶ τοὺς ὁρῶντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ ὀφθάλμιον, τὸ καὶ τὰς ἄλλας ἀφανίζον; Αἴσωπος δέ, καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκωπτόμενος, ἴσχυε μέν τοι τολμηρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀπανίζειν. Ξάνθος δὲ ὁ εἰλότης εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὧν πανικαῦτα τῇ Σάμῳ, πυθόμενος ὅτι τὰ ἀγορεῖα, καὶ θεατρίζων τὰς μὲν δύο παῖδας σὺν δυσπειθείᾳ παρεσκεύασε, μέσον δὲ τούτων τὸν Αἴσωπον, ἠνάσκαλον τῷ ἐμπόρῳ ἐπίνοιαν, ὅπως τὸν αἰσχρὸν ἐν τῷ μιλακῷ τάξαν, ὡς τῇ παραθέσει τὸ δυσειδὲς καλλίους ἑαυτοῦ τὰς γναίας φανῆναι. ἐγυμνάζοντο δ' ὅπως ἐπύθετο τὰ ψάλτα, πόθεν ἂν εἶεν. ὁ δὲ, Καππαδόκαι. ὁ δὲ Ξάνθος, τί οὖν οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ, πάντα. ὁ δὲ τούτοις Αἴσωπος ἐξεγέλασε. τοῦ δὲ σχολαστικοῦ ἐν τῷ Ξάνθῳ σιωπῶντος, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα τοὺς παραφύσαντα τὰς ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ πτέρας ὁρᾶν ὀδόντων, ὁ μὲν, ἦ που κύκλῳ ἐστὶν ὀδόντας ἔχουσα, ἀπορῶν. ὁ δὲ, τί πολλὰ ἐμὰ ἰδὼν ἐγέλασε; τῷ δ' ὡς οὐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐβόησε· πάντων δὲ βλαμμένων γνῶναι τίς πολλὰ ὁ γέλως, εἷς τις ἀπὸ τοῦ προσελθὼν τῷ Αἰσώπῳ φησὶν, ὅτι χάριν ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχωρῆσαι θαλάττιον πρόβατον. τῷ δὲ ἀμηχανήσαι πᾶς ὄχλος ὅπη τῷ λόγῳ, καὶ ὁ δύθρος ἀναχωρήσαι. ὁ Ξάνθος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσου πριάμενος ὁ ψάλτης; τῷ δὲ, χιλίων ὀβολῶν, ἀποκρινάμενος, πρὸς τὸ ἕτερον ἦλθεν, ὑπερψάλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. ὁ μέντοι γε τῶν ἐρωμένων ὁ φιλόσοφος, πόθεν ἂν εἶεν, καὶ ἀκούσαι ὅτι Λυδοὶ, καὶ ἐπανερωμένου, τί δὴ οἶδας ποιεῖν; καὶ ὅς φησιν. πάντα· πάντων ἐγέλασεν Αἴσωπος. ὁ σχολαστικὸς ἡνίκα πάλιν ἀπορουμένου τί δὴ σοὶ δοκεῖ πρὸς πάντας γελᾶν; ἐπ-

ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorem, Quanto precio grammaticus? & illo Tribus millibus obolorum, respondente, ægre philosophus tulit immensum precium, & versus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an non placuerint ei servuli; Næ, inquit, sed decretum est non emere mancipium precioſum. Uno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpis hic nulla lex impedimento est ne ematur: idem enim & hic ministerium afferet, & nos precium hujus exponemus. Xanthus ait, Sed ridiculum esset, vos solvisse precium, me autem servum emisse; alioqui & uxorcula mea munditiæ studioſa, non ferret à deformi servulo serviri sibi. At scholasticis rursus dicentibus, Sed prope est sententia, Ne pareatur fœminæ; Philosophus dixit, Faciamus prius periculum, an sciat aliquid, & ne precium incassum pereat. Adiens igitur Æsopum, Gaude, inquit. Et ille, Numnam tristabat? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus una cum aliis inexspectato & prompto responso stupefactus, rogavit, Cujas es? Ille, Niger. Et Xanthus, Non hoc inquam, sed unde natus sis. Et is, Ex ventre matris meæ. Et Xanthus, Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille, Non renunciavit mihi mater mea, utrum in sublimi loco, an in humili. Et philosophus, Quid vero facere nosti? Et ille, Nihil. Et Xanthus, Quomodo? Et is, Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil. Atque hæc scholastici vehementer admirati, Per divinam providentiam, dixerunt, valde bene respondit; nullus enim est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & ridebat. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Æsopus, Me hac in re consultore eges? utrum tibi videtur melius, aut emere, aut non, fac. Nullus enim quic-

quam

ρῶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βούλῃ καὶ σὺ θαλάττῃ τραχὺν ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ Ξάνθος καὶ αὐτὸς ἤρετο τὸν ἔμπορον, εἰ σοι πιπράσκεται ὁ γραμματικός; κἀκεῖνος, τρισχιλίων ὀβολῶν, ἀπεκρίνατο. δυσφορήσας ὁ φιλόσοφος ἀνέκραγε φίλων ὑποβολὴν πιπράσκεσθαι, καὶ ταφεὶς ἀπῆλθε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὲν ἔμυσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, καί φησιν, ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδραποδιστὴν ἀνεῖδαι τῶν φολυτίμων, ἵνες δὲ τούτων φαμμύκα, ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γῆν εἰσχεῖν τοῦτον οὐδεὶς νόμῳ ἐμποδὼν ἵσταται μὴ ἀνύσαι τῷ αὐτὴν γὰρ καὶ ἐστὶν λειμηρίαν εἰσοίσῃ, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τοῦτο καταδησόμεθα. ὁ Ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη, ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὴν ὠδῖνα ὠνήσασθαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γυναῖόν μου καθάριον ὑγιὲς ἂν ἀνάσχοιτο ὑπ' αἰσχρᾶς σωματικῆς ὑπηρεσίας. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ' ἰσχὺς ἡ γυναικὸς, τὸ, μὴ σεισθεῖσαν γυναικὸς ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβωμεν σοφίστριαν σεῖσαι, εἰ οἷόν τε, μὴ σοῦ καὶ τὸ τίμημα μάτην ἀπόληται. προσελθὼν γοῦν τῇ λιποῦσῃ, χαῖρε, φησι. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπεῖτο; καὶ ὁ Ξάνθος, ἀπαίζομαί σε, κἀκεῖνος, κἀγώ σε. καὶ ὁ Ξάνθος ἅμα τοῖς ἄλλοις ὅτι τῷ παιδαλόγῳ καὶ ἰσοίμῳ τῆς ὑπερίσους ἐκπλαγεὶς, ὑγιὲς, φοιλαπὸς εἶ; ὁ δὲ μέλας, φησί. καὶ ὁ Ξάνθος, ἐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ φόδεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐκ ποίας πόπας γεγένησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀνήρειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, φόπερον ἐκ αἰώνος ἢ κατώγεω. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὴ φρόνιμον ὄνισται; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ Ξάνθος, πῶς τρόπος; ὁ δὲ, ἐπειδήπερ οὔπω πάντα ἐπίσταται ἐπηρείλαιλο, ἐμοὶ δὲ κατόλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑποφυᾶς ἀγάμενοι, νὴ τὴν θείαν φρόνησιν, ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπηρείαλο. οὐδεὶ γὰρ ἐς ἐστιν ἄνθρωπος. ὃς ἂν πάθλα εἰδείη διὰ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἰγένα. αὖθις οὖν ὁ Ξάνθος φησί, βούλῃ σεῖσαί σε; καὶ ὁ Ἀΐσωπος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλου δεῖ; ὑποτίθου σοι δικεῖ βίλ-

βιου

ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorem, Quanto precio grammaticus? & illo Tribus millibus obolorum, respondente, ægre philosophus tulit immensum precium, & versus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an non placuerint ei servuli; Næ, inquit, sed decretum est non emere mancipium pretiosum. Uno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpis hic nulla lex impedimento est ne ematur: idem enim & hic ministerium afferet, & nos precium hujus exponemus. Xanthus ait, Sed ridiculum esset, vos solvisse precium, me autem servum emisse; alioqui & uxorcula mea munditiæ studiosa, non ferret à deformi servulo serviri sibi. At scholasticis rursus dicentibus, Sed prope est sententia, Ne pareatur fœminæ; Philosophus dixit, Faciamus prius periculum, an sciat aliquid, & ne precium incassum pereat. Adiens igitur Æsopum, Gaude, inquit. Et ille, Numnam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus una cum aliis inexspectato & prompto responso stupefactus, rogavit, Cujas es? Ille, Niger. Et Xanthus, Non hoc inquam, sed unde natus sis. Et is, Ex ventre matris meæ. Et Xanthus, Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille, Non renunciavit mihi mater mea, utrum in sublimi loco, an in humili. Et philosophus, Quid vero facere nosti? Et ille, Nihil. Et Xanthus, Quomodo? Et is, Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil. Atque hæc scholastici vehementer admirati, Per divinam providentiam, dixerunt, valde bene respondit; nullus enim est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & ridebat. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Æsopus, Me hac in re consultore eges? utrum tibi videtur melius, aut emere, aut non, fac. Nullus enim quic-

quam

ρῶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βούλῃ καὶ σὺ θαλάττιος πρᾶγος ἀκοῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ Ξάνθος καὶ αὐτὸς πρωτοπόνου ἔμπορον, σίσυπιμήμαι ὁ γραμματικός; κἀκεῖνος, τρισχιλίων ὀλκῶν, ἀπεκρίνατο. δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἀντεῖπε φιλοκόλως τῷ πιμήματι, καὶ σφαφεὶς ἀπῆλθε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐρομένων, εἰ μὲν ἔμπροσθεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, καὶ φησίν, ἀλλὰ δόγμα κεῖται, μὴ ἀνδραπόδεσιν ἀνεῖδαι τῶν φολυπίμων, ἵνες δὲ τούτων φαμμύκι, ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γῆν αἰσχρὸν τοῦτον οὐδεὶς νόμος ἐμποδὼν ἵστατο μὴ ἀνάστελλαι τὼ αὐτὴν γὰρ καὶ ἔστι λειτουργίαν εἰσοίσειν, ἣν ἡμεῖς τὸ τίμημα τοῦτο καταδησόμεθα. ὁ Ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη, ὑμᾶς ἐπίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸ σῶμα ἀπῆσαι. ἄλλως τε, καὶ τὸ γυμναίου μὲν καθαίρειον ὑγιὲς ἂν ἀνάσχοιτο ὡς αἰσχρὸν σωματικὸν ὑπηρέτημα. τῶν δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰπόντων, ἀλλ' ἰσχὺς ἡ γινόμενη, τὸ, μὴ σεισθεῖναι γυναικί· ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβαμμι σοφίτερον σεῦραν, εἰ οἶδέ τι, μὴ σοὶ καὶ τὸ τίμημα μάτιον ἀπόλητα. ὡς ἐλθὼν γοῦν τῷ Λισίππᾳ, χαῖρε, φησι. καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέμην; καὶ ὁ Ξάνθος, ἀπαίζομαί σε. κἀκεῖνος, καγώ σε. τῷ δὲ Ξάνθος ἅμα τοῖς ἄλλοις δεῖ τῷ παιδολόγῳ καὶ ἱστίμῳ τῆς ἀπειρίσιας ἐπλαγεῖς, ἄγελο, σοίαπος εἶ; ὁ δὲ μέλας, φησί. καὶ ὁ Ξάνθος, κ' τοῦτό φημι, ἀλλὰ σόθεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ὁκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρός μου. καὶ ὁ Ξάνθος, οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν σοίῳ τόπῳ γεγένησαι. κἀκεῖνος, οὐκ ἀνήγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, σόπερον ἐν αἰώλῳ ἢ κατώγαιῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ σοφέπειν ὄνησισαι; κἀκεῖνος, οὐδέν. καὶ ὁ Ξάνθος, πῶς τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδήπερ οὔπω πάντα ἐπίσταιδαι ἐπηγγείλατο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδὲ ἕν. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ θαρφυᾶς ἀγάμενοι, νῦν ἡ θείαν φρόνησιν, ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἄνθρωπος. ὃς ἂν πάντα εἰδείη· διὰ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἰγνέλα. αὖθις οὖν ὁ Ξάνθος φησί, βούλῃ σείσωμαί σε; καὶ ὁ Λίσιππος, ἐμοῦ πρὸς τοῦτο συμβούλῳ δέῃ; ὑπότιρόν σοι δοκεῖ βίλτιον εἶναι σείεσθαι, ἢ μή, ποίῃ. οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν πρὸς

βίαν

quam vi facit: hoc in tua positum est voluntate. Et, si volueris, crumenæ januam aperiens, argentum numera: sin vero minime, ne cavillare. Rursus igitur scholastici inter se dixerunt, Per deos, superavit præceptorem. Xanthus vero cum dixisset, Si emero te, fugere voles? Ridens Æsopus ait, Hoc si voluero facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante me. Et Xanthus, Bene dicis, sed deformis es. Et ille, Mentem inspicere oportet, O philosophe, & non faciem. Tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit, Quanti hunc vendis? Et ille, Ut vituperes, ades, meas merces? quoniam te dignis pueris dimissis, deformem hunc elegisti. Alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. Et Xanthus, Non certe, sed hunc. Et mercator, Sexaginta obolis eme. Et scholastici confestim collatos exposuerunt: Xanthus autem possedit. Itaque publicani venditione cognita, aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At cum puderet utrumque se pronunciare, propter vilitatem pretii, Æsopus stans in medio, exclamavit, Qui venditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si vero ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani vero diffusi risu, donato Xantho vectigali, abierunt. Æsopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Quum meridianus autem æstus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens, mingebat: quod videns Æsopus, vestibus illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, Quam celerrime me vende, quoniam fugiam. Et Xanthus, Quam ob rem? Quoniam, inquit, non possem tali servire hero. Si enim tu qui herus es, & neminem times, tamen relaxationem non præbes naturæ, sed eundo mingis: si obtigerit servum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundum tale quod exigat natura, necesse omnino fuerit volando cacare. Et Xanthus, Hoc te turbat?

tria

βίαν ποιεῖ. τοῦτο παρὰ τὴν σὴν κεῖται γνώμην. καὶ μὴν βέλη, βαλανῖδι δύο ἀνοίξας, ἀργύρεον ἀρίθμει. εἰ δὲ μή, μὴ σκῶπτε. πόλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ φῶτες ἀλλήλους ἔφασαν, ἣν δὴ θεὸς νενίκηκε τὸν καθηγεμόνα. ἢ δὲ Ξάνθη ἐφάσκηλ. ἐὰν θερμαίνῃς, δραπέτην βαλήσῃ γλάσας ὁ Ἄϊσωπος, ἔφη, τοῦτο ἐβαλόμην, ἐφθέγξατο, οὐ πάντως χρόνομαί σοι συμβέλλῳ, ὡς δὴ καὶ σὺ μικρῷ σοφώτερός μοί. ἡ ὁ Ξάνθος, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. καὶκεῖνος, εἰς τὸν νῶν ἀφορᾷν δεῖ εἰλίσσοντι, καὶ μὴ εἰς τὸ ὄψιν. πότε τῷ ἐμπόρῳ προσελθὼν ὁ Ξάνθος, φησὶ, πόσα τοῦτον πωλεῖς; καὶ ὅς, κιβδηλότατα μὲ παρὰ πλὼ ἐμπεριέπεν, ὅτι σὺ αἰχίας σὲ παῖδας ἀφεὶς, τὸν αἰσχρὸν τοῦτον εἶλε, θᾶττον τῶν λοιπῶν ἔνησαι, τοῦτον δὲ πρόσδομα λάβε. ἡ ὁ Ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τοῦτον. ἡ ὁ ἔμπορος, ἐξήκοντα ὀβολῶν ἔνησα. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παρεχρῆμα συμπεπειθήκεσιν κατέθεντο. ὁ δὲ Ξάνθος ἐκπίσαλο. οἱ τοίνυν τελῶναι τὴν ὥραν μεμαθηκότες, παῖσαν ἀνακρίνουσι, τίς μὲν ὁ ἀπεμπολήσας, τίς δὲ ὁ ὠνούμενος. αἰσχυνομένων δ' ἀμφοτέρων ἑαυτὸς ἀνειπεῖν, διὰ τὸ πεπιχρῶν τὴ πιθήκατος, ὁ Ἄϊσωπος εἰς τὸ μέσον, ἀνέκραξεν. ὁ μὲν πρεσθεὶς, ἐγώ. ὁ ὠνούμενος δ', οὗτοσί. καὶ ὁ πωλήσας, ἐκεῖνος. εἰ δ' αὖθις σκώπτουσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰμι. εἰ δὲ τελῶναι διαχυδαίζουσι, χαίρειν αὐτὸ τῷ Ξάνθῳ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν Ἄϊσωπος ἀκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπόντι τῷ Ξάνθῳ. μισηθεὶς δὲ καύματος ὄντος, ὁ Ξάνθος ἐν τῷ θεμπαλεῖν τὸν χιτῶνα ἀνασυράμενος ἐρᾷ ὅσα ἰδὼν Ἄϊσωπος, ἐκ τῶν ἱματίων ἐκείνα δεξάμενος, ὄπισθεν πρὸς ἑαυτὸν εἵλκυσε, καί φησι, τί ταχέως με πώλησον, ἐπεὶ θεραπεύσω. καὶ ὁ Ξάνθος, ἀνθ' ὅτου; ὅτι, φησὶν, οὐκ ἂν δεσπότῃ μᾶλλον τοιούτῳ ὑπηρετεῖσθαι δυναίμην. ἐὰν δὲ σὺ δεσπότης ὢν, καὶ μηδένα φοβούμενος, ὅμως ἀνέσιν οὐ παρίσχες τῇ φύσει, ἀλλὰ βαστάζων ἀεῖς, εἰ τύχοι τὸν δοῦλον ἐμὲ πρός τινα σκιλλῶν διακονίαν, καὶ τῷ μαλαχῷ τῆς θωπείας τοιόνδε τι ἀπαυτῶσαι τὴν φύσιν. ἀνάγκη πᾶσα πεφύκοντ μὴ ὑποπαλεῖν, καὶ ὁ Ξάνθος, τοῦτο ἀκούσας ἐπεί

περί

tria mala volens evitare, eundo mingo. Et ille, Quæ? Et hic, Sranti mihi caput peruſſiſſet ſol, pedes vero terræ ſolum torridum. lotii autem atrimonia olfactum offendiſſet. Et Æſopus, Vade, perſuaſiſti mihi. Poſtquam autem domi fuerunt, Xanthus jubens Æſopũ manere ante veſtibulum, quoniam elegantiuſculam eſſe ſibi mulierculam ſciebat, neque oportere illico talem turpitudinem ei oſtendi, antequam aliquis ipſi urbana diceret; ipſe autem ingreſſus dicit, Domina, non etiam poſthac objicies miniſterium, quod mihi tuæ pediſſequæ præſtent. Jam enim & ego puerum tibi emi, in quo & videbis pulchritudinem qualem nunquam vidiſti, qui & jam ante veſtibulum ſtat. Et ille quidem hæc. Pediſſequæ autem vera exiſtimantes quæ dicta fuerant, inter ſe non mediocriter contendebant, cuinam ipſarum ſponſus nuper emptus futurus ſit. Xanthi vero uxore intro vocari novitium jubente mancipium, una ex aliis magis accelerans, & ut arrhabonem vocationem arripiens, novitium ſervum egreſſa accerſebat. Et illo dicente, Ecce ego adſum; ſtupefacta, Tu, inquit, es? Et hic, Næ. Et illa, Sine invidia, ne ingrediaris intro, alioqui omnes fugiant. Et tamen & alia egreſſa, ac ut vidit ipſum, Cædatur tua, dicente, facies, & huc ingredere, ſed ne appropinques mihi: ingreſſus ſtetit coram domina; quæ cum eum vidiſſet, oculos avertit ad virum, inquiens, Unde mihi hoc monſtrum attuliſti? abjice ipſum à facie mea. Et ille, Satis tibi, domina, ne meum ſubmorde novitium ſervum. Hæc autem, Videris, Xanthe, oſus me, aliam inducere velle: & forte dum pudet dicere mihi, ut tua domo abſcedam, canicipitem mihi hunc apportaſti, ut ejus ægre latura miniſterium, fugiam. Da igitur mihi dotem meam, atque ibo. Ad hæc Xantho increpante Æſopum, tanquam in itinere urbana quædam locutum de mictu inter eundum, nunc vero mulieri nihil

τρία καὶ βυκόμβῳ διαδρᾶναι βαδίζων εὐρὼν καὶ ὃς, πῖλα, φάναι, καὶ εἶναι, ἐξῶνταί μοι τὴν μυρμηκαλωπεκαυσιν ἀνὸ ὅλης, τοῦ δὲ πόδας τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ἂν ἐκπατρεμψίον, ἡ δὲ τῷ ἄρκι δ' ἐμμύτης τιμὴ ὄσφρησιν ἂν ἐλυμήναλο. καὶ ὁ Αἴσωπος, βάδιζε, πέπεικάς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέσησαν, ὁ Ξάνθος παραγγέλας τῷ Αἰσώπῳ μὴ εἶναι τοῦ τῶν πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάριον ἐναύσῃ τὸ χωλάριον ἤδη, καὶ οὐκ ἰχρὼν ἐξαπίνης τοῦτο αὖσις αὐτῇ φανῆναι, περί τινα καὶ τοῦ αὐτὴν ἀσείσηται· αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγε, κυρία, οὐκέτι μι τὰντοῦδεν ὀνειδιεῖς τῆς θεραπείας, ἧς τοῦ τὴν θεραπαινίδων τὴν σῶν ἀπολαύω. ἤδη γὰρ καὶ γὼ παῖδά σοι ἐπριάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψῃ κάλλος· ὃς οὔπω τεθέασαι, ὃς καὶ ἤδη τοῦ τὸ πυλῶνος ἔσηκε. καὶ κεῖνον μὴν ταῦτα. αἱ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, τοῦς ἀλλήλας εὐκ ἀγλυκῶς ἠμείβοντον τοῦ τ', τίνι τάττων νυμφίον ὁ νεάνιπος ἔσῃ. τῆς δὲ τ' Ξάνθε γυναικὸς εἴσω κληθείσας τ' νεάνιπον κελθούσης, μά' τὴν ἄλλων μᾶλλον ὀμοῦσα, καὶ ὡς ἀβράβατα τ' κλῆσιν ἀρπάσουσα, τὸν νεάνιπον ἐνδεραμοῦσα ἐκάλῃ καὶκεῖνε φαυλίς, ἰδὲ ἐγὼ παρειμι· ἐκπλαγεῖσα, σύ, φησιν, εἶ ἢ καὶ ὅς, ναί. καὶκεῖνα, ἀζάσκαντα, μὴ εἰσέλθῃς εἴσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μύτοι μὴ ἄλλης ἐξελθούσης, μὴ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθείζας, φαυλίς, τὸ φόσωπον, μὴ δοῦρο εἴσελθε, ἀλλὰ μὴ τοῦ στίσης μοι εἰσελθὰν ἔξη ἀνίκητο τῆς δεσποίνης. ἡ δὲ τοῦτον θεασαμένη, ταῖς ὄψεις ἀπέστρεψε τοῦς τὸν ἄνδρα, φαμένη, πόθεν μοι τοῦτο τὸ τέρας ἤνεγκας; ἔκβαλε αὐτὸν τῆς τοῦ σώπα μα. καὶκεῖνος, ἄλλως σοι κυρία, μὴ ὑποσκαπῇ μου τὸν νεώνητον. ἡ δὲ, ἅλις ὃς ἓν μοι τοῦτο ποιήσας με, ἑτέραν ἀγαγέσθαι βουλεύῃ. μὴ ἴσως αἰδούμῃ φράσαι μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κωνοκέφαλόν μοι τοῦτον κικόμικας; ὡς ἂν τὶω αὐτῇ δυπανασχοῦσα λατρείαν, φύγω. δὸς ἓν μοι τὶω τοῦτό με, μὴ τοροβόσουμι. τοῦς ταῦτα τὰ Ξάνθου μεμφαμένε τὸν Αἴσωπον, ὡς χρὴ μὴν τὶω ὁδὸν ἀσείσαί τινα φθεγξαμένε τοῦ τῆς ἐν τῷ βαδίζειν οὐρήσεως, ἰωνὶ ὁ τοῦς τὶω γυναῖκα μὴ-

nihil dicentem, Æsopus ait, Projice ipsam in barathrum. Et Xanthus, Tace scelus, an nescis me hanc ut me ipsum amare? Et Æsopus, Amas mulierculam? Et ille, Admodum quidem, fugitive. Et ad hoc Æsopus pulsato in medio pede valde exclamavit, Xanthus philosophus uxorius est: & versus ad suam dominam, ait, Tu, O domina, velles philosophum emisse tibi servum juvenem, bono habitu, vigentem, qui te nudam in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi? O Euripides, aureum ego tuum inquam os talia dicens; Multi impetus fluctuum marinorum: multi fluminum, & ignis calidi flatus: dura res paupertas, dura & alia infinita: tamen nihil æque durum ut mulier mala. Tu vero, O domina, philosophi uxor cum sis, à pulchris adolescentulis serviri tibi noli, ne quo pacto contumeliam viro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset, Unde, vir, ait, pulchritudinem hanc venatus es? sed & loquax putridus hic videtur, & facetus: reconciliabor igitur ei. Tũ Xanthus, Æsope, reconciliata est tibi tua hera. Et Æsopus ironice loquens, Magna res, inquit, placare mulierem. Et Xanthus, Tace posthac: emi enim te ad serviendum, non ad contradicendum. Postera die Xanthus, Æsopo sequi jusso, ad hortum quendam ivit empturus olera. Cum vero olitor fasciculum olerum messuisset, accepit Æsopus. Xantho autem soluturo jam hortulano pecuniam, hortulanus, Dimitte, domine, inquit, unum problema à te desidero. Et Xanthus, Quidnã? Tum ille, Quid ita quæ à me plantantur olera, quamvis diligenter & fodiantur & irrigentur, tardum tamen suscipiunt incrementum: quibus vero spontanea è terra pullulatio, etsi nulla cura adhibetur iis tamẽ celerior germinatio. Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à divina providentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Æsopus vero (ade-

μηδὲν λέγοντ, Αἴσωπε ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸ βάραθρον. καὶ ὁ Ξάνθ, παῦε κάθαρμα, ἢ οὐκ οἶδ ὅπ ταύτῃ ὡς ἐμαυτὸν τέρπω; καὶ ὁ Αἴσωπ, ὁρᾷς τὴν γυναῖκα; κἀκεῖν, πάνυ μὲν οὖν, δεσπότα. καὶ πρὸς τοῦτο Αἴσωπ κροτήσας εἰς τὸ μέσον τὴν ᾠδὴν μεγάλως ἀνέκραξε, Ξάνθ ὁ φιλόστοργ γυναικοκρατῆται. καὶ σφαδάσας πρὸς τὰ αὐτὰ δέσποιναν ἔφη, σὺ, ὦ δέσποινα, ἐβούλου τὸν φιλόστοργον ὠνήσασθαί σε δοῦλον νέον, βώμασι τύπτα, σφεντόνῃ τα, ὃν ἤδη γεμίλου σε κἀντῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καί σε πρωσπαίζειν τὰ εἰς αἰσχύλον τ φιλοσόφ; Εὐριπίδη, χρυσοῦν ἐγὼ σκῆπτρ τὸ σῶμα παῦτα λέγον. Πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων. Πολλαὶ δὲ φόλαμοῦ, καὶ πυρὸς θερμὸ πνοαί. Δεινὸν δ πνεῖα, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία. Πλὴν οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ κακή. Σύ δ' ὦ δέσποινα φιλοσόφε γυνὴ δ ἔσα, τὸν καλῶν ναυτίσκων τινὰ ἐλεύθεραν μὴ θέλε, μήπως ὕβρεσι τῷ ἀνδρί σε πρεσβεύῃς. ἡ δ' ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν δυνηθεῖσα, πόθεν ἄνερ, φησὶ, τὸ κάλλ τοῦτο τηλικαῦτας; ἀλλὰ καὶ λάλ ὁ σαπρὸς ἔστ φαίνετα, καὶ θ' τερα πέλ· διαλλαγήσομαι τίνων αὐτῷ. καὶ ὁ Ξάνθ, Αἴσωπε διήλλαξά σοι ἡ σὴ δέσποινα. καὶ ὁ Αἴσωπ εἰσφορθυσάμην, μέγα πχρῆμά, φησὶ, τὸ πρᾶγμα γυναῖκα. καὶ ὁ Ξάνθ, σώπα τὰ τοιαῦτα· ἀγνοεῖς μὲν γάρ σε εἰς ὄκλείαν, οὐκ εἰς ἁπλοΐαν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ Ξάνθ ἐπαίνεσεν τῷ Αἰσώπῳ κελεύσας, πρός τινα τ κάπων ἥκειν ἀνησόμενον λάχανα. τ δὲ κάπωρ δέσμιον λαχάνων διεῖπεν, ἀπέλιπεν Αἴσωπον. τ δ Ξάνθ μέλλοντ ἤδη κάπωρ καλεῖν ἔλεγεν τὸ κῆρυκα, ὁ κάπωρ, τὰ κύρι, φησὶν, ἐνὸς πρόσλήματ παρὰ σοῦ δέσμιον, καὶ ὁ Ξάνθος, πόσ; καὶ ὅς, τί δὴ σοὶ δοκεῖ, τὸν μὲν παῦ ἐνὸ φιλθούμενα τ λαχάνων, καὶ πρὸ ὀπτμελᾶς σκαλιζόμενα τ τῆς ἀρδόμενα, βρᾶδέως ὅμως φοιεῖται τ αὐξησιν· εἶ δ' αὐτομάτ ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις; καί τοι μηδὲν πρὸς ὀπτμελείας ἀξιωμένοις, τούτοις ὀξυτέρα ἡ βλάστησις; ὁ μὲν οὖν Ξάνθ, καίτοι φιλοσόφ τῆς ζητήσεως οὔσης, μηδὲν ἕτερον σώφρονήσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ φορᾷ καὶ τοῦτο πρὸς πᾶς ἄλλοις διοικεῖσθαί, φησιν. ὁ δ' Αἴσωπ (παρὰ

rat enim) risit. Ad quem philosophus, Ridesne an derides? Et Æsopus, Derideo, inquit, sed non te, verum qui te docuit: quæ enim à divina providentia fiunt, hæc à sapientibus viris solutionem sortiuntur. Oppone itaque me, & ego solvam problema. Interim itaque Xanthus conversus inquit olitori, Minime omnium decens est, O amice, me, qui in tantis auditoriis disceptaverim, nunc in horto solvere sophismata. Puero autem huic meo, qui consecutiones multorum callet, si proposueris, solutionem consequeris quæsiti. Et olitor, Hic turpis literas novit? O infelicitatem! sed narra, O optime, si quæsiti declarationem nosti. Et Æsopus, Mulier, inquit, quum ad secundas nuptias iverit, liberis ex priore viro susceptis, si virum quoque invenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est; quos invenit penes virum, horum est noverca. Multam igitur in utrisque ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amanter & accurate nutrire perseverat: alienos vero partus odit, & invidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filiis: illos enim natura quasi proprios amat, odio autem habet qui viri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est; quæ autem tu plantas, horum est noverca: cujus rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima, magis nutrit ac fovet; à te autem plantatis, ut spuriis, non tantum alimenti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, quam me gravi sollicitudine ac meditatione levaris. Abi gratias ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanquam in proprium hortum vadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xantho, & quibusdam ibi amicis inventis, & ad Æsopum loquuto, ut in domum curreret, & lentem in ollam injectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit jactum. Xanthus ego una cum amicis

γδ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ Αἴσωπος, καταγελῶ φησιν, αλλ' ἐσθίε. ἅ δὲ διδάξαντός σε. ἃ γὰρ ὑπὸ θείας τοιχυίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. τοιοῦτα δ' πίνιω ἐμὲ, καγὼ λύσω τὸ προβλημα. ἐντεῦθεν τείνων ὁ Ξάνθος ὅπως ἀφεῖς, λέγε τῷ κηπωρῷ, ἵνα σε πάντων ἀπέπεσε ἐστιν, ὃ ταν, ἐμὲ τὸν ὄντος σε τοῖς κήποις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν σε κήπῳ λύειν οὐ σώματος. σαῖς δὲ μεκέτοσε, πολλῶν σοφειῶν ἔχων ἀπολαῦσας, τότε σοφὸς ἀναδήμῳ, τῆς λύσεως τοῦ ζητουμένου. καὶ ὁ κηπωρὸς, ὅτ' ὁ αἰσχρὸς γράμματα εἶδεν; οἴμοι τῆς δυσχρίας. ἀλλὰ φεύγου, ἵνα λάβῃς, εἰ ἐ ζητουμένου τοῦ διασάζησιν ἔγνωκας. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἠγωνί, φησιν, ἐπειδὴν πρὸς δεύτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἶτα δύρει καὶ τὸν ἄνδρα τίκνα ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς πεποιημένην, ἃ μὴ αὐτὴ τίκνα ἐπηγάγετο, τούτων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' δεῖ ἐν τῷ ἀνδρὶ, τούτων ἐστὶ μητρυιά. πολλοῦ οὖν ὁ ἀκατέρωθεν ἐδεήκνυται τοῦ διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς φιλοστόργως καὶ ὁπημελῶς τρέφεται διαγίνεται. τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίων ὡδίνων μισεῖ, καὶ ζηλοτυπίᾳ χρωμένη, τοῦ ἐκείνων τροφοῦ ἀφεικύπτει, τοῖς ἑαυτῆς προστίθεται τίκνοις· τὰ μὲν γὰρ φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ὁπτερόργῃ δὲ τὰ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. ἡ ἴσον δὲ καὶ ἡ γῆ τρέφον, τοῦ μὲν ἀυτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' αὐτὸς ἐμοὶ βάλεις, τούτων γίνεται μητρυιά· ἔχειν καὶ μᾶλλον, ὡς γνῶσα, τὰ οἰκεῖα τρέφῃ ἢ θαλπῇ· τοῖς ἢ παρὰ σοῦ φυλθομένοις οὐ τοσαύτῳ, ὡς νόθοις, ἢ τροφῶν ἐμῇ. ὅπ τούτοις ἤδεις ὁ κηπωρὸς, πεισθέσας ἂν μοι, φησιν, ὅτι με ἀμηχάνῳ λύπῃ καὶ ἀδολεσχίας ἐκούτισας. ἀπὸ τοῦτο ἔφερον τὰ λάχανα, καὶ ὁσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. ταῦθ' ἡμέρας ἢ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος τοῦ Ξάνθου, καί πιν ἐντυχόντος ἐμοῖ τῶν φίλων, καὶ περὶ τὸν Αἴσωπον εἰρηκότος, εἰς τε τὴν οἰκίαν προσλαμβεῖν, καὶ φακὴν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἑψῆσαι, ἐκεῖνος ἁπλοῦν, κόκκον ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλών. ὁ δὲ τὸν Ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις

cis lotus, vocavit hos compransuros: præfatus tamen, & quod tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodque non oporteret varietate ferculorum amicos judicare, sed probare voluntatem. His vero annuentibus, & in domum ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere. Æsope. Illo vero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus fœtore repletus, Hem, quid hoc, inquit, Æsope? Et ille, A balneo, ut jussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram compescente, & pelvim sibi apponi jubente, Æsopus pelvi appositæ stabat. Et Xanthus, Non lavas? Tum ille, Jussum est mihi ea facere quæ jusseris: tu nunc non dixisti, Injice aquam in pelvim, & lava pedes meos, & pone soleas, & quæcunque deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait, Num enim servum emi? nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Æsopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait, Bene cocta est, affer. Illo solum aquam vacuante in scutellas, & apponente, Xanthus, Ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Unum granum coxisti? Tum Æsopus, Maxime: lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod plurative dicitur. Xanthus ergo prorsus consilii inops, Viri socii, ait, hic ad infamiam me rediget. Deinde conversus ad Æsopum ait, Sed ne videar, improbe serve, amicis injurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dum pedes coquerentur. Xanthus jure volens verberare Æsopum, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occuluit. Paulo post autem & Æsopus veniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes vidit, cognovit insidias sibi aliquas factas: &

accu-

λωσάμην, ἐκάλει τούτους συναριστήσοντας, ὡς ἦν μηδὲ καὶ ὡς λιτῶς, ὅτι φακὴν μόνον ἴσως τὸ δεῖπνον ἦν· ὡς μηδεὶς τὴν οἰκιλίαν τοῦ ἱστορικοῦ φίλος ἀναγράψειεν, ἀλλὰ δικαιοῦσθαι τὸν ὀφθαλμίαν. τῷ δὲ εἰπόντι, πρὸς τοὺς τὴν οἰκίαν ἀφικομένους, ὁ Ξάνθος φησὶ, δεῦρο ἡμῶν ἀπολουσομένων. τῇ δὲ ἐν τῇ ὑπερῴᾳ τῷ λουτρῷ λαβόντι, καὶ ὑπολειπομένῳ, ὁ ξάνθος τὸν δυσωδίας ἀναπλησθεὶς, φοῦ τί τοῦτο, φησὶν, Ἄισωπε; καὶ ὃς, ἀπολουτρῶ, ὡς ἐκέλευσας. τῇ δὲ ξάνθῃ τὴν παρασκευὴν τοῦ ἀρχιμαγείρου ὑποσχόντος καὶ λεκάνην αὐτῷ παρεσκευάσθαι καλοῦσα, Ἄισωπος τὴν λεκάνην θεὶς ἐστόμωσε, καὶ ὁ ξάνθος, οὐ νήφεις; κἀκεῖνος, ἐγὼ ἀλλὰ μεθύσκεσθαι ὅσα ἂν ὑπὸ τάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νίψαι σοῦ τοὺς πόδας μου, καὶ θὲς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐτάξω. τοὺς δὲ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔτη, μὴ γὰρ δεῖλοι ὑπερεάμεν; εὖ ἴσθι ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀναπεσόντων τοίνυν αὐτῶν, καὶ τοῦ ξάνθου τὸν Ἄισωπον ἐρωτήσαντος, εἰ ἔψηθ' ἡ φακὴ, δοῦλοι λαβόντες ἐκείνων τὰς φακὰς κόκκον ἀνίσωλαν. ὁ δὲ ξάνθος λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἔνεκεν τοῦ πεῖραν λαβεῖν τῆς ἑψήσεως τῆς φακῆς διέλαβαν, τοῖς σκυλίοις διατρέφας, ἔπειτα καλέσ ἑψήταμεν, κόμισον. τοῦ δὲ μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς τρυβλίοις, καὶ παρθέντος, ὁ ξάνθος, πῶς ἐστιν ἡ φακή; φησί. καὶ ὃς, ἔλαβεν αὐτὴν. καὶ ὁ ξάνθος, ἵνα κόκκον ἕψησας; καὶ ὁ Ἄισωπος, μάλιστα· φακὴν γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' οὐ φακᾶς. ὁ δὲ πολυθυμικῶς λίαν ὀργισθεὶς ὁ ξάνθος ὑπορήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι, ἔφη, εἰς μηνίαν με προετρέψατε. εἶτα γραφεὶς πρὸς τὸν Ἄισωπον, εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω, κακὲ δοῦλε, τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπελθὼν αἴτησαι σύδας χορείας τέτταρας, καὶ διὰ τοχέων ἐλθὼν παράδες. τοῦ δὲ σκευὴ τοῦτο ποιήσαντος, καὶ πρὸ πολλῶν ἐλθόντων, ὁ ξάνθος δικαίως θέλων τύψαι τὸν Ἄισωπον, αὐτῷ πρὸ τοῦ τι εἰς χρείαν ἀφικέσθαι, ἵνα τοὺς πολλοὺς ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος, ἐκπύῃ. μὴ μικρὸν δέ τι καὶ ὁ Ἄισωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ὑποπεφάμενος, ὡς εὗρε τρεῖς μίνας σώδας ἐφάκας, σωθῆναι ὑπέλαβεν αὐτῷ πλεονεξίαν.

accurrens in ſtabulum, & ſaginati porci unum ex pedibus cultro amputans, & pilis nudans in ollam jecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus vero veritus ne Æſopus ſubreptum pedem non inveniens fugeret, rurſus in ollam ipſum injecit. Æſopo autem in patinam pedes evacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æſope? quomodo quinque? Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Æſopus, Sunt ergo hic quinque, & ſaginatus porcus inferius tripes paſcitur. Et Xanthus admodum moleſte ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad inſaniam redigeret? Et Æſopus, Here, noſtine, quod ex additione & ſubductione in quantitatem ſecundum rationalem ſummam colligitur, non eſſe errorem? Xanthus igitur nullam cauſam honeſtam inveniens verberandi Æſopum, quievit. Poſtridie autem ex ſcholaſticis quidam ſumptuoſam apparans cœnam, cum aliis diſcipulis & Xanthum invitavit. Cœnantibus igitur, Xanthus partes ex appoſitis accepit electas, & Æſopo pone ſtanti dedit; Benevolæque meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille vero decedens ſecum cogitabat, Nunc occaſio eſt ulciſci meam dominam, propterea quod me cum novitius veni cavillata eſt. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & ſedens in veſtibulo, & hera accita, ſportulam partium coram ipſa poſuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus miſit non tibi, ſed benevolæ: & cane vocata, atque dicto, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc juſſit dari, particulatim cani omnia projecit. At poſt hoc ad herum regreſſus, & rogatus, an benevolæ dederit omnia; Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo vero iterum rogante, Et quidnam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquam dixit, ſed ſecum tibi gratias habebat. Uxor tamen Xanthi cum rem calamito-

καὶ δὴ καταδραμὼν ὁ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῷ στόματι τὴν ἕνα τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ ἀπειλᾶν, καὶ τὴν τειχῶν ψιλώσας, εἰς τοῦτο χύτραν ἐρρίφη, καὶ συμέψῃ τοῖς ἄλλοις. Ξάνθος δὲ δείσας, μή πως Αἴσωπος ἢ τὰ ὑγιαίνοντα σθένεα τῶν ποδῶν αὐχ ὑδρωπιῶν, ὑποδράσῃ, αὖθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνίξαλε. Τὸ δ' Αἰσώπου τοῦ ποδὸς εἰς τὸ τρυβλίον κινώσαντος, καὶ πάντα τούτων ἀναφανέντων; ὁ Ξάνθος, τί τοῦτό φησιν, Αἴσωπε, πῶς πάντες καὶ εἴνοσι τὼ δύο χοίρω πόδας ἔχομεν πόδας; καὶ ὁ Ξάνθος ὠκλώνη· καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰσὶν οὖν ἑπτακαίδεκα πόδες, καὶ ὁ σπιδύμενος χεῖρ νέμεται κάτω τρίπους. καὶ ὁ Ξάνθος πάνυ βαρέως σχών, πρὸς τὸν φίλον ἔφησι, καὶ μικρῷ πρόσθεν εἶπεν, ὡς τάχιστά με πρὸς μανίαν ἔτος δὴ ἀπελθεῖν ψῆφος; καὶ ὁ Αἴσωπος, δέσποτα, οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ ἐκ προσδοκίας τε ἐξαιρίσεως εἰς τὸ χεῖρον πόδων τυγχάνειν καλούμενον, οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν Ξάνθος μεδεμίας αἰτίαν εὑρίσκων εὑρίσκειν μαστιγῶσαι τὸν Αἴσωπον, ἠσύχασε· τῇ δ' ὑστεραίᾳ τῶν σχολαστικῶν τινας ἀναλύσαντας εἰς τὸ τρίπους δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ Ξάνθον κεκλήκεσαν. Διαχωμένων τούτων, ὁ Ξάνθος μερίδας ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ὑποδέκτους, καὶ τῷ Αἰσώπῳ ὅπισθεν ἱστάσῃ δούς, τῇ δυνούσῃ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ὑπόδρα ἀπόδωσ. ὃδ' ἀπαὼν καθ' ἑαυτὸν ἐνενόη, νῦν καιρὸς πίσυδαί μου τὸ δέσποινα, ἀθ' ὧν με ὑπέρα νεύνη ἦλθον ἔσωσεν. ὄφεται τίνιν εἰ τῶν δεσπότην μὲ δύνοεῖ. ἀφικόμενος οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καθίσας ἐν τῷ προθύρῳ, καὶ τὴν δέσποιναν ἐκκαλέσας, τὴν σπυρίδα τὰ μερίδων ὑπάρξασαν αὐτῆς τίθησι, καὶ φησι, δέσποινα, ταῦτα πάντα ὁ δεσπότης πέπομφέ σοι, ἀλλὰ τῇ δυνούσῃ. καὶ τὰ κύνα καλέσας, καὶ εἶπεν, ἐλεύθερα καὶ, φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι· ἀνὰ μέρος τῇ κυνὶ πάντα παρέβαλε· μετὰ δὲ τὸ πρὸς τὸν δεσπότην πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῇ δυνούσῃ δέδωκε πάντα, πάντα, φησὶ, καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. Ὁ δὲ ἀπαγορεύμενος, καὶ τί ποτε ἄρα ἐδίδασε ἄλεγε; καὶ ἐκεῖνος, ἐμοὶ μέν, φησιν, οὐδ' ὁπωσοῦν εἴρηκε, καθ' ἑαυτὸν δέ σε χάριτας ᾔδει. ἡ μέντοι γυνὴ τῇ ξάνθῳ συμφορὰν τὰ

mitosam esse arbitrata, tanquam secunda cani redarguta de erga virum benevolentia, ac subdens, certe non amplius in posterum cohabitaturam cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Æsopus ponestans ait, Cum resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est novitius hic. Alio vero rursus proponente, quamobrem ovis ad cædem tracta non exclamat, sus autem quam maxime vociferatur: Æsopus rursus ait, Quoniam ovis adsueta mulgeri, aut etiam velleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum videns, nihil grave suspicatur, sed illa familiaria & sola videtur passura. Sed sus, ut qui neque mulgetur, neque tondetur, neque novit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito vociferatur. His sic dictis discipuli rursus laudaverunt ipsum, versi in risum. Finito vero convivio, & Xantho in domum reverso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsum aversata, inquit, Ne mihi propinquus fias: da mihi dotem meam, & abibo; non enim manserim tecum posthac. Tu autem abiens cani adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupefactus ait, Non potest aliquo modo non condivisse mihi mali aliquid rursus Æsopus; & uxori inquit, Domina, num me poto, tu ebria es? cui partes misi? nonne tibi; Non per Jovem, mihi quidem minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus Æsopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Benevolæ tuæ. Et uxori Xanthus, Nihil accepisti? Et illa, Nihil. Et Æsopus, Cui enim jussisti, here, partes dari? Et ille, Benevolæ meæ. Et Æsopus cane vocata, Hæc tibi, inquit, bene vult: nam mulier, etsi bene velle dicatur, tamen minima quaque regula offen-

si

ωξαγμα εἰησαμῦρη, ἀτι δὴ δευτέρα τῆς κυνὸς ἐλεγχθείσης τῇ φιλοτιμίᾳ ἀνδρα δύνοίᾳ, καὶ ἐπειπεῖσα, ἤμιλω μηκέτι τ λοιπῆ σωοικήτειν αὐτῷ, εἴσω παρελθεῖσα τ κοιτῶνος ἐφιλύφ. τ ἢ πότε φορκόπονος, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλλήλας φερομένων, καὶ ἑνὸς αὐτῶν δορήσαι, φιλίκια ἂν γένοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχή. Αἴσωπος ὅπως δὲ ἐς ὡς εἶπεν, ἡνίκα ἂν οἱ νεκροὶ ἀνίστανται. τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κλίνας καὶ σκολασικοὶ γελάσαντες, ἔφασαν, τοίμωνές ἐσιν ὁ μεγάλη. ἑτέρᾳ δὲ πάλιν φορσβάλλη, ὅτι χέρνιβ τὸ μὴ φορσβαλόν ὅτι σφαλῶ ἑλκόμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μάλιστα κραζέτω. Αἴσωπος αὖ ἔφη, ὅτι τὸ μὴ φορσβαλὸν καὶ τὸ ἀναθὲς ἀμελούμενον, ἢ τὸ τῆ φόκκε βάρος ὄπισθεν ἕπεται, σιγὴ ἔπεται. διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον, καὶ τὸν σίδηρον ἐφέν, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ σωμήθη μόνα δικεῖ πεπεῖσθαι. ὁ δὲ χοῖρος, ἅτι δὴ μὴτ' ἀμελούμενος, μήτε κειρόμενος, μηδὲ σωειδὼς ἑαυτῷ φορς τὴν ἰσχὺν τῶν ἑλκόντων, ἀλλ' ὅτι μὴ σαρκῶν αὐτῷ μόνων ἐστὶ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων δ' τω ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπήνεσαν αὐτόν, τραπέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένῳ μὴν οἱ τῆ πότε, καὶ τῆ ξάνθε φορς τ οἰκίαν ἀπονοσήσαι, καὶ τῆ γυναικὶ σωνόντως ὁμιλῆσαι φορσλαλεῖν, ἐκείνη δὲ τοῦτον ὅπως ἐαφέσας, φησὶ, μή μ' ἀλκτέον γένῃ. ὡς μοι τὴν φορῖκα μεν καὶ ἀπελθόσομαι. οὐδὲν γὰρ ἂν μείναιμι σιὼ σοι τὰ τοιῦδεν. σὺ δ' ἀπιλθὼν τὴν κύνα κολάκβυε, ἢ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ ὁ ξάνθε ἐκπλαγείς, λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἀρτυσεῖ μοι τι κακὸν πάλιν Αἴσωπε. καὶ φορς τὴν γυναῖκα φησι, κυρία, ἐμὲ πικωκίτε σὺ μεδύεις; πίνι τὰς μερίδας πέπομφα, οὐχὶ σοί; μὰ Δί' ἐμοὶ μὲν δ', φησὶν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνῇ. καὶ ὁ ξάνθε τῷ Αἰσώπῳ κλυδέντι φησὶ, πίνι δίδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνε, τῇ δύνούσῃ σοί. καὶ φορς τὴν γυναῖκα ὁ ξάνθε, οὐδὲν ἔλαβες; κἀκείνη, οὐδέν. καὶ ὁ Αἴσωπε, πίνι δ' ἐκέλευσας δίσπβα τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνε, τῇ δύνούσῃ μοι. καὶ ὁ Αἴσωπε τὴν κύνα φωνήσας, αὕτη σοι, φησὶν, δύνοεῖ. ἀλλὰ γυναῖκας δύνοεῖν λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίσῳ ἀληθεύσασα

αὐτὸς

ſa contradicit, conviciatur, abit. Canem vero verberato, expellito, non tamen diſcedet, ſed oblita omnium, ſtatim benigne blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere, here, Uxori has partes ferto, & non benevolæ. Et Xanthus, Vides, domina, non meam eſſe culpam, ſed ejus, qui tulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occaſio qua eum verberem. Illa vero non credente, verum clam ad ſuos parentes regreſſa, Æſopus inquit, Num recte dixi, O here, canem tibi magis bene velle quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quoſdam ad ipſam, ut reverteretur domum, mittente, illa vero quum cedere nollet, & inde Xanthus in mœrore eſſet, Æſopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes, here; ego enim eras venire ſponte & citiſſime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum ivit, ac emptis anſeribus & gallinis, & aliis quibuſdam ad convivium idoneis, ambulans domos circuibat. Tranſibat igitur & ante domum parentem heræ ſuæ, ignorare ſimulans illorum eſſe, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidiſſet, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domeſtici poſſent ſibi vendere. Illo autem, & cui opus eſt, rogitante; Xantho, inquit, philoſopho: eras enim uxori copulandus eſt. Eo vero aſcendente, & uxori hæc Xanthi, ut audivit, renunciate, illa curſim & propere ad Xanthum ivit ſtatim, & contra ipſum clamabat, dicens inter alia & hæc, Non, me vivente, O Xanthe, alteri uxori conjungi poteris. Et ſic manſit in domo per Æſopum, quemadmodum propter illum diſceſſerat. Poſt dies rurſus aliquot, invitans Xanthus diſcipulos ad prandium, Æſopo inquit, I, eme optimum quodque & præſtantiſſimum. Ille inter eundum ſecum dicebat, Ego docebo herum non ſtulta mandare. Quum linguas igitur ſolum ſuillas emiſſet, & apparaſſet diſcumbentibus, lin-

guam

ἀγαπλόγ[illegible], λοιδο[illegible]ῃ, ἀναχωρεῖ. Ἡ μὴ τοι κύνα τύψον, ἀπέλασον, καὶ οὐκ ἀναχωρήσει σὺ, ἀλλ' ὅπᾳ δομένη πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνῃ καὶ σοὶ χάριτα δεσπότῃ. ἴδῃ σὲ οὖν εἰπεῖν δέσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ, τῇ δυνούσῃ. καὶ ὁ ξάνθης, ὁρᾷς κυρία, ὡς οὐκ ἐμὸν τὸ ἀπάτημα, ἀλλὰ τῆς κομίσαντος; ἀνάσχεσ τοιγαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω τροφίσεως, δι' ὧν αὐτὴν μισηγάσω. τῆς δὲ μὴ φειδομένης, ἀλλὰ λάθρα τοὺς τοῦ ἑαυτῆς γονεῖς ἀπεχαρίσασης, Αἴσωπος εἶπεν, οὐκ ὀρθῶς εἶπον, ὦ δέσποτα, ὡς ἡ κύων σοι μᾶλλον δίνοῖ, καὶ ἡ ἐμὴ δέσποινα; ἡμερῶν δέ τινων παρελθουσῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλείπτως μεθυούσης, καὶ τὸ ξάνθου τροφοσκόπου πινάκιον ὡς αὐτῷ, ὡς ἂν τοῦτο μέψειεν οἴκαθε, πέμψαντος, τῆς δὲ μὴ ἐπιτρέπειν θελούσης, καὶ τὸ ξάνθου δι' αὐτῶν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος. Αἴσωπος προσελθὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνιῶ, δέσποτα· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὔριον ἥκειν αὐθαίρετον καὶ ἀπαραίτητον δέξεται τροφῆς σοι. καὶ λαζὼν κέρμα, πρὸς τὸ ἀγορὰν ἦλθε· καὶ πεσάμενος χιλίους καὶ ὄρνιθας, καὶ ἀλλ' ἅπαντα πρὸς θυσίαν ὁπηνοῦν καθίζων τὰς οἰκίας σφείνοις. παρὴ τοίνυν καὶ τὸ τῆς κυρᾶς τοῦ δεσποίνης γλυκυτόρου οἰκίαν, μήτε ταύτην εἰδέναι προσποιούμενος ἐκείναν τυγχάνουσαν, μήτε μὴν ἐν αὐλῇ τὸ δέσποιναν μένουσαν. καὶ δή πως τὸ τῆς οἰκίας ἐκείνης συντυχὸν, ἠρώτα, εἰ πρὸ τοῦ εἰς γάμους χρησμὸν οἱ κύριοι τὴν οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλοῦσαι. τὸ δὲ, καὶ λίαν τοῦτον ἔχειν χρεία πυνθάνεσθαι ξάνθου, φησὶν, ὁ φιλόσοφος αὐτὸν γὰρ γυναικὶ μέλλουσαν πρεσβεύειν. τὸ δὲ ἀναβάν, καὶ τῇ γυναικὶ ταῦτα τὸ ξάνθου, ὡς ἤκουσεν, ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν δρόμῳ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸ ξάνθου ἦλθεν αὐτίκα, καὶ αὐτῷ καθεζομένῳ, λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἐμοῦ ζώσης, ὦ ξάνθε, ἑτέρα γυναικὶ συνηδήσῃ συναρμοθῆναι. καὶ οὕτως ἐμεινεν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὁ Αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκείνου ἀπῆρε. μεθ' ἡμέρας πάλιν πινὰς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολαστικοὺς εἰς ἄριστον, τῷ Αἰσώπῳ φησὶν, ὀψώνησον ἀπλοῦν πάνυ, ὅπως χρηστὸν τὸν πνα βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπιὼν, καὶ ἑαυτὸν ἐλεήσῃ, ἐγὼ διδάξω σὲ δεσπότου μὴ μωρὸν διατάττεσθαι. γλώττας οὖν μίας ὑείας πρεμάμενος, καὶ ἐπιμίξας ἀναπλησθῆναι γλώττων

guam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum, propter linguæ ad loquutionem ministerium, rursus elixas Æsopus linguas apposuit; atque iterum etiam ferculo alio atque alio petito, ille nihil aliud quam linguas proponebat. Discipulis autem eodem subinde cibo repetito indignatis, Quousque linguas? inquientibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluimus; Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est, Æsope? Et is, Non certe. Tum ille, Nonne mandavi tibi, sordidissime homule, optimum quodque & præstantissimum opsonari? Et Æsopus, Multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis viris præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstantius in vita? omnis enim doctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur: per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, benedicentiæ, musa omnis: per ipsam celebrantur nuptiæ, civitates eriguntur, homines servantur: &, ut breviter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit: nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Æsopum recte loqui dicentes, aberrasse vero magistrum, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantibus ipsis Xanthum, ille respondebat, Non secundum voluntatem suam hæc facta fuisse, sed inutilis servi nequitia: hodie autem permutabit cœnam, & ipse præsentibus vobis cum eo colloquar. Ac vocato eo, vilissimum quodque & pessimum opsonari jubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autem nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatas discumbentibus apposuit. Hi inter se submurmurabant, Porcinæ rursus linguæ. Et paulo post iterum linguas appositi, & valde iterum atque iterum. Xantho autem iniquo animo ferente, &, Quid hoc, Æsope? dicente; num rursus mandavi tibi optimum quodque & præstantissimum opsonari, ac non potius vilissi-

γλαῦπαι ὀπίσω ἐκάστῳ συνεξυγαίρῳ παρέδηκε. τῇ δὲ σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλοσοφοῦντα τὸν ἄνδρα, διὰ τὴν τῆς γλαύπης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν Αἴσωπος ἐφθέγξατο γλαῦπας παρέδηκε. καὶ αὖθις αὖ βρόμῳ αὐτὸν ἐπῆδεν· ἄλλα δέ ἄλλο, ὅσ' οὐδὲν ἕτερον ὅτι μὴ γλαῦπας ἐρεῖτε. τῶν δὲ σχολαστικῶν ὅτι τῷ ταῦτα τῆς τροφῆς ἀγαγακλησάντων, μᾶλλον τίνος γλαῦπας; εἰπόντων· καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλαῦπας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλιήσαμεν. ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργιλὺν, οὐδέν σοι πάσχειν ἕτερον, Αἴσωπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κἀκεῖνος, ἄκων ἐπείθελάμβανε σοὶ, κατάσχολον ἀνδράποδον, πάντ' ὄν, τι χρησόμενον τι καὶ ἀρεῖσον ὀφωνῆσαι; καὶ ὁ Αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμορμύρῳ με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί ἂν ὄν χείροιτο γλαῦπας χρησόμενον τι καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται. δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραὶ, ἀσπασμοὶ, θυμηδίαι, μῦσαι πᾶσαι. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γάμοι, πόλεις ἀνορθοῦνται, ἄνδρα πόλεις διασώζονται, καὶ συνέλοντι φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν συνέχεται. οὐδὲν ἄρα τῆς γλαύπης ἄμεινον· ὅπου τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ἅπαν μὲν Αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διελκυσθείσην ἔμας ἐπ' οἶκον. τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτησαμένου αὐτὴν τὸν ξάνθον, ἐκεῖνος ἀπελογεῖτο, ὡς οὐ γνώμῃ αὐτὸν ταῦτα μεμονέναι, ἀλλὰ τῇ ἀχρείᾳ δούλῃ τῇ κακοχειρίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψει τὸ δεῖπνον, καὶ γὼ δὲ παρόντων ὑμῶν αὐτῷ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείρεσον ὀφωνῆσαι κελεύει. ὡς δὲ σχολαστικῶν σωὺ αὐτῷ δειπνησόντων. ὁ δὲ μηδὲν διαλαβὼν, πάλιν γλαῦπας ἐπρίατο, καὶ ἑτοιμάσας, ἀνακλιθεῖσι παρέδηκεν. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ὑποφαίοντο, χαίρειν πάλιν γλαῦπας. καὶ μετὰ μικρὸν αὖθις γλαῦπας παρέδηκε, καὶ μᾶλλα αὖθις καὶ αὖθις. ὁ ξάνθος δὲ δυσανασχετήσας, καὶ, τί τοῦτο Αἴσωπε; εἰρηκότος· μὴ πάλιν ἐπείθελάμβανε σοι πᾶν ὅ, τι χρησόμενον τι καὶ βέλτιστον ὀφωνῆσαι; ἔχει πᾶν ὅ, τι φαυλότατον

λόγος

mum quodque & peſſimum? Ille autem, Et quid unquam pejus lingua, O here? nonne urbes per ipſam corruunt? non homines per ipſam interficiuntur? non mendacia omnia, & maledicta, & perjuria per ipſam perficiuntur? non nuptiæ & principatus & regna per ipſam evertuntur? non ut ſummatim dicam, vita omnis per ipſam infinitorum errorum referta eſt? Hæc Æſopo dicente, quidam ex diſcumbentibus una cum Xantho, inquit, Hic, niſi valde teipſum munieris, non dubia erit inſaniæ cauſa tibi, qualis enim forma, talis & anima. Et Æſopus ad eum, Tu mihi videris, O homo, parvus quidã & curioſus eſſe, herum irritans contra ſervum. Et Xanthus ad hæc, occaſionẽ cupiens verberandi hominem, Fugitive, inquit, quoniam curioſum dixiſti amicum, oſtende mihi incurioſum hominem adductum. Egreſſus igitur poſtridie in plateam Æſopus, & eos qui præteribant circumſpiciens, videt quendam in loco quodam diu ſedentem quem judicans ſecum ocioſum & ſimplicem eſſe, accedens inquit, Herus te invitat ſecum pranſurum. Et ruſticus ille nihil ſciſcitatus, neque quis eſſet à quo invitaretur, ingreſſus eſt in domum, & cum ipſis calceis, ut erant viles, diſcubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Æſopus ait, Incurioſus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori ut ſibi obſequeretur, & quod ipſe juſſerit faceret, ut honeſta ratione plagas Æſopo inferret; deinde coram omnibus inquit, Domina, aquam in pelvim injice, & pedes hoſpitis lava. Cogitabat enim ſecum, omnino hoſpitem recuſaturum: Æſopum vero, illo curioſo apparente, verberibus cæſum iri. Illa igitur jacta aqua in pelvim, ibat pedes hoſpitis lotura. At ille cognoſcens hanc eſſe domus dominam, ſecum loquebatur, Honorare me omnino vult, atque hujus rei gratia ſuis manibus pedes meos vult lavare, cum ancillis queat hoc mandare. Extenſis igitur pedibus, Lava, inquit, hera;

λόπαντα καὶ χείριζον; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς γλώττης, ὦ δέσποτα; οὐ πάλαι δι' αὐτῆς καταπάτησιν; οὐκ ἀνθρωποι δι' αὐτῆς ἀναιρῶνται; οὐ βλάσφημία, καὶ ὁπορκία δι' αὐτῆς παραίνονται; οὐ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται; οὐκ, ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μυρίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τῷ Αἰσώπῳ φαύλως τὴν σωφρονοῦσαν τοῦ Ξάνθου φησίν. ἔτος, εἰ μὴ πάνυ σταυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἅπορος εἴη μανίας ἀφορμή σοι γλῶττα. οἷα γὰρ μορφὴ, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. καὶ ὁ Αἴσωπος πρὸς αὐτὸν, σύ μοι δοκεῖς, ἄνθρωπε καλαιτρεχής τις καὶ ἀδείμαντος εἶναι, δεσπότου παροξύνων χολοκότε. καὶ ὁ Ξάνθος πρὸς ταῦτα, σοφάσεως ἰφίμιν μαστιγώσαι τὸ ἄνθρωπον, δεσπότα, φησὶν, ἐπεὶ τοῦ περίεργον εἶπας τὸν φίλον, δεῖξόν μοι ἀπείργον ἄνθρωπον ἀγαθόν. ἐξελθὼν τοίνυν τῆς ὁπούσης ὁδοῦ τὰς λιμφάδας ὁ Αἴσωπος, καὶ δοῦ παρεόντας πρὸς ἐπῶν, ὁρᾷ πίακ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκανὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δικαίασας καθ' αὑτὸν ἀπρεγμονά τινα καὶ ἁπλοῦν εἶναι, προσελθών, φησιν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σωὸ αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικος ἐκεῖνος μηδὲν περιεργασάμενος, μήτε τίς ἂν ὑπὸ πνος καλεῖται, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκίαν. καὶ συνανεπαύσατο φαύλοις ἔσιν ἀνίπτοις. ἐφ' ᾧ δὲ τῷ Ξάνθῳ, πῶς ἔτος; Αἴσωπος εἶπεν, ἀπείργον ἄνθρωπον. καὶ ὁ Ξάνθος εἰς ἑαυτὸν τῇ γυναικὶ συμπεριθέμενος αὐτῷ, καθ' ὅσας ἂν αὐτὸς ὁπατάξῃ, ποσὰς, ὡς ἂν βέλτιστα τῷ λόγῳ πλησίος τῷ Αἰσώπῳ ἐκλείσειεν. εἶτα ἐπηκολούθουν, φησὶ, κυρία, ὕδωρ ὁπὸ τῆς λεκάνης βαλοῦσα, τοῦ πόδας τῷ ξένῳ νίψον. δεῖσθαι γὰρ καθ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὴ ξένος ὑλακοῦντος. ὁ δ' Αἴσωπος, ὡς ἐκείνῳ πρείργον ἀνθρώπῳ, πολλὰς λήψεται. ἢ μὴ οὖν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ εἰς τὸ λεκάνιον, νίψῃ τοῦ πόδας τῷ ξένῳ νίψουσα. ὃ δὲ γυνὴ ταῦτ' ἔσαν τῷ τῆς οἰκεσποτίῳ, καθ' ἑαυτὸν εἶπε, τιμῆσαί με πάντως βέλεται, καὶ τοῦτο δὲ χάριν αὐτοχειρία τοῦ πόδας μου βούλεται νίψω. ἐτεὶ θεραπαινίσιν εἶχεν ἂν τοῦτ' ὁπατάξαι, σοφτείνας οὖν τοῦ πόδας, νίψον κυρία, φησὶ, καὶ νιψά-

hera: ac lotus discubuit. Xantho autem jubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere; sed quia sic ipsis visum est, non opus mihi hæc inquirere. Accipiens igitur bibit. Prandentibus vero, & ferculo quodam hospiti appositio, atq; il o suaviter comedente, Xanthus coquum, quod male hoc condivisset, criminabatur, atq; etiam nudum flagellabat. Rusticus autem secum dicebat, Ferculum quidem optime coctum est, & nihil ei deest quominus recte paratum sit: si autem absq, causa suú servum velit flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho autem ægre ferente, neq; jucunde affecto, quoniam nihil hospes curiose inquirebat, tandem placentæ allatæ sunt. Hospes vero, tanquam nunquam placentã gustasset, convolvens & accipiens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autem pistorem accusante, & eurnam, O exsecrande, dicente, & absque melle ac pipere placentas præparasti? ille inquit, Si cruda est, O here, placenta, me verbera: si vero non ut oportebat præparata est, non me, sed heram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum est uxore, vivam ipsam nunc comburam. Atque iterũ uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter Æsopum. Jussis igitur sarmentis in medium afferri, pyram succendit, & arreptam uxorem prope pyram egit, ut exspectaretur ipsam in ignem immittere. Differebat autem aliquo modo, & circumspiciebat rusticum, si quo modo assurgens à tali audacia prohibere ipsum aggrederetur. Sed is secum rursus considerabat, Cum nulla adsit causa, quidnam sic irascitur? Deinde inquit, O paterfamilias, si hoc judicas oportere fieri, exspecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorẽ, ut ambas simul comburas. Hæc à viro Xanthus audiens, & hujus sinceritatem ac generositatem admiratus, Æsopo inquit, Ecce vere homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ, O Æsope. Satis

est

νὴ ἀμυνος ἀνεκλίνθη. τῷ δὲ ξάνθῳ κελεύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πιεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ' αὑτὸν, ὡς αὐτοὺς μὴ τὸ φρόνιμον ἦν πιεῖν. ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐδὲν ἦν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾶν. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀνεστενάχοντο δὲ, καὶ πυθόμενοι τῶν ξένων παραλελειμμένος, καὶ κεῖνται ἡδέως ἐνδιδόντες, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τὸ ἀρτύσαντι ἐπεκάλει, καὶ μὴ τοῦτο καὶ δοσοῦν ἐπὶ πλείονας ἐποιήσατο. ὁ δ' ἀγριώτης καθ' αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὴ ἥδισμα ἄριστα ἔφηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ φωτὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίκα προσέσεως βούλεται τὴν αὑτῷ δῆλον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τῷ δὲ ξάνθῳ ἀσχάλλοντι, καὶ οὐχ ἥδιστα διακειμένῳ, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος παρηνεμάζετο, τέλος πλακοῦντες ἀνέχθησαν. ὁ δὲ ξένος, ἅτε δὴ μή πω πλακοῦντος γεύσαμενος, σωρεύων καὶ συνειλῶν αὐτοὺς ὡς ῥᾶστα ἔφαγεν. τῷ δὲ ξάνθῳ τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένῳ, καὶ τί δή ποτε, ὦ κατάρατε, φαυλίσας, καὶ μίλητος δίκα καὶ πεπέρεως τοὺς πλακοῦντας ἐποίησας; ἐκεῖνος ἔφη, εἰ μὴ ὠμὸς ἦσθα, ὦ δέσποτα, ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ δ' οὐχ ὡς ἔδει ἐσκεύασα, μὴ ἐμοὶ, ἀλλὰ τῷ δέσποινα αἰτιῶ. καὶ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πάλιν τῇ γυναικὶ νοθῇ αὐτὰ συνεπικερδήσαι δὲ Ἄϊσωπον. κελεύσας οὖν κλιμακίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῆναι, πυρὰν ἀνῆψε. καὶ λαβόμενος τῆς γυναικὸς, ἐχούσης τῆς πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκήσιμος ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐμπεσεῖν, διέτρεχε δέ πως καὶ περιελέλειπτο τὸν ἄγγελον, εἴπως ἀνασταῖς τὴν τοιαύτην τολμήσαιτος εἰρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειν. ὁ δὲ καθ' αὑτὸν ἔλεγε διεσκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δή ποτε ἔπαις ὀργίζεται; εἰ τά φησιν, οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κίνδυνος ἦν γένεσθαι, ὑποδομένου μεμικρόν, μέχρις ἂν ἀπελθὼν ἐνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγορᾶς τὴν γυναῖκα, οὐκ ἂν ἅμφω κρῖτο αὐτὴ κατακαύσης. ταῦτα τῷ ἀνδρὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον καὶ γλυκὺ θαυμάσας, τῷ Ἄϊσώπῳ φησὶν, εἶδε ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀπεριέργος. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν, Ἄϊσωπε, ἄλλα

ἔχε

est tibi de cætero: dein vero libertatem tuam assequeris. Postridie autem Xanthus jussit Æsopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, vellet enim lavari. Abeunti autem prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogavit quonam iret. Quod cum se is negasset scire, existimans prætor interrogationem suam floccipendi, in carcerem ipsum abduci jubet. Cum igitur abduceretur Æsopus, clamavit. Vides, O prætor, quemadmodum recte responderim: quæ enim non exspectavi, & occurri tibi, & in carcerē jam trahor. Tum prætor stupefactus responsi promptitudine sivit abire. Æsopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est; sed & lapidem videt in medio ingressu positum, in quem singuli ingredientes & egredientes pedem offendebant. Hunc autem unus quis ingrediens ut lavaretur, sublatū transposuit. Reversus igitur ad herum, Si vis, inquit, here, lavari, unum hominem in balneis vidi. Et Xantho profecto, ac multitudinem lavantium vidente, &, Quid hoc, dicente, O Æsope? nonne unū hominē dixisti te vidisse? Et Æsopus, Certe, inquit: non lapidem illum (manu ostendens) ante ingressum positum reperi, in quem ingredientes omnes & exeuntes offendebant: unus vero quidam antequam illideret, elevatum transposuit. Illum igitur unum hominem dixi vidisse, pluris faciens quam alios. Tum Xanthus, Nihil apud Æsopum tardum est ad responsionem. Aliquando alias Xantho ex latrina redeunte, & interrogante Æsopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa adspiciunt? ille ait, Antiquis temporibus vir quidā delicatius vivens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacaverit præcordia. Ex illo tempore igitur timentes cæteri homines, ventris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu, here, ne time, non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato

ἔχῃ σοι τῶ λοιπῶ· τὸ δ' ἐμβῦδεν ἐλευθερίας τῆς σῆς ὀπτοδέξη. τῆς δ' ὀπιούσης ὁ Ξάνθος ἐπέταξε τῷ Αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιλθεῖν, καὶ σκέψασθαι εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος, βούλεσθαι γὰρ αὐτὸν λουσῶσθαι. ἀπότι δὲ ὁ δεσπότης σωματίσας. καὶ τὸ Ξάνθος γνοὺς αὐτὸν, ὕστερον ἦρετο τοῦ τοιβόλιο. τὸ δὲ, οὐκ οἶδα, φαμένου· μισήσας ὁ δεσπότης τὸ ἐρώτησιν αὐτῶ παρ' οὐδὲν λογισάμενος, εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύσ. ἀπαγόμενος τοίνυν ὁ Αἴσωπος ἔκραξεν, ὁράς. ὦ δεσπότης, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην. ἂν γὰρ μὴ προσεδόκησα, καὶ σωλώτησά σοι, καὶ εἰς εἰρκτὴν ἦδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ δεσπότης ἐκπλαγεὶς ὅτι τῷ τῆς ἀπολογίας ἐτίμησε, ἀφῆκεν ἀπέναι. Αἴσωπος δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ σκήψας ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλον, καὶ λίθον ὁρᾷ κατὰ τὸ τῆς εἰσόδου μεσαίτατον κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τοὺς εἰσόντας τε καὶ ἐξιόντας τὸν ποδὰ προσέπαιε. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν ἐφ' ὧ λούσασθαι, ἄφας μετέωκεν. ὑστερέας οὖν πρὸς τὸ δεσπότου, εἰ κελεύεις, φησὶ, δίσποτα, λούσασθαι, ἕνα ἄνθρωπον εὑρῶ τοῦ βαλανείου πιθάμενος. καὶ τὸ ξάνθος ἐλθόντος, καὶ τὸ σκήψαντος τὸ λεχθέντος ἰδόντος, καὶ τὸ τοῦτο εἰπόντος, Αἴσωπε; οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἔφης εὑρακέναι; ὁ Αἴσωπος, ναί, φησιν. τὸ γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῇ χειρὶ δείξας) πρὸ τῆς εἰσόδου κείμενον οὐχ ὁρᾷς, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπαιον; ἐξ δέ τις περὶν ἢ προσπαῖσαι, ἄφας μετέωκεν. ἐκεῖνον οὖν ἕνα ἄνθρωπον εἶπον εὑρακέναι, προσπεμήσας τοῦ ἄλλον. καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲν παρὰ τῷ Αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς λόγους. ἄλλοτέ τοῦτε τὸν ξάνθον ἐξ ἀφέδρας ἐπαγιόλου, καὶ πυθούμενον τὸν Αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μεὶ' ὀπίσω τὰ τῆς γαστρὸς ἐκκρίματα βλέπουσιν; ἐκεῖνος ἔφη, κατὰ τοῦ παλαιὸς χρόνος ἀνήρ τις τῶν πρεσβυτέρων ζώντων, ὠκλωὶ χρόνον ὑπὸ σπατάλης ἐν ἀφόδῳ ἑκάστῳ, ὡς καὶ τοὺς οἰκείους ἐκεῖ διατρίβειν ὀπίσω. ἐξ ἐκείνου πίνων δεδεικότες οἱ λοιποὶ τοῦ ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μή που καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόθασιν. ἀλλὰ σὺ, δέσποινα, μὴ φοβοῦ· ἃ γὰρ ἔχεις φρέατος, ἐν ἡμέρᾳ δέ τινι συμ-

σώσῃς

brato convivio, & Xantho cum aliis philosophis discumbente, & potu jam invalescente, crebræ quæstiones inter hos versabantur. Atq; Xantho incipiente turbari, Æsopus adstans ait, Here, Bacchus tria possidet temperamenta: primum voluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et vos igitur poti jam & lætati, quæ reliqua sunt omittite. Tum Xanthus jam ebrius ait; Tace: inferis consule. Et Æsopus, Igitur & in inferos distrahere. Ex discipulis autem quidam subebrium jam Xanthum videns, & ut in universum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potestne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem: ego enim ipse hoc ebibã. Et discipulus, At si non poteris, quamnam tibi multam irrogabo? Tum Xanthus, Domũ meã depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmaverunt. tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lavante, & anulum inter lavandum non vidente, & Æsopum de eo interrogante, ille, Nescio, inquit, quidnam factum fuerit: sed unum scio tantum, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Æsopus, Quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulum. Et is, Et quomodo majus fide opus potero? Verum te nunc rogo, si quod commentum, si qua versutia, si qua experientia, præsto sis, ac opem porrige, ut vincam, aut pacta dissolvam. Et Æsopus, Vincere quidem haud licet, sed ut solvas pacta efficiam. Cum hodie rursus in unum conveneritis, nullo modo videaris timere, verum quæ pactus es bene potus, eadem nunc etiam sobrius dic. Jubeas itaque stramenta & mensam in litore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autem omnem videris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens jube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto, omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quænam apud vos fœdera

πτσὶς συγκεφτυδέγλ@ν, κ᾽ τῶ ξάνθε σὺν τοῖς ἄλλοις
τ᾽ φιλοσόφων ἀνακλινθέντ@ν, κ᾽ τ᾽ πότε ἤδη ὅπκρατή-
σειλος, συχνὰ περιελήμελα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδεῖτο.
ἐ᾽ τ᾽ ξάνθε ἀρξαμένε τε τράπεζης, Αἴσωπος παιζωῖς, ἔφη, δέσπολα, ὁ Διόνυσος τρεῖς κύλικ᾽ κράσεις, ἓ μὲν πρώτην ἡδονῆς, τὴν δὲ δευτέραν μάνης, τὴν δ᾽ τρίτην ὕβρεως. ἐ ὑμεῖς οὖν πεπωκότες ἤδη κ᾽ ἡδέλτες, τὰ ἀφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθ@ν ἤδη μεθύων φησὶ σώπα τοῖς ἐν ἅδε συμβούλθε. ἐ ὁ Αἴσωπ@ν, οὐκοῦν καὶ εἰς ἅδε καταπαυλήσε. τ᾽ δὲ σχολαστικῶν τις ὑπερβεβεμθὼν ἤδη τῇ μέθῃ τ᾽ ξάνθον ἰδὼν, καὶ, ὅλον εἰπεῖν, σίνοπλῆγα κα-θεσπτά, φησι, δύνασθέ πε ἐκπεῖν τὴν θάλατταν ἄνθρωπ@ν; καὶ ὃς, πάνυ μὲν οὖν· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι· καὶ ὁ σχολαστικὸς, εἰ δ᾽ ἐδύνησε, τί σοὶ τίμημα θήσεσθαι φῶ; καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν μετίθημι πᾶσαν. καὶ ὅπ᾽ τούτοις καλαθέμενοι ἐδὲ θακύλιτας τὰς σωθήκας ἐνύρασιν· τότε μὲ᾽ κ᾽ν διελύθησαν· τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἐωθείας ἐξεγερθέλος τ᾽ ξάνθε, καὶ τὴν τ᾽ ὅλην νηφαμένην, κ᾽ τὸν θακύλιον ἐν τῇ νήπεδῃ μὴ ἰδόνλος, καὶ τὸν Αἴσωπον πάλιν αὖτε πυθομένε, ἐκεῖνος, κ᾽ εἶδε, φησὶ, τί πόλε γέγονεν ἐν δ᾽ οἴδα μόνον· ὅτι τῆς οἰκίας σαυτὸν ἀλλότριος γέγονας· καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί δή; καὶ ὁ Αἴσωπ@ν, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων, συνέδε τὴν θάλατταν ἐκπεῖν, καὶ πᾶ᾽ ὁμοίως κατέδυκαὶ τὸν θακύλιον· ἀκήκοας καὶ πῶς ἄρ᾽ ἐγὼ μᾶζον πίστεως ἔργον δυνησομαι; ἀλλά σε νῦν δίομαι, εἴ τις σύνεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπερίστασον, καὶ βοήθειαν ὅτεσ, ὡς πεπεισμένε ἦδα, ἢ τάς γε συνθήκας λῦσαι. καὶ ὁ Αἴσωπ@ν, πεπεισμένε μὲν οὐκ ἔνι, λυθείσας δ᾽ τὰς ὁμολογίας ποιήσω· ἐπεισθὰν γὰρ αὖθις σήμερον εἰς ταυτὸ συνέλθητι, μηδ᾽ ὁπόθεν φανῆς διελάσας, ἀλλ᾽ ἄχρι ὁμολογήσας παρεῖναι· ταῦτα καὶ νήφων λέγε. κέλδυσεν μέντοι γράμματα καὶ τράπεζαν παρὰ τὴν ἠϊόνα τεθῆναι, καὶ παῖδας ἑτοίμως σὺν ἐκπώμασιν ἐρέγειν σοὶ τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπεισθὰν δ᾽ σύμπαντα θεάσηται τὸν ὄχλον συνδεδραμηκότα ὅπ᾽ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεισὼν κέλδυσεν ἐκ τῆς θαλάττης πληθῆναι τὸ ἐκπωμα· καὶ τοῦτο λαβὼν, εἰ ἐπηκόω παίλων ἐπὶ τῷ συνωμοφύλακι, τίνας παρ᾽ ὑμῖν πεποιήκα-

μεν

dera inivimus? Atque is respondebit tibi, quòd pepigeris mare ebibere. Conversus igitur tu ad omnes sic dicito, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluvios prorumpere in mare; ego autem pactus sum solum mare ebibere, non etiam exeuntia in ipsum flumina. Hic itaque scholasticus eat prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer lætatus est. Populo igitur ad littus confluente ad spectaculum ejus quod faciundum erat, cumque Xanthus quæ edoctus fuerat ab Æsopo fecisset, ac dixisset, Samii acclamarunt laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tum ante Xanthi pedes provolutus, & victum se confitebatur, & pacta rogabat dissolvi. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum, Æsopus adiens Xanthum inquit, Per omnem tibi vitam gratificatus ego, nonne dignus sum, O here, consequi libertatem? Et Xanthus objurgando ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulum, & speculare, & si videris duas cornices, renuncia mihi; bonum enim augurium hoc: quod si unam videas, hoc malum. Accedens igitur Æsopus, & cum forte duas sic cornices supra quadam vidisset arbore sedentes, accedens Xantho renunciavit. Exeunte autem Xantho altera harum avolavit: & Xanthus alteram solam videns, ait, Nonne dixisti mihi, exsecrande, duas vidisse te? Et is, Ita, sed altera evolavit. Tum Xanthus, Reliquum erat tibi, fugitive, ut derideres me? & jubet eum denudatum verberari. At dum Æsopus verberabatur, profectus quidam invitavit ad cœnam Xanthum, ac Æsopus inter verbera exclamavit, Hei misero mihi! ego enim qui duas vidi cornices verberor: tu vero qui unam tantum, in convivium abis, vanum itaque fuit augurium. Tum Xanthus soler-

μὴν τὰς συνθήκας; καὶ ὃς ὑπακηκοέναι σοι, ὡς ὠμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπεῖν. σφαρεὶς δ' ὑπὸ τοῦ ἄπαντας οὕτω φρόνειν, ἄνδρες Σάμιοι, ἴστε καὶ ὑμεῖς πάντως ὅσας πόλεμος ἐκκαίλοντας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνην ἢ θάλασσαν ἐκπεῖν, οὐ μὴν καὶ ἐᾶν ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς, ἵν' οὖν ὁ χαλασικὸς ἀπλοῦς τοῦ πορεύσθαι σχίσῃ τὰς πόλεμος ἅπαντας. εἶτα σὺ δ' ὑμᾶς ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπέμψω. ὁ δὲ ξάνθος ἢ μίλητον ἐκ τούτων τῶν συνθήκων διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑφῆκεν. ἡ δήμος τοίνυν παρὰ τὴν αἰχμαλὼν συμβάσιν ὑπὸ δέους ἢ προσχωρήσεσθαι μέλλοντι, καὶ τὰ ξάνθε καὶ διδαχθέντα πρὸς τὸν Αἴσωπα δρᾶσαι νῦν, καὶ εἰπόντι, οἱ Σάμιοι αἰσθόμενοι διφημᾶς αὐτὸν καὶ θεωμάζοντες, ὁ δὲ σχολαστικὸς προσπιπτὼν τὴν καὶ τὰ ξάνθε, νικῆσαι τε ἀμελόγῃ, καὶ τὰς συνθήκας ἐᾶσαι λῦσαι. ὁ καὶ πεποίηκε ξάνθε δυσωποῦντος ἢ δήμου. ἀφικομένων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, Αἴσωπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησὶν, ὁ πάντα σὺ τὸν βίον χαρισάμενος ἐγὼ, ὅκου ἄξιός εἰμι δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν, ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βέλομένῳ μοι ὧν τοῦτο προέξῃς; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ τῆς πυλῶνος, καὶ σκέψαι, κἂν ἴδῃς δύο κορώνας, ἀνάγγειλόν μοι· ἀγαθὸς γὰρ οἰωνὸς ἔστω· ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδοις, τοῦτο σημῆνον. προσελθὼν δὲ ὁ Αἴσωπος, καὶ συμβάλλων, ἕτω δύο κορώνας ὅπου ἐν ἰδὼν δένδρῳ καθεζομένας, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγγειλεν. ἐξιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ, ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος δευτέραν μόλις ἰδών, ἔφη, οὐκ εἶπάς μοι, καταίρατι, δύο ἐφορκέναι; καὶ ὅς, ἅτως, ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλωρίζειν με; καὶ κελεύει αὐτὸν γομνωθέντα τυπτεῖσθαι. τὸν δὲ Αἴσωπα μαθόμενον, προσελθών τις ἑκάλει ὅπῃ τὸ δεῖπνον τῷ ξάνθῳ. καὶ ὁ Αἴσωπος ἐπὶ πεπόμενος ἀνεβόησεν· οἴμοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δικαιότερον ἰδὼν, πεπόμαι· σὺ δὲ μίαν ἰδὼν μόνην, εἰς δύο χάσκεις ἄτῃ. ἔφη ὁ ξάνθος τὸν

solertiã ejus admiratus, cessare jubet verbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras tũ invitasset Xanthus, jussit Æsopo ante vestibulum stare, & nullum idiotã ingredi sinere, sed sapientes solos. Hora autem prandii clauso vestibulo Æsopus intus sedebat. Ex invitatis autem quodã profecto, & januam pulsante, Æsopus intus air, Quid movet canis? Ille putans canis vocari, iratus discessit. Sic ergo unusquisq; veniens, redibat iratus, putans se injuria affici, Æsopo eadem omnes intus interrogante. Quum autem unus ipsorum pulsasset, &, Quid movet canis, audivisset, & Caudã & aures respondisse, aperta janua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad convivium tuum venit, O here, præter hunc solum. Et Xanthus valde tristatus est, deceptum se existimans ab invitatis. Postridie cum venissent invitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum, dicentes, Ut videris, O præceptor, cupiebas quidem ipse contemnere nos; sed veritus, putridum in vestibulo constituisti Æsopum, ut nos injuria afficeret, & canes vocaret. Et Xanthus, Insomniumne id est, an vera res? Tum illi, Nisi fletimus, vera res. Et celeriter vocatus Æsopus & rogatus cum ira, cujus rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, Non tu mihi here, mandasti, ne quem vulgarem ac indoctum hominem permitterem in tuum convenire convivium, sed solos sapientes? Tum Xanthus, Et quales hi? nonne sapientes? Et Æsopus, Nullo pacto: ipsis etenim pulsantibus januam, & me intus rogitante, quidnam moveat canis, neq; quisquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes viderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui sapienter respondit mihi. Sic igitur quum Æsopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursum aliquot Xanthus, sequẽte Æsopo, ad monumenta accessit, & quæ in arcis erant epi-

gram-

ἀγχίνοιαν ἀυτῦ θαυμάσας, παῖσαι αὐλεῖ τυπτόμενον. μὴ δ' ἀυτὸν πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφως καὶ ῥητορικῶς καλέσας ὁ Ξάνθος, ἐμέλλησε τοῦ Αἰσώπου φροντίδος πυλῶνος σῶσαι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τὸν σοφὸν μόνον. τῇ δὲ ὥρᾳ τῆ ἀρίστου κλείσας Αἴσωπος τὸ πυλῶνα, ἐντὸς ἐκαθέζετο. τῶν καλουμένων δέ τινος ἐλθόντος, καὶ τὸ θύραν κόπτοντος, Αἴσωπος ἔνδοθεν ἔφη, τί σείεις ὁ κύων; ὁ δὲ νομίσας κύων καλεῖσθαι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. ἕτερος οὖν ἔκαστος ἀφικνεῖτο. αὖθις ἀπῄει σὺν ὀργῇ, νομίσας ὑβρίζεσθαι, τῷ Αἰσώπῳ ταυτὰ πάντας ἐνδοθεν ἐροτῶντι. εἷς δ' αὖτῶν κύφανος, καὶ τί σείεις ὁ κύων ἀκούσαντος, καὶ τί ὦ κῆρυκ καὶ τὰ ὦτα ὀπτικρεμάντα, Αἴσωπος αὐτὸν ὁρῶς δοκιμάσας ὀπτικρέμασθαι, αἰτίας ἐφ' ἑαυτὸν δεσπότῃ ἤγαγε, καί φησιν, οὐδεὶς τῶν φιλοσόφων σωθῆναι δύναται σοι ἦλθεν, ὦ δέσποτα, πολὺ ἔτος μόνος. καὶ ὁ Ξάνθος σοφόν τε ἠθύμησε, παρακελεύσθαι οἰηθεὶς τοὺς τῶν καλουμένων. τῆς δ' ὑστεραίας συνελθόντες οἱ καλούμενοι ὅτι τὴν διατριβὴν, ὠκαλουντῷ Ξάνθῳ, φάσκοντες. ὦ ἔοικας, ὦ καθηγητὰ, ἐπιθύμεις ὑφ' αὐτὸς ἐξανδραποδίσασθαι ἡμᾶς, ὠδυόμενος ἦ, τὸν σοφὸν ὅτι τῶν πυλῶν ἔχοντας Αἴσωπον, ὡς φρουρακίσας, καὶ κλῄσας ἡμᾶς ὀπεκάλεσε. καὶ ὁ Ξάνθος, ἔναρ τοῦτ' ἐστὶν, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὕπαρ. ὁ δὲ πάχος μεγακλεθεὶς Αἴσωπος, καὶ ἐροτηθεὶς σωθῆναι, τῷ χαίρειν ἔδωκε φίλος ἀτίμους ἀπέστειλεν, ἔφη, σὺν χεῖσθαι δεσπότου ἐκέλευσα, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐάσαι φοιτᾶν τὸν σοφὸν σωσιλθεῖν δυνάμενον, ἀλλ' ἢ τὸν σοφὸς μόνος; καὶ ὁ Ξάνθος, καὶ τίνες εἶσι; σὺ τῶν σοφῶν; καὶ Αἴσωπος, σὺν δεμιᾷ μηχανῇ αὐτῶν καὶ γὰρ κοπιόντων τὴν θύραν, καὶ μὴ ἐνδοθεν ἐροτῶντος, τί πολλὰ σείεις ὁ κύων, σὺν ὅσι σοῦ αὐτῶν συνῆκε λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τούτων εἰσήγαγον, πολὺ τὸν σοφὸν τέλον ὀπτικρεμέντα μοι, ἕτος σὺν τῷ Αἰσώπῳ ὀπλισμένῳ, ὀρθῶς ἀπαντᾶς λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μετ' ἡμέρας πάλιν πρὸς ὁ Ξάνθος, ἐτεμᾶν τῷ Αἰσώπου, φρὸς τὰ μνήματα παρεγένετο, καὶ α' ἐν ταῖς λάρναξιν ὀπ-

grammata legens ſeipſum delectabat. At Æſopo in quadam ex ipſis inſculptas literas has videnti, α ϛ δ ο ε ϑ χ, oſtendenteque Xantho, atque rogante, an haſce noviſſet; diligenter ille ſcrutatus, non potis fuit harum invenire declarationem, ac faſſus eſt dubitare omnino. Tum Æſopus, Si per hanc columnulam, O here, theſaurum oſtendam tibi, qua re me remunerabis? Et is, Confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidium auri. Tunc Æſopus diſtans à cippo paſſus quatuor, & fodiens, accepitque theſaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promiſſum, cujus cauſa inveniſti theſaurum. Et Xanthus, Non ſi & ego ſapiam, niſi & ſenſum literarum mihi dixeris: nam ſcire hoc multo re inventa mihi precioſius. Et Æſopus, Qui theſaurum infodit hic, ut vir ſapiens, literas inſculpſit has, quæ & inquiunt, α recedens, ϛ paſſus, δ quatuor, ο fodiens, ε invenies, & theſaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita ſoleres es & aſtutus, non accipies tuam libertatem. Et Æſopus, Renunciabo dandum aurum, O domine, regi Byzantinorum: illi enim reconditum eſt. Et Xanthus, Unde hoc noſti? Et ille, Ex literis; hoc enim inquiunt: α redde, ϛ regi, δ Dionyſio, ο quem, ε inveniſti, & theſaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis eſſe theſaurum, Æſopo ait, Accepto dimidio lucri, tacето. Et ille. Non tu mihi nunc hoc præbes, ſed qui aurum hic infodit: ac quemadmodum audi, hoc enim dicunt literæ: α acceptum, ϛ valentes, δ dividite, ο quem, ε inveniſtis, & theſaurum, χ auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domum, ut & theſaurum dividamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Æſopi loquacitatem, in carcerem ipſum juſſit injici. Et Æſopus inter abducendum, Hujuſmodi, inquit, ſunt promiſſa philoſophorum? non ſolum enim non accipio meam libertatem, ſed & in carcerem jubes injici me. Xanthus

igitur

γράμματα λύσ' ἀναγνώσεσθαι, ἑαυτὸν ἔπρπε. τῷ δ' Αἰσώπῳ ἐν πιττοῦντι ἐπεχαράξαμεν στοιχεῖα ταῦτα· ἰδόντος, ἀβδοεθχ, ὀπδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ, καὶ ἐρομένου, εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη. ἐπιμελῶς ἐκεῖνος σκιᾷ ἄμῳ, οὐχ οἷός τ' ἐγίγνετο ἀπὸ τούτων ὑμῖν διασάφησιν, καὶ ἀμολόγησεν ὀπρῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς ὕλης, ὦ δέσποτα, θησαυρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὃς, θέρσῃ, λάψῃ γὰρ τῶν ἐλευθερίαν σε, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς χρυσίου. τότε ὁ Αἴσωπος ὀπσχὼν τῆς ὕλης βάμματα τέσσαρα, καὶ ἐρύσας, ἀνέλαβέ τε τὴν θησαυρὸν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων, ὅδε μοι τῶν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς ἄρις τὸν θησαυρόν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα καὶμὲ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν ἦν στοιχείων μοι φράσῃς· τὸ γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολλοῦ τῆς ἀρήμης ἐμοὶ τιμιώτερον. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὁ τὸν θησαυρὸν καλορίζας ἀνασῶσαι ὦ σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεκέκαξε ταῦτα, καὶ φησιν, α ὀπτὲας, β βήμματα, δὶ τέτταρα, ὁ ὀύξας, ε ἀρήσεις, θ θησαυρὸν, χ χρυσίν. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδήπερ ὅπως ἐπίσταλε εἰ μὴ παύσεσθε, οὐ λήψῃ σε τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀναγκαίως δοθλῶμαι, ὦ δέσποτα, τὸ χρυσίον τῇ βασιλεῖ Βυζαντίων· ἐκείνῳ γὰ τιλαμίδυται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν τοῦτ' οἶσθε; κἀκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων· τοῦτο γάρ φησιν· α ὀπόδοσ, β βασιλεῖ, δ Διονυσίῳ, ο ὄν, ε ἄρες, θ θησαυρὸν, χ χρυσίν. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας τῷ βασιλίσσῃ τὸ χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη, λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἑρμαίου, ἡσύχασον. κἀκεῖνος, σύμμοι νῦν τοῦτο παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταῦθοι καλορύξας· καὶ ὅπως, ἄκουσον, τοῦτο καὶ λέγω τὰ γράμματα α ἀνιλόμβροι, β βαδίσαντες, δ ἡλιε θε. ο ὄν, ε ἔυρετε θ θησαυρὸν, χ χρυσίν. ὁ ξάνθος, σὺ δέ, φησὶν, εἰς ἴδιαν, ὡς ἂν τὸν θησαυρὸν διελάμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ὀπολάβῃς. ἐλθόντων οὖν, ὁ ξάνθος φοβέμενος τὸ τῆ Αἴσωπος λάλον, εἰς εἰρκλὼ αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ Αἴσωπος ἀπαγόμενος, τοιαῦτα, φησὶν, εἰσὶν αἱ ὑποτυχέσεις τῆ φιλοσόφων; οὐχ ὅπ γάρ εὖα ὀπολαμβάνω με τῶν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δισμωτήριον κελεύει βληθῆναί με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευ-

igitur juſſit ipſum ſolvi, & ait ei. Nimirum recte inquis, ut parta libertate vehementior ſis contra me accuſator. Tum Æſopus dixit, Quodcunq; mihi potes facere, fac malum: omnino vel invitus liberabis me. Ea vero tempeſtate hujuſmodi res Sami obtigit. Quum publice feſtum celebraretur, repente aquila devolans, & publicum rapiens anulum, in tervi ſinum demiſit. Itaque Samii perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidiſſent mœrorem, in unum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus civium eſſet & philoſophus, ut ſibi judicium prodigii manifeſtaret. At ille omnino ambigens, tempus petiit. Et profectus domum, multum erat triſtis, & ſolicitudinibus immerſus, ut qui nihil judicare poſſet. Sed Æſopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua cauſa, O here, ſic perſeveras triſtari? mihi committe, valere juſſo mœrore. Cras in forum profectus dic Samiis, Equidem neque prodigia ſolvere didici, neq; augurari: ſed puer mihi eſt multarum rerum peritus, ipſe vobis quæſitum ſolvet. Et ſi ipſe conſecutus fuero ſolutionem, here, tu gloriam reportabis, tali utens ſervo: ſin minus fuero conſecutus, mihi ſoli erit dedecus. Perſuaſus igitur Xanthus, & poſtero die in theatrum profectus, & ſtans in medio juxta admonitiones Æſopi, concionatus eſt iis qui convenerant. Illi vero ſtatim rogabant Æſopum acciri: qui quum veniſſet ſtaretque in medio, Samii facie ipſius conſiderata, deridēres clamabant, Hæc facies prodigium ſolvet? ex deformi hoc quid unquam boni audiemus? atque ridere cœperunt. Et Æſopus extenta manu & ſilentio perito, inquit, Viri Samii, quid faciem meam cavillamini? non faciem, ſed animum reſpicere oportet. Sæpe enim in turpi forma bonum animum natura impoſuit. An vos exteriorem teſtarum formam conſideratis, ac non potius interiorem vini guſtum? Hæc ab Æſopo cum audiſſent omnes, dixerunt, Æſope, ſi

quid

ἐπέλθοσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐφη πάνυ καλῶς φής. ἵν' ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερος μοι γένη κατήγορος. ὁ δὲ Αἴσωπος εἶπεν, ὅτι πολλὰ μὲν ἔχεις κακὼν φύσιν, σοφὶ πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. κἂν ἓν δοῦναι, δὲ τούτου σωθήσομαί τι τοιοῦτον ἐν σάμῳ παγδήμῳ ἑορτὴν ἀγορυθίας, αἴρονης αὐτὸς καὶ πάντας, καὶ ἀριστον ἀρτάσας δακτύλιον, εἰς δεῖπνον κάλεσον ἀφήκειν. οἱ μὲν ἐν σάμῳ συρυθηθέντες, καὶ εἰς ἐκκλησίαν συλλεγέντες τὴν ἀγωνίαν, καὶ ταυτὸν ἀγορεύθεντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τῶ Ξάνθῳ, ἅτε πρότερον τῷ πολιτῷ ὄντι καὶ φιλοσόφῳ, σφίσι τὴν κρίσιν τῶν σημείων διασαφῆσαι. ὁ δὲ τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν χρόνον ἤτησε, καὶ ἀοικόμενον οἴκαδε. πολὺς δὲ ἀθυμιῶν, καὶ τὴν λύπην καταζόμενος. οὐκ ἐν μικρὸν κρίναι δυνάμενος. ὁ δ' Αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν σωτοῦ, σας τῶ Ξάνθῳ, προσελθὼν, λέγει, τί χάριν, ὦ δέσποτα, ὕπνω διαλελεῖς ἀθυμῶν; ἐμοὶ προσυπάθει, χάριεν εἰπὼν τῷ λυπεῖσθαι. αὖριον δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς ἐγὼ μὲν ἔτι σημειολυθῆν ἐπαιδεύθην, ὑπ' οἰωνοσκοπεῖν. σαῖς δὲ μὴ προσέσι πολλῶν σεῖσαν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητέμενον λύσω. καὶν μὲν αὐτὸς ὀπτύχω τῆς λύσεως, δέσποτα, σὺ τὴν δέξαι ἀποίσω, τοιοῦτο χρώμενον δῶρον. ἂν δ' ὀπτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐπλεῦσεν προσελθέσθω. ὑμεῖς σεισθεὶς ἓν ὁ Ξάνθος, καὶ τῆς ὑστεραίας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον καὶ τὰς ὑποθήκας Αἰσώπου, διελέχθη τοῖς σωσιλεῦσιν. οἱ δ' ὄλως ἤξίουν τὸν Αἴσωπον κληθῆναι. τῶ δὴ ἀφικομένῳ καὶ φάντος ὅτι τὸ μέσον, οἱ σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτῶ καταιονήσαντες, ἐρισχελῆντες ἐφώνουν, αὖτη ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ὦ τὸ αἰσχρὸ τούτου τί ποτε καλὸν ἀκουσόμενοι; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ Αἴσωπος καταστείσας τὴν χεῖρα, καὶ ἡσυχίαν αἰτήσας γλυκέως, φησὶν, ἄνδρες σάμιοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπτετε; ὑμᾶς εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νεῶν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῆ φαύλη μορφῆ χρησὸν νᾶν ἡ φύσις ἐνέδηκεν. ἢ τὴν ἔξωθεν τῆς καμάρας μορφὴν σκοπεῖτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ τὴν ἐντὸς γεῦσιν τῶν οἴνων; ταῦτα τὸ Αἴσωπος παίζων

quid potes, dic civitati. Et ille ait, Viri Samii, quoniam fortuna quæ contentionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit domino & servo; & si servus inferior videatur domino, verberibus cæsus abibit; sin autem præstantior, nihilominus & sic verberibus lacerabitur: si vos per libertatē loquendi mihi fiduciam indulseritis, ego nunc vobis intrepide quæsitum narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthum, Libertate dona Æsopum, obtempera Samiis, largire libertatem ejus civitati. At Xanthus non annuebat. Et prætor ait, Xanthe, si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Æsopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamavit, Xanthus philosophus liberum Samiis largitur Æsopum. Arq; interim finem sermo Æsopi accepit, dicentis Xantho, Vel invitus me libertate donabis. Æsopus itaque libertatem consequutus, stans in medio ait, Viri Samii, aquila, ut scitis, regina avium est: quoniam autem imperatorium anulum hæc raptum demisit in servi sinum, hoc significare vult, quendam ex iis qui nunc sunt regem velle vestram libertatem in servitutem redigere, atque sancitas leges irritas facere. His auditis Samii mœrore repleti sunt. Sed non multo post tempore & literæ à Crœso Lydorum rege venerunt ad Samios, jubentes eis ab illo tēpore ut tributa sibi penderent: sin minus obtemperaverint, ut ad pugnam se parent. Consultabant igitur universi, timuerunt enim subditi fieri Crœso, conducibile tamen esse & Æsopum consulere. Et ille consultus ait, Cum principes vestri sententiam dixerint de tributo dando obtemperandum esse regi, consilium jam minime, sed narrationem vobis asseram, & scietis quid conducat. Fortuna duas vias ostendit in vita, alteram libertatis, cujus principium accessu difficile, sed finis planus: alteram servitutis, cujus principium facile & accessibilis,

ακούσαντες, ἔλεγον, Αἴσωπε, εἴ τι δύνασαι, λέγε τῇ πόλει καὶ ὑμᾶς μὴ παῤῥησίας ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ἐτεθράφθαι ἡ τύχη εἰλόγει & ὅσα, δόξης ἀγαθὰ τίθησι δεσπότῃ καὶ δέμῳ. καὶν μὲν ὁ δῆμος ἥσθη φρενῆ τῷ δεσπότῃ, διὰ μαζόνων ἐλθόντ' εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ ἄπω σληγῶς ξανθίσεται· εἰ ὑμεῖς δὲ τῆς ἐλευθερίας παῤῥησίαν χαρίσασθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ὑπομιᾶς γλώττης ἔφθης τὸν ξάνθον ἐδόκαν, ἐλευθέρωσον Αἴσωπον, ἵνα ἀκούσῃ Σαμίοις, χάρισαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῷ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξάνθος οὐκ ἐπέρθυσε. & ὁ τοξότης ἔφη, ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ. ἐγὼ τοῦτό τῆς ὥρας Αἴσωπον ἐλεύθερον ἀν ποιήσαιμι, καὶ τότε σοὶ ὁμόπλοον ἔσομαι. τὼ καὶ τοίνυν ὁ ξάνθος ἀνάγκη τῷ ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἔφα, ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλεύθερος Σαμίοις τὸν Αἴσωπον. καὶν τούτῳ πέρας ὁ τῆς Αἰσώπου λόγος εἰλήφει, φαμένου τοὺς τὸν ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσειε μι. Αἴσωπος ἔν ἐλευθερίας τυχών, στὰς εἰς τὸ μέσον, ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ὁ μὲν ἀστὸς, ὡ ἴσε, βασιλεὺς τῷ ὀρνίθων ἐστίν. ὅτι δ' τὴν τοῦ τετηνικὸν δακτύλιον ἔτος ἁρπάσας ἀφῆκεν εἰς δύσιν κύκλου, τοῦτο σημαίνει βέλει), ὅπ τῷ νυκτὶ ἐπαπειλῶν τις βέλει) ὑμῖν τὴν ἐλευθερίαν δεδῶκα, & ὃν κυρίως νῦμας ἀκύρως δέξαι. ταῦτα οἱ μὲν Σάμιοι ἀκούσαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μὴ δ' οὐ πολὺν χρόνον καὶ γελάμματα παρὰ Κροίσου τοῦ Λυδῶν βασιλέως ἦλθε σαμίοις. κελεύοντα τὸν ὁπὸ τῷδε φόρον αὐτῷ παρέχειν εἰ δ' μὴ πείθοιντο, ὡς μάχῃ ἑτοίμως ἔχοιεν. οἱ δὲ ἐβουλεύσαντο μὲν ἔν ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι τῷ Κροίσου· συνοίσον μὲν τοῦ δὲ καὶ Αἴσωπον ἐρωτῆσαι. κἀκεῖνος ἱκετηθεὶς εἶπε, τῷδ' ἀρχόντων ὑμῖν γνώμην διδοκίτων εἰς φόρου ἀπαγωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβουλὴν μὲν οὐδ' ὡς, λόγον δ' ἐρῶ ὑμῖν, καὶ ἴσασθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἐδέξιον ἐν τῷ βίῳ. διατεθεῖσαν μὲν ἐλευθερίας, ἧς μὲν ἀρχὴ δυσβάλος, τὸ δὲ τέλος ὁμολόγ[illegible]

bile, finis autem laborioſus. His auditis. Samii exclamaverunt, Nos, cum ſimus liberi, ſervi eſſe gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiſerunt. His ergo cognitis, Crœſus decrevit bellum in Samios movere. Sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu eſt apud eos Æſopus, & conſilia ſuggerit. Potes autem magis, ait, O rex, legatis miſſis, petere ab ipſis Æſopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & ſolutionem juſſorum tributorum. Et tunc forte poteris eos ſuperare. Et Crœſus his perſuaſus, legato miſſo, dedi ſibi petebat Æſopum. Samii autem hunc tradere decreverunt. Quo cognito, Æſopus in media concione ſtetit, ac inquit, Viri Samii, & ego permulti facio ad regis pedes proficiſci; ſed volo vobis fabulam unam dicere: Quo tempore animalia inter ſe loquebantur, lupi bellum ovibus intulerunt. Una vero cum ovibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato miſſo dixerunt ovibus, ſi voluerint vivere in pace, & nullum ſuſpicari bellum, ut canes ſibi traderent. Oves vero quum ob ſtultitiam perſuaſæ eſſent, & canes tradidiſſent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samii igitur fabulæ ſenſu percepto, decreverunt apud ſe detinere Æſopum. Ille vero non permiſit, ſed cum legato una ſolvit, & ad Crœſum ſe conferebat. Profectis itaque iis in Lydiam, rex ante ſe ſtantem Æſopum videns, indignatus eſt, dicens, Vide qualis homuncio obſtitit mihi ad tantam inſulam ſubjugandam. Tum Æſopus, Maxime rex, non vi neque neceſſitate coactus ad te veni, ſed ſponte adſum: ſuſtine autem ne parumper audire. Virquidam cum locuſtas caperet occideretque, cepit & cicadam: cum & illam vellet occidere, inquit cicada, Homo, ne me fruſtra occidas: ego enim neque ſpicam lædo, neque in alia re quamiam injuria te afficio; motu vero quæ in me ſunt

membra-

μος, τὸ δὲ τέλος ἐτῶν δώδεκα. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεβόησαν· ἡμεῖς ἀλλοδαποί ἐσμεν, ἐκόντες οὐ γενόμενα δόλοι· καὶ τὸ προσβόλιον οὐ σιωπῇ ἐρρύη ἀπὸ τῶν σαμίων. ὁ μὲν οὖν Κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβουλήθη πόλεμον κατὰ τῶν σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ προσβολὴς ἀνήνεγκεν, ὡς ἂν δυνηθείη σαμίοις ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν. Αἰσώπῳ παρ' αὐλοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθέντος. διὰ μὲν μᾶλλον, εἴ πῃ, ὦ βασιλεῦ, προίσβεις δυσπόρους, ἐξαιτήσαι παρ' αὐτοῦ Αἴσωπον, ὑπὲρ σοῦ χρήσιμος ἂν εἴη· αὐτῷ δὲ χάριτας ἄλλας τι δώσειν, καὶ λύσιν τοῦ ὀδυρμοῦ φέρειν. καὶ τότε παρακαλέσαι τὸ ἴσον τούτων ἐνεχυράσασθαι. καὶ ὁ μὲν Κροῖσος κατὰ ταῦτα προσεβάλετο δυσπόρους, ἐκβολὴν ἢ τῷ Αἴσωπον. σάμιοι δὲ τῶν ἐκδεδιαιτημένων ἐγένοντο. Αἴσωπος δὲ τοῦτο μαθὼν, ἐν μέσῳ τῆς ἀγορᾶς ἔζη, καὶ φησι, ἄνδρες σάμιοι, καλά μοι δοκεῖ πολλὰ ποιῆσαι πρὸς τοῦ θεοῦ τὸν βασιλέως, ἐθέλοντ ὑμῶν ἵνα μὴ θανατοῦν. καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐμοῦ τε ζῶντος πάλαι οἱ λύκοι τοὺς ὄνους ἐσώζουν. νῦν δὲ κυνῶν συμμαχούντων τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους δυσπορεῖν, οἱ λύκοι προσβάλλουσι δυσπορίαις, ἔφασαν τοῖς σοφοῖς, εἰ βούλοιντο βίον εὐπορίαν, μηδένα πόλεμον ὑποπτεύειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδόναι. νῦν δὲ σοφῶν ὑπ' ἀνοίας φονευθέντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδεδωκότων· οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ τὰ σώματα ῥᾷστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι ποιήσαντο τὸ τοῦ μύθου βούλημα σωτηρίαν, ἄρμησαν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν Αἴσωπον. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ τῷ προσβολῇ σωματοποιηθεὶς, πρὸς Κροῖσον ἀπῆλθε. φοικομμένῳ δ' αὐτῷ εἰς Λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ὑπήρχθη αὐτῷ χαίνοντα τὸ Αἴσωπον δεκαπλῷ ἀγανακτῆσαι. λέγων, εἰ δὲ σταπὸν ἀνθρώπον ἐμπεδῶν μοι γένοιτο ὑποκάθεμα πόσου τίμιον. ὁ δὲ Αἴσωπος, μέγας βασιλεῦ, οὐ βία, οὐδὲ ἀνάγκῃ σοῦ σε παρεγενόμην, ἀλλ' ἑκουσίᾳ πάρειμι· ἀνάσχου δέ μου μικρὸν ἀκοῦσαι. ἀνὴρ τις ἀκρίδας συλλέγων, καὶ δοκεῖ νους, εἶλε καὶ τέττιγα. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνον ἠβούλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ, ἄνθρωπε, μή με κτείνῃς· ἵνα γὰρ ἔτι σε χαίρειν βλάπτω, ἔτ' ἀλλὰ τῷ ἐμοὶ ὑμέ-

ναι.

membranularum suaviter canto, delectans viatores: præter igitur vocem in me amplius nihil invenies. Et ille cum hæc audisset, permisit abire. Et ego itaque, O rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas: non enim possum injuria quenquã afficere, sed in vili corpore generosum loquor sermonem. Rex autem miratus simul & miseratus ipsum, ait, Æsope, non ego tibi largior vitam, sed factum. Ergo quod vis, pete, & accipies. Et ille, Rogo te, O rex, reconciliare Samiis. Cumq; rex dixisset, Reconciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasque ei agebat. Post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem exstantes apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quod Æsopi gratia eis reconciliatus fuerit, atque muneribus multis, navigavit in Samum. Samii igitur hunc videntes, coronasq; ei intulerunt, & tripudia ejus gratia constituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc vero ab insula decedens, circumibat orbem, ubique cum philosophis disputando: profectus autem & in Babylonem & suam ipsius doctrinam demonstrando, magnus apud regem Lycerum evasit. Illis enim temporibus reges invicem pacem habentes atque delectationis gratia quæstiones vicissim sophistarũ scribendo mittebant: quas qui solverent, tributa pacta à mittentibus accipiebant; qui vero non, æqualia præbebant. Æsopus igitur quæ mittebantur problemata Lycero intelligens dissolvebat, & clarum reddebat regem: & ipse Lyceri nomine altera itidẽ regibus remittebat: quæ cum remanerent insoluta, tributa rex quam plurima exigebat. Æsopus autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine, adoptavit, atque ut legitimũ filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. Hoc sciens

Æsopus,

νων ἡμῖν φθέγξομαι, τίρπων τὰς ἰδίας τόκας. φανῆς δὲ παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν οὐδὲ εὑρήσεις. κἀκεῖνος ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπειλὰς, καὶ γὰρ γοῦν, ὦ βασιλεῦ, τῆς σῶν σοφῶν ἀπορίας, μὴ μετέχῃ τυγχάνοι· οὐδὲ γὰρ εἶς τ' εἰμὶ ἀδικήσαι τινα· ἐν δὲ πλεία δεόμενος τυγχάνω φθέγξομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτοῦ καὶ οἰκειόμενος αὐτὸν, ἔφη· Αἴσωπε, οὐκ ἐγώ σοι δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡμεῖς μὲν. ὁ γὰρ θέλεις, αἴτει, καὶ λήψῃ, καὶ ὃς, δέομαί σου, βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίοις. τῷ δὲ βασιλέως ἐπόνῳ, διαλλαγῆναι, πιστὸν ἐκεῖνον· ὅτι τῷ γλυκὺ χάριτας τε αὐτῷ ὁμολογῶ. μὴ τοῦτο τοῦ οἰκείου συγχωρήσαντος μόνος, τοῦ μέχρι καὶ νῦν φερομένης, παρὰ τῶν βασιλεῖ κατέλιπε. δεξάμενος δὲ παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς ἦκεν Αἴσωπος τούτοις διήλλαπται, καὶ δῶρα πολλὰ, πολίτας ἐπανῆλθεν εἰς σάμιον. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τῶν ἰδίων, σέβασμά τε αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ χορὸς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τὰ τε βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπεδείξεν ὡς τὸν εἰς αὐτὸν ζῆλον παρεῖτο δίκην ἐλθεῖν, ἀλλὰ δεῦρο πάλιν ἠμείψατο. μὴ δὲ τοῦτο τῆς νήσου ἀπάρας, τὴν τοῦ οἰκουμένου, τοῖς ἀπανταχοῦ τῶν φιλοσόφων διαλεγόμενος. ἀφικόμενος δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τῷ ἑαυτοῦ σοφίαν ὑπέδειξε πάντων. μίαν παρὰ τῷ βασιλεῖ Λυκήρῳ ἐχθρὸς. καὶ ἐκείνης γὰρ τοῦ χρόνου. οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων ἔχθρας, καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῶν σοφιστῶν πρὸς ἀλλήλους γραφόντες ἔπεμπον. ἄπερ οἱ μὲν ἐπλύοντες, φόρους ὑπὸ ῥητοῖς πρὸς τῶν πεμπόντων ἐλάμβανον· οἱ δὲ μὴ, τοῦ ἴσους παρεῖχον. ὁ τότων Αἴσωπος τὰ πεμπόμενα τῶν προβλημάτων Λυκήρῳ συναν ἐπέλυε, καὶ θυδομένων ἐποίῃ τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ Λυκήρου ἔπεμπε τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὧν ἀλύτων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὅτι πλείστους εἰσέπραττεν. Αἴσωπος δὲ μὴ παιδοποιησάμενος, ἵνα τινὰ τῶν ὑγενῶν, Ἔνιον τὸν κλῆσιν, εἰσποιήσατό τι, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ βασιλεῖ προσενέγκας, σωίζησε· μὴ δ' οὐ πολὺ χρόνου τῷ Ἔνιος ἐξ τῆς θαμὼς παλλακῆς συμβαίνει. Αἴσωπος τῶν

Æsopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ab Æsopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipsius paratus esset adhærere magis quã Lycero, regi dedit, Æsopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Æsopum. A Hermippus & amicus fuerat Æsopo, & tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodam nemine sciẽte occultavit hominem, & secreto nutrivit. Ennus autem regis jussu omnem Æsopi administrationẽ suscepit. Sed quodam post tempore, Nectenabo rex Ægyptiorum audiens Æsopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere jubentem, qui turrim ædificent, neque cœlum neq; terram attingentem; & responsurum semper aliquem ad omnia quæcunque rogaverint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solveret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Æsopum. Hermippus autem dolore regis ob Æsopum intellecto, adiit regem, & vivere illum renunciavit: addiditque ipsius causa Æsopum non interemisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem non mediocriter super hisce exhilarato, Æsopus sordens ac squalens totus adductus est. Quumque rex, ut eum vidit, illacrymasset, atque ut lavaretur, aliaque cura ut afficeretur, jussisset; Æsopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutavit: ob quæ quum rex Ennum esset occisurus, Æsopus ei veniam petiit. Post hæc autem rex Ægyptii epistolam Æsopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere jussit, ut quum hyems præteriisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquem ad rogata.

πρεσβεις, ἀπελαύνειν ἐμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ τῷ καλῷ ἐκείνου ὀργὴ πληρθεὶς, ὅπως τιμωρίαν τινὰ παρ' Αἰσώπου δώσειεν πρὸς τοὺς ἀγελειοφιζομένους Λυκήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἕτοιμός ἐστι προσίθεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ Λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε τῷ Αἰσώπου ταύτην σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ τε σφραγῖδι θαρρήσας, καὶ ἀπαρασκεύῳ ὀργῇ χρησάμενος, παραχρῆμα τῷ ὑπηρέτῃ κελεύει μηδὲν ἐξετάσαντα, οὐκ ἀναβαλόμενον τὴν διαχείρισιν τοῦ Αἰσώπου. ὁ δὲ Ἑρμιππος φίλος τις ἦν τοῦ Αἰσώπου, καὶ τότε δὴ τὸ φίλον ἐπέδειξεν. ἐν μικρῷ γὰρ τάχους μηδενὸς εἰδότος κρύψας τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπόρρηπτόν τι τέρειον. Ἑνὸς δὲ τοῦ βασιλέως κελεύσαντος, πᾶσαν τὴν δίκην τὴν Αἰσώπου παρέλαβε μὲν δὴ πάχεσιν Νεκτανάβου βασιλέως Αἰγυπτίων πυθόμενος Αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει Λυκήρῳ παραχρῆμα ὅπως κελεύσαι, οἰκοδόμους κατὰ τάχος καλέσαντα, οἳ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' ἐρασῦ, μήτε γῆς ἀπόμενον, καὶ τὸν ὑπερκείμενον ἀεὶ τοῦ πάνυ ὅσα ἂν ἐθέλωσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰσπράξειν εἰ δὲ μὴ, καλά τε θεῖναι ταῦτα τῷ Λυκήρῳ, ἀναγκαῖόν τε, ἀθυμίαν ἐκβαλεῖν, μηδενὸς τῶν φίλων συναμύνειν τὸ παράπαν τῷ πύργῳ σωθῆναι. ὁ μὲν τοῦ βασιλέως, καὶ κίονα τῆς ἐαυτοῦ βασιλείας ἐλεγεν ἀπολωλεκέναι τὸν Αἴσωπον. Ἑρμιππος δὲ τὸν τοῦ βασιλέως δι' Αἴσωπον λύπην μαθὼν, προσελθών τε τῷ βασιλεῖ, καὶ ζῶντα ἐκεῖνον ἀπαγγείλας, προθεὶς αὐτὸν δὴ χαίρειν, αὐτὸν οὐκ ἀνελεῖν, εἰδὼς ὡς μεληδήσει τῷ βασιλεῖ τῆς ὑποχείρου. τὸν δὲ βασιλέως διαφερόντως ὑπὸ τούτου ἡδόμενον, Αἴσωπον ῥυπῶντα καὶ ἀκτενίστως ὄντα προσενέγκαι, ἢ τὸν βασιλέως, ὡς εἶδεν αὐτὸν, δακρύσαντος, λούσασθαί τε καὶ τῆς ἄλλης ὑπομελείας ἀξιωθῆναι κελεύσαντος, Αἴσωπον μὴ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήσῃ τοὺς αἰτίους ἀπισκυλάσειν. ἐφ' οἷς καὶ τὸν βασιλέως τὸν Ἔννον ἀναιρεῖν μέλλοντος, Αἴσωπον αὐτῷ συλλαμβάνειν μηχάσασθαι. ἐπομόσας δὲ τούτοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ Αἰγυπτίου ὀργὴν τοῦ Αἰσώπου ἐπέσχεν ἀναγκαίαν. ὁ δὲ αὐτίκα τιλὼ λύσιν σωθεὶς τοῦ φόβου, ἠλάσατό τε, καὶ ἀντεγράφειν ἐκέλευσεν, ὡς ἐπειδὴ χειμὼν παρέλθοι, πεμφθησόμενον τοὺς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσαντας, καὶ τὸν ὑπερκειμένου τοῦ πρὸς τὰ ἐπιτοπώμε-

τα,

gata. Rex igitur Ægyptios legatos remisit, Æsopo autem pristinam administrationem tradidit omnē, deditum ei tradens & Ennum. Et Æsopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, aliisque atque his admonuit verbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribulem teipsum præbe, ne te contemnant: amicis facilem & communicabilem, quo longe benevolentiores tibi sint. Item inimicos male habere precare, & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene valere velis. Semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum facere velit: leve enim est mulierum genus, ac adulatum minus malum cogitat. Velocē ad sermonem ne possideauditum: linguæ continens esto. Bene agentibus ne invide, sed congratulare: invidens enim teipsum magis offendes. Domesticorum tuorum satage, ut te non solum ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorem venerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquam credas secreta: nam semper armatur, quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum reconde, melius enim mortuum inimicis relinquere, quam viventem amicorum indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panē comparare. Bonum esse ne pœniteat Susurronē virum ejice domo tua: nam quæ à te dicuntur, ac fiunt, aliis communicabit. Fac quæ te non mœstum facient, contingentibus ne tristare, neque prava consulas unquam, neque mores malorum imiteris. His ab Æsopo Ennus admonitus, tum sermone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam, percussus animum, paucis post diebus è vita discessit. Æsopus autem aucupes omnes accersivit, atque aquilarum pullos quatuor ut caperent jubet. Sic itaque captos nutrivit, ut dicitur, ac instruxit, (cui rei non magnam fidem adhibemus) ut pueros in sportis ipsis appensis gestando,

in

να, ὁ βασιλεὺς σωῦ τὰς μὴ Αἰγυπτίας ἀφέστηκε πόλεις. Αἰσθόμενος δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς διοίκησιν ἐπιχείρισιν ἅπασιν ἐκέλευσεν αὐτῷ παραδοῦναι καὶ τὸν Ἕννον, ὃν Αἴσωπος παρελαβεν τ Ἕννιν, οὐδὲν ἀνδρὸς αὐτὸν ἔδρασεν, ἀλλ' ὡς υἱῷ πάλιν προσεχῶν, ἄλλως τε ἐκ τύτων ὠφελῆσθαι τοὺς λόγους. τίκνον, φησὶ πάντων σέβε τὸ θεῖον. τὰ βασιλέα δὲ τίμα. μὴ τοῖς μὴ ἐχθροῖς σε δεινὸν σεαυτὸν παρασκεύαζε, ἵνα μὴ κακοφρονῶσί σε· τοῖς δὲ φίλοις πρᾶον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐεργέτης σοι μᾶλλον γένηται. ὅπ τοὺς μὴ ἐχθροὺς νοσεῖν δύνχου μὴ πένεσθαι, ὡς μηδὲν τι δεῖ λυπεῖν σε τοὺς ἢ φίλους χρὴ πάντα δὲ προφέρειν ἐσύλα, αἰεὶ τῇ γνωμικῇ σε χρηζῶν ὁμιλῇ, ὅπως ἑτέρᾳ ἀνδρὸς σοφίαν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν· κρεῖττον γὰρ τὸ τῇ γνωμικῶν ἰσχύειν, ἢ κολακευόμενον ἐλάπτω φρονεῖν καιρόν. ὀξέως μὴ πρὸς λόγον κλῖναι τὴν ἀκοήν· τῆς δὲ γλώττης ἐγκρατὴς ἴσθι. πῶς δὲ προφέρῃ μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαιρε φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τῷ οἰκέτῃ σε ἐπαινῶ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότην σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐεργέτην αἰδῶνται. μὴ αἰσχυνθῇς μανθάνειν αἰεὶ τὰ κρείττω. τῇ γνωμικῇ μηδὲ σολοικισμὸς ὑπόρρητα· αἰεὶ γὰρ ὀπλίζεται, πῶς σε κωμῳδήσῃ. καὶ ἡμέραν καὶ εἰς τὸν αὔριον ὁπλαμιδᾶν. βέλτιον δὲ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα φίλοις ἐπιδεῖσθαι. δυσφορητήρ ἔσο τοῖς συναυτῶσιν, εἰδὼς ὡς καὶ τὰ κωμῳδίαν ἄρτον ἡ οὐσία προσπορίζει. ἀγαθὸς νομοθέτης μὴ μεταιθέι. φίλτερον ἄνδρα ἐκβαλεῖν τῆς οἰκίας· τὰ γὰρ ὑπὸ σὲ λεχθέντα κρεῖττον προφθάσαι ἑτέροις φέροντα ἀναθήσῃ. προφύλαξ μὴ τὰ λυπήσοντά σε· ὅπ ἢ τοῖς συμβαίνειν μὴ λυποῦ. μήτε φοινικὰ βέβυλον σολεῖ, μήτε τρόπους κακῶν μιμήσῃ. τούτοις τῷ Αἰσώπου τὸν Ἕννον παιδεύσαντα, ὁπλίζει τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ συνηθείᾳ, οἷά τινι βέλεσι, πληγεὶς τὴν ψυχὴν, μεῖ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετήλλαξεν. Αἴσωπος δὲ τὰς ἐξόδους πάντας προσκαλισάμενος αἰτὶ νεοττοὺς τέτταρας συληθῶσας κελεύει. συλληφθέντας οὖν οὕτως ἔφυγεν, ὡς λέγεται, μὴ ἐταίδευσεν, ὅτερον τάνυ τί με σκεδοῦσον ἔχει, ὡς ταῦδας διὰ δυλάκων αὐτοῖς προσπηδήσαν βαστάζοντας,

εἰς

in altum tollerent: atque ita obedientes pueris eſſent, ut quocunque illi vellent volarent, ſive in altum, ſive in terram humi. Præterito vero hyemali tempore, & vere arridente, cum ad iter omnia paraſſet Æſopus, & pueros accepiſſet, & aquilas, deceſſit in Ægyptum, multa imaginatione & opinione ad ſtupefactionem illorum hominum uſus. Sed Nectenabo, audito adeſſe Æſopum, inſidiis circumventus ſum, ait amicis, quia intellexeram Æſopum mortuum eſſe. Poſtridie autem juſſit rex, ut omnes magiſtratus candidis circumdarentur veſtibus: ipſe laneam induit, & coronam ac gemmatam citarin. Cumque ſedens in alto ſolio, Æſopum introduci juſſiſſet; Cui me aſſimilas, ingredienti inquit, Æſope, & eos qui mecum ſunt? Et ille, Te quidem ſoli verno: qui vero te circumſtant, maturis ariſtis. Et rex admiratus ipſum, donis eum proſecutus eſt. Poſtero autem die rurſus rex candidiſſimam indutus, amicis purpureas juſſis accipere, ingredientem Æſopum iterum eadem rogavit. Et Æſopus, Te, inquit, comparo ſoli: hos autem qui ſtant circum, radiis ſolaribus. Et Nectenabo; Exiſtimo nihil eſſe Lycerum præ meo regno. Et Æſopus ſubridens, Ne facile de illo ſic loquere, O rex: nam genti veſtræ veſtrum regnum collatum inſtar ſolis lucet; at ſi Lycero comparetur, nihil aberit quin ſplendor hic, tenebræ appareant. Et Nectenabo appoſita verborum reſponſione ſtupefactus, Attuliſti nobis, ait, qui turrim ædificent: Et ille, Para i ſunt, ſi modo oſtendas locum. Poſtea egreſſus extra urbem rex in planiciem, demonſtrat dimenſum locum. Adductis itaque Æſopus ad demonſtratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, una cum pueris per ſaccules appenſis, ac puerorum manibus fabrorum datis inſtrumentis, juſſit evolare. Illi vero ſublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna,

εἰς ὕψος ἀναβαθμοὺς, καὶ ἅπας ὑπακούσεται τοῖς παισὶν ἕτοιμος, ὡς ὑπακούσαν ἐκείνοις βουλομένοις ἵππασθαι, ἄντε εἰς ὕψος, ἄντε εἰς χθαμαλὸν χωρίζοι. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παραβαλλούσης, καὶ πῦρ ὁμαγελάπαντος, ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν συσκευασάμενος Αἴσωπος, καὶ τοὺς τε παῖδας λαβὼν, καὶ τοὺς ἀετοὺς, ἀπῆρεν εἰς Λίγυστην, πολλὴν φαντασίαν καὶ δόξαν παρὰ πᾶσιν ἑαυτῷ κεκτημένος. Νεκτεναβὼ δὲ ἀκούσας παραγεγονέναι τὸν Αἴσωπον, ἐπέμψατο, φησὶ τοῖς φίλοις, μιμησόμενος Αἴσωπον τὸν Ἑλληνα. τῇ δ' ὑστεραίᾳ καλέσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκαῖς στολαῖς ἐσθῆσι κεκαλλωπισμένους, καὶ διάδημα, καὶ διάλιθον κίταριν, καὶ καθεδεὶς ἐπὶ ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν Αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας· τίνι μ' εἰκάζεις, εἰσελθόντι φησὶν, Αἴσωπε, μᾶλλον τοῖς σοὶ ἐμοὶ ἢ καὶ ὅς, σὲ μὲν ἥλιῳ ἐοικέναι, τοὺς δὲ ἄλλους τούτους, ὠρυομένοις σκύλαξι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, καὶ δώρεαις ἐξαισίοις. τῇ δὲ μετ' ἐκεῖνον ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐνεκαινίσατο, τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν Αἴσωπον τὴν πορφυρίδα ταύτην ἐνδῦσιν ἐπύθετο. καὶ ὁ Αἴσωπος, σὲ μὲν, εἶπεν, εἰκάζω ἥλιῳ. τοὺς δὲ ἄλλους σου τούτους ἀκτῖσι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ· οἶμαι μηδὲν εἶναι Λυκίαν πρὸς ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ Αἴσωπος μειδιάσας, μὴ δῆτα, ἔφη, ὦ βασιλεῦ· πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ἐπιδεικνυμένη βασιλεία, δίκην ἡλίας σελαγεῖ. εἰ δὲ μὴ ἡμέρᾳ παραβαλοῦσα, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφον ἀποδειχθῆναι. ἐκ δὲ Νεκτεναβὼ· ἢ τὴν λόγων δύσχαριν ἐπαινεῖς, ἢ τοὺς ἡμῖν, ἔφη, τοὺς μέλλοντας τὸν πύργον οἰκοδομεῖν καλοὺς ἕτοιμοί εἰσι, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τύπον. μετὰ ταῦτα ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ πεδίου, ὑποδείξας διαμετρήσας τὸν χῶρον. ἀγχίνους τοίνυν Αἴσωπος ὢν τὰς ὑποδειχθείσας τοῦ τόπου γωνίας τετράγωνας, τοὺς τετραγώνους τῷ ἀριθμῷ, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τῶν ξυλάκων ἀποτιμήσας, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετρεῖν δοὺς ἐρασταῖς, ἐκέλευσεν ἀναπαύεσθαι. οἱ δὲ πρὸς ὕψος ἠλιοῦμενοι, δότε ἡμῖν, ἐφώνουν, λίθους, δότε κονίαν, δότε ξύλα.

καὶ,

& alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo visis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait, Unde mihi volucres homines? Et Æsopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum sis, vis cum æquo diis rege contendere? Et Nectenabo, Æsopo, victus sum; quærā autē à te, tu respondē. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ, quæ cum audierint eos, qui in Babylone sunt, equos hinnientes, confestim cōcipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Æsopus, Respondebo tibi cras, O rex Profectus vero ubi hospitabatur, felem jubet pueris comprehēdi, & captū publice circumduci verberando. Ægyptii autem illud animal colentes, sic male tractari ipsū videntes, concurrerunt, & felem è manu verberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui vocato Æsopo, Nesciebas, inquit, Æsope, tanquam Deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regem injuria affecit, O rex, præterita nocte hic felis: gallum enim ejus occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri, Æsope? quonam modo una nocte felis ab Ægypto ivit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quomodo, O rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Æsopi felicem esse dixit. Post hæc autē quum acciviſſet ex Heliopoli viros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Æsopo cum eis disputasset, invitavit una cum Æsopo ad convivium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Æsopo, Missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solveres. Et Æsopus, Mentiris, deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum teipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna duodecim urbes continens, quarum singulæ triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duæ mulieres. Tū Æsopus ait, Hanc

quæstio-

καὶ τἄλλα τῷ θεῷ οἰκοδομῶ ὅπως δύναμαι. ὁ δὲ Νεκτανεβὼ τοὺς παῖδας διασάμενος ὑπὸ τὴν αἰθρίαν εἰς ὕψος ἀναφερομένους, ἔφη, πότερόν μοι πλείους ἄνδρωποι; καὶ ὁ Αἴσωπος· ἀλλὰ λοιπός ἐχῖ. σὺ δὲ θέλεις ἄνδρωπος ἂν ἰσοθέως ἐρίζειν βασιλεῖ; καὶ ὁ Νεκτανεβὼ, Αἴσωπε, ἀπόμυμι, ἐρώσομαί σε, σὺ δέ μοι ὑπόκρινον. καί φησιν, εἰσί μοι πλοῖα ἄδε ἵπποι, αὔριον ἐπειδὰν ἀπούσωσι τὸ εἰς Βαβυλῶνι ἵππαν χρεμιζόντων, οὓς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι τοῦτο πάρεστι σοφία, ὑπόδειξαι. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὑποκρινοῦμαί σοι αὔριον, βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' ἐκαλήγετο, αὔλιζον τοὺς ἀετοὺς ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλληφθέντα δημόσια πολιάζεσθαι μαστιγούμενον, οἱ δ' Αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι οὕτω κακῶς πάσχοντα ἐλεεῖν ἐσπούδαζον, σωιέδραμον, καὶ τὰ αὔλιζον τῆς χειρὸς τὰ μαστιγούντων ἐκπαίσαντες, ἀνεχάλασιν ὡς τάχος τὸν βασιλέως πάϊδα. ὁ δὲ καλέσας τὸν Αἴσωπον, οὐκ ἤδεις, φησὶν, Αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ἐστιν αὔλιζος; ἵνα τί μὲν τοῦτο ἐποίησας; καὶ ὅς, Αὐκῆνος τὰ βασιλέα ἠδίκησεν, ὦ βασιλεῦ, τῆς παρελθούσης νυκτὸς ὅτος ὁ αὔλιζος· ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνδκε μάχιμον καὶ ἀλυκτῆρα. ὡς εἰ τοῦτο μὲν καὶ τοῖς ὥραις ἀμυνεῖ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνῃ φονεύσαντα, Αἴσωπε; πῶς γὰρ εἰ μὴ ἀνυκτὶ αὔλιζος ἀπ' Αἰγύπτου ἦλθεν εἰς Βαβυλῶνα; κἀκεῖνος μειδιάσας φησὶν, καὶ πῶς, ὦ βασιλεῦ, ἐν Βαβυλῶνι τοὺς ἵππαν χρεμιζόντων, οἱ ἐνθάδε θηλείαις ἵπποις συλλαμβάνουσιν; ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, ἃ φρόνησιν αὐτοῦ ἐμακάρισε. μὴ δὲ ταῦτα μεταπεμψάμενος ἀφ' Ἡλίας πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ὀπτῆρας, καὶ τοῦτο ἐκ Αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐτοῖς ἐκάλεσεν ἅμα τῷ Αἰσώπῳ ἐτ' ὄψιχάν. ἀνακλινθέντων οὖν αὐτῶν, ἐξ Ἡλίας πολιτῶν τις ἔφη πρὸς τὸν Αἴσωπον, ἀπιστάλω παρὰ τοῦ θεοῦ μικρόν τινα πυθέσθαι σε, ὡς ἂν αὐτὴν ὀπλύσῃς. καὶ ὁ Αἴσωπος, φύσῃ, θεὸς γὰρ οὐ παρ' ἀνθρώπων αὐδὲν δεῖται μαθεῖν. σὺ δ' ἐμέναν σαυτὸν κατηγορεῖς. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῦτο ἔπρεπε πάλιν εἰπεῖν, ἐστὶ ναὸς μέγας, καὶ ἐν αὐτῷ σύλλογος δώδεκα πόλεις ἔχων· ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοὺς ἐστέγασε. τίνες δὲ φασὶ δύο γυναῖκες, καὶ ὁ Αἴσωπος ἔφη, τοῦτο τὸ σοφόλημα

quæstionem apud nos solvent pueri. Templū enim est hic mundus; columna, annus; urbes, menses; & trabes horum, dies; dies autem & nox, duæ mulieres, quæ vicissim sibi succedunt. Postridie convocatis amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Æsopum hunc debebimus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Jubebimus ei quæstiones dicere nobis ex iis, quæ neq; scimus, neq; audivimus. Et ille, Cras hac de re vobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere, mane reversus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audivimus, & vere scimus. Et Æsopus, Habeo vobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neq; audivimus. Et Æsopus, Et si hæc ita se habent, solutum est quæstum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Æsopo, atq; in pace remisit. At Æsopus in Babylonem profectus, & narravit Lyceroacta in Ægypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autē jussit statuam auream Æsopi erigi. Non multo autem post tempore Æsopus in Græciam decrevit navigare, atque cum rege compositione facta discessit, juratus ei prius, proculdubio redituū se in Babylonem atque illic reliquum vitæ victurum, Peragratis autem Græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, profectus est & Delphos. Verum Delphi differentem quidē audierunt libenter, sed honore & observantia eum affecerunt nulla. Is autem ad eos suspiciens ait, Viri Delphi, succurrit mihi ligno vos comparare, quod in mari fertur. Illud etenim videntes ex multa distantia dum fluctibus agitatur, magni precii esse existimamus: postquam autem proxime advenerit, vilissimum apparet. Et ego itaque

ζλικα καὶ οἱ παῖδες ὁπλίσονται τὰ ὅπλα. ναὸς μὲν γὰρ ἐστιν ἕτερος ὁκόσος· σὺ δ' ὁκοίους; αἱ δὲ ὁλκάδες, εἰ μὴ τις ἢ μικροί, αἱ τῶν ἡμέων ἡμίεργοι δὲ ἐς νῆας, αἱ δύο γεμοῦσιν, αἱ παραμάξ ἀλλήλας ἔχοντες. τῇ δ' ἐφεξῆς ἡμέρᾳ συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ Νεκτεναβώ, φησὶ, διὰ τὸν Ἄισωπον τὸν ὁρλήσοντα τὸν φόρον τῷ βασιλεῖ Λυκίῳ; εἰ δέ τις αὐτῶν οἶδε πῶς καλεύσομαι αὐτῷ προβλήματα ἐρέσθαι ἡμῖν, ἴσμεν ὧν οὐτ' οἴδαμεν, οὔτ' ἠκούσαμεν. ἐς ὃς, αὖριον ὅτι τάχιστα ὑμῖν ἀπαντήσω. ἀπελθὼν δὲ ἐς σωματοφύλακος γραμματεῖον, ἐς ὃ ἐσεῖχε, Νεκτεναβὼ ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ Λυκίῳ ὀφείλειν. τῇ ὑστεραίᾳ ἐπανελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι περὶ ἀνεζήτησαν τὸ γραμματεῖον, πάντες εἶλεγον, καὶ ἐδόμεν τοῦτο, ἐς ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθὲς ὅτι σταθμεῖται καὶ ὁ Ἄισωπος, χρέα ἔχειν ὑμῖν οἶδα τῆς ὑποδόσιος ἕνεκεν. ὁ δὲ Νεκτεναβὼ τί ὁμολογέει τῆς ὀφειλῆς ἀναγνώσει πεν, ἐμοὶ Λυκίῳ ἐδίην ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; καὶ κεῖνοι μεταβαλόντες, εἶπον, ὅτ' εἴδομεν, ὅτ' ἠκούσμεν, καὶ ὁ Ἄισωπος, καὶ ἐπ' αὐτῷ οὕτως ἔχει, λύεται τὸ ζητούμενον καὶ ὁ Νεκτεναβὼ πρὸς ταῦτα, ὑμεῖς μὲν ἐστε Λυκίῳ τε ἐώθεν σοφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ὑμετέρᾳ κεκτημένῳ. τὸν οὖν συμφανθέντας φόρον παρὰ δὲ τοῦ Ἄισώπου, ἐν εἰρήνῃ ἀπέσειεν. Ἄισωπος δ' ἐς Βαβυλῶνα παραγενόμενος, δεξάμενός τε Λυκίῳ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ παρακείμενα πάντα, καὶ τὸν φόρον ἀπέδωκε. Λυκίῳ δ' ἐκέλευσεν ἀνδριάντα χρυσοῦν τοῦ Ἄισώπου ἀναστῆσαι. μὴ σὶ δ' ὀλίγου χρόνου Ἄισωπος ἐς Ἑλλάδα ἐξαλύσας πολεῦσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ σωταξάμενος, ἀπέδημησεν, ὅκου δὲ αὐτὸς πρότερον ἢ μὴν ἐπανήξειν ἐς Βαβυλῶνα, καὶ κεῖ τὸν λοιπὸν διαβιάσειν. περιὼν δὲ τὰς Ἑλλάδος πόλεις καὶ ἑαυτοῦ σοφίαν ὀνησεικόμενος, ἦλθε καὶ εἰς Δελφούς. οἱ δὲ Δελφοὶ διαλεγομένῳ μὲν ἠκροῶντο ἡδέως, τιμῆς δὲ παρ' ἀξίας ἐς αὐτὸν ἔδοσαν οὐδεμίην. ὁ δὲ θρασὺς αὐτοὺς ὑποκαλέων, ἔφη, ἄνδρες Δελφοὶ ἔοικάσι μοι ξύλα ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάσσῃ πεσόντι. καὶ κεῖνο γὰρ ὁρῶντες ἐκ πολλοῦ διαστήματος ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλοί τινες ἄξιον εἶναι ὑπέμειναν ἐπισπάσθαι· ἐγγυτάτω δὲ προσέλθοντι, οὐδὲν ἐξεφάνη. καὶ γὰ

γὰρ

que quũ procul esse ab urbe vestra, ut eos qui existimatione digni sunt vos admirabar; nunc autem ad vos profectus, omnibus (ut ita dixerim) inveni inutiliores, sic deceptus sum. Cum hæc audivissent Delphi, & timerent ne aliquo modo Æsopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreverũt dolo hominem occidere. Atq; igitur aureã phialam ex eo, quod apud se erat, sacello Apollinis accipiẽtes, clam in Æsopi absconderunt stragulis. Quum Æsopus vero ignoraret quæ ab ipsis dolo facta fuerant, egressus ibat in Phocidem. At Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur ut sacrilegũ. Illo autẽ negante aliquid feciſſe ejusmodi, illi vi stragulis evolutis, aureã invenerunt phialã, quã etiam acceptam omnibus civibus ostenderunt non cum parvo tumultu. Igitur Æsopus cognitis illorum insidiis, rogabat eos, ut solveretur. Hi autẽ nõ solum non solverunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoque injecerunt, morte ejus suffragiis decreta. Æsopus autem quum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus autẽ ipsius quidã, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & videns eum sic lamentari, causã rei rogavit. Et ille ait, Mulier quædã, quũ recenter suum virum sepeliviſſet, quotidie profecta ad tumulũ, plorabat. Arans autẽ quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus ivit & ipse ad tumulum, ac sedẽs una cũ muliere plorabat. Cũ illa rogaret, curnã & ipse sic lugeret; Quoniã & ego, inquit, decentem mulierẽ sepelivi, & posteaquã ploravero, mœstitia levor. Illa autẽ, Et mihi id ipsũ accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, curnã invicẽ non conjungimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut tuũ virũ. His persuasit mulieri, & convenerunt. Interim autẽ fur profectus & boves solvẽs, abegit. Ille autẽ reversus, nõ inventis bobus, & plangere & lugere vehementer instituit. Profecta igitur

ρῶν πόρρω δεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὤν, ὡς τινας τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον· νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμᾶς, πάντων, ὧν ἐπύθεσθε, ἀνδρώπων δεῦρο ἀχρειοτέρους. οὕτω πεπλάνημαι ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Δελφοὶ, καὶ δείσαντες μήπως Αἴσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων, κακῶς αὐτὰς λέγῃ, βαλλῶν ἐβαλλόσαντο δόλῳ τὸν ἄνδρωπον ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσοῦν φιάλιον ἐν τῷ παρ' αὐτοῖς ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος ἀνελόμενοι, λαθρα τοῖς Αἰσώπου κατέκρυψαν σκεύεσι. τῶν δ' Αἰσώπου τὸν μὲν ἀνοσίᾳ ἀγνοίᾳ σκευωρηθέντα, ἐξελθόντα ἐπορεύετο πρὸς Φωκέας. οἱ δὲ Δελφοὶ ὑποδεξάμενοι, καὶ κατασχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον ὡς ἱερὰ συλήσαντα. τῶν δ' ἀρνουμένων μηδὲν πεπραχέναι τοιοῦτον, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ σκεύη ἀνεπτύξαντες τὸν χρυσοῦν δεῦρο φιάλιον, ὃν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπιδείκνυσιν οὐ σιωπῇ ὀλίγῳ θορύβῳ. ὁ μὲν δὴ Αἴσωπος τὴν ἐκείνων συνωμοσίαν ὑποβλέψας, ἐδέετο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' οὐ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον· θάνατον αὐτῷ καταψηφισάμενοι. Αἴσωπος δὲ μηχανὴν τῆς σωτηρίας τῆσδε τύχης σωθῆναι δυνάμενος, ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς εἱρκτῆς ἐδρίδῃ καθήμενος. τὸ σωθῆναι δέ πως αὐτῷ, Διὸς τέκνα, θεοὶ αὐτὸν εἰσελθόντες, καὶ ἰδόντες οὕτως ὀλοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τῆς πάθους ἤρετο. καὶ ὃς ἔφη, γυνή τις θεοσφάτως ἑαυτῆς ἀνδρὸς θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπίοι πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐδρίδῃ. ἀρετρεῖαν δέ τις οὐ πόρρω τοῦ μνήματος, εἰς ὑποδυομένη τινὰς γυναικὸς, καὶ καταλιποῦσα τὰς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ καθίσας, συνεδρίδῃ τῇ γυναικί. τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ὀλύρεται· ὅτι καὶ γαῖ, φησὶν, ἀθρεπτὴν γυναῖκα κατώρυξα, καὶ ἐπεδὰν κλαύσω, τὰς λύπας κουφίζομαι. ἦ δ', κἀμοὶ τὸν αὐτὸν πρόσεστιν. καὶ κεῖνος, εἰ τύχοι τοῖς αὐτοῖς περιπεπλάκηται πάθεσι, τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ συμπαίσομεν; ἐγώ τε δὴ φιλήσω τὸν ἐκεῖνον, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα πεισθεὶς ἡ γυνὴ, καὶ δὴ συνῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλαυνεν. ὁ δ' ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὑρίσκων, κἀπιδόμενός τε καὶ οἰμάζειν, ἰσχυρῶς ἐπεγέλασε. ἐλθοῦσα δὲ καὶ

igitur & mulier, & lamentantem inveniens, inquit, iterum ploras? Et ille, Nunc, ait, vere ploro. Et ego itaque multis evitatis periculis nunc vere fleo, solutionē mali necande inveniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant violenter in præcipitiū. Ille autē eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus, ad cœnā eam invitavit, & abducta in penariū divitis, ubi multa esculenta erant, Comede, inquit, amica rana. Post epulationē & rana murē in suam invitavit cœnationē: sed ne defatigere, inquit, natando, filo tenui tuū pedē meo alligabo. Atq; hoc facto saltavit in paludē. Ea autem urinata in profundū mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit major. Supernatāte igitur mure in palude mortuo, devolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam una etiam ranam; & sic ambos devoravit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habebo ultorē. Babylon enim & Græcia omnis meam à vobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidē pepercerunt Æsopo. Ille autē in Apollinis confugit sacellū: sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitiū rursus traxerūt. Æsopus cum abduceretur dicebat, Audite me, Delphi. Lepus aquila insectante, in lustrū scarabei confugit, rogans ut ab eo servaretur, Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicē obtestando ipsum per maximū Jovē, saltē ne despiceret parvitatem suā. Illa vero irata, ala percutiens scarabeū, lepore raptū est depasta. Scarabeus autem & cum aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam profectus, ova ejus devolutā disrupit. Illa autē quū grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset & in altiore loco secundo nidificasset; & illic rursus scarabeus iisdem hanc affeci. Sed aquila inops consilii penitus, ascendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, deo ipsa commendans, & suppli-

καὶ ἡμῶν, ᾧ ὁλοφυρόμενον δέρῦται, φησι, πάλιν καλέσεις καὶκὴν, ναὶ, εἶπεν, ἀπ' ἀληθείας καλέω. καὶ ὦ γοιῶ πολλὰς διαλεγὰς κινδύνε, νῦν τῷ ὄντι δηλῶ, λύσιν τῶν κακῶν μηδαμόθεν θέρίσκων. μὴ ταῦτα παρῆται ᾧ οἱ Δελφοὶ, καὶ ἐκβαλόντες ἐωυτῶν τὸν τῆς εἰρκτῆς, εἶλκον βιαίως ὅπῃ ἡ κρημνός. ὁ δὲ θεὸς ἀυτὸς ἤλεγξε, ὅτι λῷόμίφανα τὰ ζῶα μῶς βατραχωφιλιαθέντες, εἰς δεῖπνον ἀυτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμεῖον πλησίον, ἵνθα πλεῖστα τῆ ἐδωδίμων ἦν, δῶκε φησι, φίλε βάτραχε. μὴ δὲ ἢ ἐξίασιν καὶ ὁ βάτραχος ᾧ μῶ ὅπῃ τὸν οἰκεῖον ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἵνα μὴ λοκάμῃς, φησὶ, νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῇ τὸν πόδα τῷ ἐμαυτῷ θεσπαρτήσω. καὶ τῦτο ποιήσας ἤλατο εἰς τὸ λίμνην. ἀυτῷ δὲ καταδυόμενος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκειν εἶπεν, ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ὅπῃ τλέμονος οὐ τῆς μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκρᾶς, καταπλαγεὶς ἀετὸς, τῦτον ἀφήρπασε, σὺν ἀυτῷ δὲ θεσπαρτημένον ὁμῶς καὶ τὸν βάτραχον, ᾧ οὕτως ἄμφω κατεδοινήσατο. καὶ ὦ τοίνυν βίαιος ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἔξω τῆ ἀδυνάτα. Βαζυλάν γὰρ ᾧ Ἑλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσῃ θάνατον. οἱ μὲν οὖν Δελφοὶ οὐδ' ὡς ἐχείδοντο τῆ Αἰσώπε. ὁ δ' ὅπῃ τὸ τῆ Ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. εἰ δὲ κἀκεῖθεν ἀπεσπάσαντες μὴ ὀργῆς, ὅπῃ τὸν κρημνὸν αὖθις εἶλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἤλεγξε, ἀνάσατέ με, Δελφοὶ, καγὼ ὑπ' ἀετῦ δικαιόμενος, θεοῦ κοίπω καταθάνε κατέυγε, δεόμενος ὑπ' ἀυτῶ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἀξίε τὸν ἀετὸν, μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων ἀυτὸν κατὰ τῆ μεγίστε Διὸς, ἢ μὲν μὴ καταφαγεῖν τῆς μικρᾶς τῆ ἀυτῷ. ὁ δὲ μὴ ὁργῆς τῇ πέρυσι ῥάψας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγε. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τῶν κακῶν ἐν τῦτο καταμαθεῖν. καὶ δὲ θεσπελθὼν, τὰ ὠὰ τῦτο κατακυλίσας διέθρεψε. τῶ δὲ δεινὸν πεπονθότος, εἶπε τῦτο πλημμέλεια, καπὶ μείζονος τίπτε τὸ δεύτερον νεοττὸς πεποιημένος, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τῷ τον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ὅπῃ τὸν Δία (τῦτο γὰρ ἱερὸς ἦν λέγεται) πῶς ἀυτῷ χρήσαι τῶν περὶτῶν γοιῶν τὸ ὠὸν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμε-

ſupplicans, ut cuſtodiret. Sed ſcarabeus è ſtercore pilula facta, aſcendit, & in ſinum Jovis eam demiſit. Jupiter aſſurgens ut ſimum excuteret, & ova abjecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Sed cum didiciſſet à ſcarabeo, quod hæc feciſſet ut aquilam ulciſceretur, non enim ſcarabeum tantum illa affecit injuria ſed & in Jovem ipſum impia fuit, aquilæ reverſæ ait, Scarabeum eſſe qui affecit mœrore, & certe jure affeciſſe. Nolens igitur aquilarum genus deficere, conſuluit ſcarabeo ut aquilæ reconciliaretur. Quum hic non paruiſſet, ille in aliud tempus tranſpoſuit aquilarum partum, cum non apparent ſcarabei. Et vos igitur, O viri Delphi, ne deſpicite hunc deum, ad quem profugi, etſi parvum ſortitus eſt delubrum: neque enim impios negliget. Delphi vero hæc parum curantes, recta ad mortem itidem agebant. Æſopus nulla re à ſe dicta videns eos flecti, rurſus ait, Viri crudeles & interfectores, audite: Agricola quidam in agro conſeminat, & quum nunquam ingreſſus eſſet in urbem, precabatur domeſticos ut eam videret: at illi junctis aſellis, atq; in curru eo impoſito, ſolum juſſerunt agere. Eunti autem procella & turbine aërem occupantibus, & tenebris factis, aſelli à via aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt ſenem. At ille jam præcipitandus, O Jupiter, ait, qua in re te injuria affeci, quod ſic inique occidor, præſertimque neque ab equis generoſis, neque à multis bonis, ſed ab aſellis viliſſimis? Et ego itaque eodem modo nunc triſtor, quod non ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus & peſſimis interficior. Jamque præcipitandus ejuſmodi dixit rurſus fabulam: Virquidam ſuam deamans filiam, rus miſit uxorem. Solam autem filiam receptam violavit. Illa autem, Pater, ait, ſceleſta facis: mallem tamen à multis viris dedecore hoc affici, quam à te qui genuiſti. Hoc

& in vos, O inigui Delphi, dico, quod eligerem

νῶν, καὶ ἱκετεύσαι φυλάττειν· ὀκνήσαντα δὲ κόπρου σφᾶς σῶσαι, μὴ ἀναβαὶς ὅπλα τῶν κόλπων τοῦ Διὸς ταῦτα καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὸν ὄγδοον ἀποπαύσασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ σωτήρια πιστόνητα. μαθὼν δὲ ταῦτα καθαρὰ, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὰ ἀετὸν ἀμυσάμενος, ἀγαρ δὴ τὰ κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἐπέζησε, φεύγοντα τὸν ἀετὸν εἰς πῦρ ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυπεῖτα, καὶ δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βλάπτειν ἐν τῷ χθονὶ τὸ τῶ ἀετῷ ἀπανθίζειν, σωτῆρα τῷ καθάρῳ διαλλαγὰς ποιεῖς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τὸ δὲ μὴ πεισθῆναι τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται κάνθαροι. καὶ ὑμεῖς ἦν, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, μὴ ἀπιμάσητε τῶν δὴ τῶν θεῶν, εἰς ὃν κατίφυγον, εἰ καὶ μικρῷ τετύχηκεν ἱερῶν. οὐδὲ γὰρ ἀσεβεῖς πεῖσθαι. οἱ δὲ Δελφοὶ τούτων ὀλίγα φερντίζοντες, τῷ ὄντι θάνατον ὁμοίως ἦγον. Αἴσωπος δὲ μηδενὶ τῷ ὑπ' αὐτῶν λεγομένων ὁρῶν καμπολμένος πάλιν φησὶν, ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες, ἀκούσατέ μου χαρίς τι ἐπ' ἀγροῦ γεγεραικὼς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλεῖ σοῦ οἰκείας τῆτο θεάσασθαι. οἱ δὲ ζώξαντες ὀνείρατα, καὶ ὅτι τῆς ἀπόνης αὐτὸν ἀναβιβασάσαντες, μόνον ἐκέλθοιεν ἐλαύνειν. ὀδόντι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν ἄέρα καταλαβόντος, καὶ ζόφος γενομένης, τὰ ὀνείρατα τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς πνα κρημνὸν ἐξετύπωσαν τὸν ἀετὸν ζεύτλου, ὁ δὲ μέλλων ἤδη καταπρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί πολλά σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπολλυμαι, καὶ ταῦτα εὐθὺς ἵππων ἠμιόνων ἠμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίων δυπλεστάτων; καὶ γὰρ πόνων ὧδε τοῖς ζεύτλοις νῦν δυσχεράνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐπιμῶν ἀνδρῶν ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἤδη καὶ κρημνὸς ἀφίεσθαι, τοιῦτον εἶπε πάλιν μῦθον. ἀνήρ τις τῆς οἰκείας ἐραστὴς συγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μόνως δὲ τῶν συγατέρων ἀπολαύων ἐδιάζετο. ἡ δὲ, πάτερ, ἔφην, ἀνόητα ποιεῖς· εὐχόμην μὲν τοι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σὲ τὴν γυναῖκα. τῦτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν. ὦ παράνομοι Δελφοὶ, λέγω, ὡς ἡμεῖς

rem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrtes, quam per vos injuste atque indigne mori. Exsecror igitur vestram patriam, & deos testor, me præter omnem justitiam interire, qui me ulciscentur exauditum. Præcipitarunt igitur ipsum Delphi de rupe, & mortuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt, expiandam esse Æsopi mortem. Cui, quod & conscii sibi essent, injuste eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ, acsapientissimi quique, cum & ipsi quæ in Æsopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Æsopi mortis fuerunt.

Finis Æsopi vitæ à Maximo Planude conscriptæ.

NO-

μῶν Σκύλλη καὶ Χάρυβδι πίστιν καὶ ταῖς ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεσιν. ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανεῖν. καταδέομαι γὰρ ὑμῶν τῆς πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἵ μοι τιμωρήσονται ἐπισκευάσαντες. ἔρριψαν μὲν δὴ αὐτὸν οἱ Δελφοὶ κατὰ τὴν κρημνῶν, καὶ ἀπέθανεν. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον λιμῷ συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον, ἐξιλάσκεσθαι τὸν Αἰσώπου θάνατον. ὧν καὶ, ὡς συνῆδεσαν ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ σῖτον ἀνέζησαν. οἱ δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι τοσοῦτον ἐπόνησαν, καὶ ὅσοι πρὸ σοφωτέρων καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς Αἴσωπον πεποιημένα μαθόντες, εἰς τε Δελφοὺς παρεγένοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωρεῖ καὶ αὐτοὶ τῷ Αἰσώπου θανάτῳ γεγόνασι.

Τέλος τοῦ Αἰσώπου βίου, ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλανούδου συγγραφέντος.

NOMINA RANARVM,

quarum hic fit mentio, & eorum Interpretatio.

Βοϐοφοιτης, quod in cœno cubet.
Καλαμίνθιος, ab herba calamintha.
Καμβοφάγος, à braſſicis quas comedit.
Κραυγασίδης, à clamore.
Λιμνίσιος, à palude.
Λιμνόχαρις, quod palude gaudeat.
Πηλεύς, à luto, in quo ranæ agunt.
Πηλείων, Pelei filius, qui à luto dictus.
Πηλοβάτης, quod in luto incedat.
Πηλύσιος, eodem modo à luto.
Πολύφωνος, à multo quem edit clamore.
Πορναῖος, à porro in quo verſatur.
Πρασοφάγος, quod porrum comedat.
Σευτλαῖος, à beta in qua verſatur.
Ὑδρόχαρις, quod aqua delectetur.
Ὑδρομήστης, quod aquæ imperet.
Ὑψιβόας, ab alta voce, ſeu coaxatione.
Φυσίγναθος, à buccis, quas inflat.

NO-

NOMINA MVRIVM,

quorum hic fit mentio, & eorum Interpretatio.

Ἀπατηλύκλυς, ab insidiis quas pani struit.
Ἀρτοφάγος, quod panem comedat.
Ἐμβασίχυτος quod ollas intret ac penetret.
Κνισοδιώκλης, quod nidorem culinæ sectetur.
Λειχλιώρ, a lambendo dictus.
Μεριδάρπαξ, à parte quam rapit.
Παρυγλύφος, à rodendis pernis.
Περιοδράκτης, ab esu pernarum.
Περιοφάγος, eodem modo.
Σιτοφάγος, à frumenti esu.
Τερηλοδύτης, à rimis, quas rodendo efficit & subit. unde gens Troglodytarum: ad quam alludit autor.
Τερετάρτης, à pane quem comedit.
Τυρογλύφος, quod caseum rodat.
Ψιχάρπαξ, quod micas rapiat.
Λιχοπίναξ, a λείχω lambo et πίναξ tabula

ΟΜΗΡΟΥ
ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Ἀγχόμεν᾽, ὀρσῶτιν, Μουσέων χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
Ἑλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι, ἠνεκ᾽ ἀοιδῆς,
Ἣν νέον ἐν στέλεσσιν ἐμοῖς ὑπὸ γύαλα θῆκα,
Δῆριν ἀπειρεσίλαν, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος.
Εὐχόμενος μορφαστὴν ἐς ἅπαντα πᾶσι βαλίδην,
Πῶς μῦες ἐν βατράχοισιν ἀρεσσάμενοι ἔριδα στῆσαν,
Γηγενέων ἀνδρῶν μιμήματα ἔργα γιγάντων.
Ὡς ἐλόγουν ἐν θνητοῖσιν ἴλιον. τοίλυν δ᾽ ἔχεν ἀρχμόν.
Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν ῥέος ἐδνικὰ γένειον,
Ὕδατι τερπόμενος μελιηδέϊ· τὸν δὲ καλεῖσκε
Λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ᾽ ἐφθέγξατο πᾶσιν.
Ξεῖνε, τίς εἰ; πόθεν ἦλθες ἐπ᾽ ἠόνας; τίς δέ σ᾽ ἔφυσας;
Πάντα δ᾽ ἀληθίσιον. μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, εἰς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ἐμὶ δ᾽ ἐγὼ βασιλεὺς Φυσιγναθος, ὃς κτὶ λίμνῃσιν
Τιμῶμαι, βατράχων ἡγήμονος ἤματα πάντα.
Καί μὲ πατὴρ Πηλεὺς τοῖσι γείνατο, Τυδρομιδέῃ μοι
Μίχθεὶς ἐν φιλότητι παρ᾽ ὄχθαις Ἠϊδανοῖο.
Καί σε δ᾽ ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχα ἄλλων
Σκηπτοῦχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
Ἔμμεναι· ἀλλ᾽ ἄγε θᾶσσον ἐμὸν γένεσθον ἀοργέε.
Τὸν δ᾽ αὖ Ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε·
Τίπλεγέος τιμὴν ζητεῖς, φίλε, δῆλον ἅπασιν
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἰχθυόεσσι πέλεσθαι;
Ψιχάρπαξ μέν᾽ ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ κῆρυξ.
Τεθρέξαρτο πατρὸς μεγαλήτορος ἡδέ νυ μήτηρ
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερνοτρώκτεω βασιλῆος.
Γήνατο δ᾽ ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψαλο βεβρωθοῖσι
Σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
Πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
Σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· δῶμα τὸ ἐμοὶ γε
Θᾶσσα παρ᾽ ἀνδράσι πρώτιστον ἔθηκε· οὐδέ με λήθει
Ἄρσην τρισκωρίτης ἀπ᾽ οὐρανίκλεα κῆρύκιον,

Οὐδὲ

Οὐδὲ φλακὸς ταυύπτιλος ἔχων πτιλιὼ σισαμῶδα,
Οὐ τόμος ἐκ πλέρυγος, οὐχ ἥπατα λοβοκυίτωνα,
Οὐδὲ τυρὸς νίοπικλος ὑπὸ γλυκερῷο γάλακλος,
Οὐ χρησὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρις ποθέσσιν,
Οὐδ' ὅσα θεὸς δίνιλω μερόπων τεύχοσι μάγειροι,
Κοσμέντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
Οὐδὲ σοὶ ἐκ πολίμοιο κακὸν ἀπέρυγον αὐτὸν,
Ἀλλ' ὀϊστὸς μὴ μόλον ἐὼν θεομάχοισιν ἰμίχθων.
Οὐδέδι ἄνθρωπον. καίπερ μέγα σῶμα φορέντα
Ἀλλὰ ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἀκρεδακτύλιον καταδάκνω,
Καὶ πλέρυς λαξόμιλω, καὶ οὐ πόνος ἄνδρας ἔκανε,
Νήδυμος οὐδ' ἀπέφυγεν πνοὸς, δάκνοντος ἐμεῖο.
Ἀλλ' δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν φο
Κίρκεν καὶ λαλίλω, οἵμοι μέγα πένθος ἄγυσι,
Καὶ παῖδα ξενόισσαν, ὅπε δολόεις πίλε φόρμος.
Πλείων δὴ λαλίλω πρεσδείδια, ἤπις ἀρίζη;
Ἢ καὶ τεθλοδύνοντα χὴ τραύλω ἐρεθίζῃ.
Οὐ τραύω ῥαφάνους, οὐ κρεμμύας, οὐ κολοκύντας,
Οὐ τοῦτροφς χλωροῖς ἐπιδόσιμομεν, οὐδὲ σελίνοις.
Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστ ἐδέσματα τῷ χὴ λίμνῃ.
Πρὸς τάδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα.

Ξεῖνε, λίμνῃ ἀνχεῖς ἐπὶ γαστέρι. ἔστι καὶ ἡμῖν χυ
Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
Ἀμφίδιον γάρ ἔδωκε νομὶὰ βατραχοισι κρηγίαν,
Σκιεπτομένοις χὴ γλῶ, καὶ ἐφ' ὕδατι σῶμα καλύψαι.
Εἰσὶ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, θὐχερές ἐστιν.
Ἄϊγε σ' ἐν νώτοισι κραταιὸν μέ, μὴ σοὶ ὄλνω.
Ὅππως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, κὰδ νῶτ' ἰδίδε. ὁ δ' ἔβαινε ταχέως,
Χεῖρας ἐχων ἀμφοῖν παλαιοῦ καὶ' ἀυχένος. ἅλματο κέφω.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὕρμους,
Νήξεις τερπόμενος Φυσίγναθ' ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
Κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δακρύων
Ἄχρησον μετέπειτα ἐμέμφετο, πολλὰ δὲ χαίτας
Καὶ πόδας ἔσφιγεν χὴ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Παλλεῖ' ἀληθείη, καὶ ἐπὶ χθόνα βάλλεῖ' ἰδέσθαι·
Δεινὰ δὴ ἐπιδοιάζοις φόβος κρυόεντος ἀνάγκη·
Θύμὶὸ μὲν φρῆτ' ἔπλασε· ἐφ' ὕδατος, χὴ κάπτιλω μιν

Ξυνέφη,

Σύραν δ' ἰχθύ μιν θ' τε θεοῖς ὅτι γαῖαν ἐνίσσαι,
Τῦσαι πορφυρέοισιν ἐκλύζεσθαι· πολλὰ δὲ,
Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ὅτο τόμαλος δ' ἀγόρευεν·
Οὐχ' ἕπω νώ πισιν ἐάσασθε φάρτον ἑταίρω
Ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπιλω δια κύμασι ἦρ' ὅτι Κρήτην
Ὡς ἐμ' ὅπλωσας ὅπνω πον ἦγεν ἐς οἶκον
Βάτεμος, ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄρεμμα
Ἀμφοτέρωσις. ὀρθὸν δ' ὕδατι εἶχε τρέχηλον·
Τέρπεν ἰδὼν κατὰ δῦ φυσίγναθος, ἔπ νέησας
Οἷον ἐταῦρον ἔμελλεν ὀπλύμενον κτὶ λίμνῃ·
Αὖ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλθάλο κῆρα μέλαιναν.
Κεῖνος δ' ὡς ἀρίδηλος, πίσεν ὕπὶ ὑδὺς ἐς ὕδωρ·
Χεῖρας δ' ἐσφίγξω, καὶ ὀπλύμενος κατέτρεχε.
Πολλάκι μὲν κατέδυσεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
Λακτίζων ἀνέδυσε· μόρον δ' οὐκ ἴδε ταλύξας.
Δδυόμενος δὲ τρέχειε πλεῖστον βάρος ἕλκων ἐπ' αὐλῷ.
Τῦσας δ' ὀλλύμενος, τοῖς ἐφθέγξατο μύθοις·
Οὐ λήσεις γε θεὸς, φυσίγναθε, τάδε ποιήσας.
Ναυηγὸν ῥίψας ὀπὸ σώματος, ὡς ὀπὸ πέτρης.
Οὐκ ἂν μὲ κτ' γαῖαν ἀμείνονα ἤδατ, κάκιστε,
Ναγκαστίω τε πάλητι, καὶ εἰς δρόμον ἀλλὰ πλανᾶσθαι
Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. ἔχῃ θεὸς ἔκδικον ὄμμα. (σας
Ποινὴν δ' αὖ τίσεις μυρίων ἕκατι, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυθεν ἐν ὕδασι. τὸν δὲ καλεῖδε
Ἀσχοπίναξ ὄχθησιν ἐφιζόμενον μαλακῇσι·
Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δέμας δ' ἄχλυσε μύεσιν.
Ὡς δ' ἔμαθον τὼ μοῖραν. ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
Καὶ τότε κηρύσσεσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ἴσαν ὄρθρον
Κηρύσσειν ἀγορὴν δ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
Πατρὸς δυσλώου Ψιχάρπαγος, ὃς κτὶ λίμνῃ
Τῶν ἐξέπλωλο, νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθας
Ἠνῶντο τλήμονα, μέσσῳ δ' ἐπενήχετο σώματι.
Ὡς δ' ἦλθον πεῦσόμενοι, ἄμ' ἠοῖ, ἀγορὸν ἀγεῖραν
Τρωξάρτης, ὅτι ταῦτ' χολώμενος, εἶπέ τε μῦθον·
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὴν ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα ῥο
Ἐμβατεάχων, ἀμοῖσι κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
Ἐμὲ δ' ἐγὼ δύσλωον, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὀλέσσας

Κ᾽ ἡ τὸν μὲν πρῶτόν ῥα κατέκτανεν ἀρπάξασα
Ἐχθίστῃ χαλκῇ, τρώγλην ἔκλοωσεν ἑλοῦσα.
Τὸν δ᾽ ἄλλον πάλιν αὖθις ἀπηνέϊς ἐς μόρον ἧξαν·
Κνημοτόρους τ᾽ ἴχνας, ξύλινον δόλον ἐξολοεργὶς,
Ἦν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν·
Ὀτρύτῳ λῷ ἀγαπητὸς ἀμοὶ καί μητέρι κεδνῇ·
Τῶν ἀπέπνιξεν φυσιγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
Ἀλλ᾽ ἀγαθὸ ὁπλισόμεθα, καὶ ἐξελάσωμεν ἐπ᾽ αὐτούς,
Μύωπα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισιν.
Ταῦτ, εἶπον, ἀνέπειτε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
Καὶ δοῦπον μὲν ῥ᾽ ἐκόρυζεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα πέρι κνήμῃσι θέσκαν,
Ῥάξαντες κυάμους χλωροὺς, οὓς τ᾽ ἀσκήσαντες,
Οὓς ἀυτοὶ διὰ νυκτὸς ὀπιστέλες κατέτρωξαν.
Θώρηκας δ᾽ εἶχον καλαμοσταφέων ἀπὸ βύρσων, ἁρ.
Οὓς, χαλκῷ δείσαντες, ὅπως ἀμύωσι ἐποίησαν.
Ἀσπὶς δ᾽ ἦν λύχνου τὸ μισόμφαλον· ἡ δέ νυ λόγχη,
Βελόνη, παχὺ χάλκεον ἔργον Ἀρηος.
Ἡ κάρυς, τὸ λέπυρον ὅπλ᾽ ἐρυτάροις ἁρμόζει.
Οὕτω μὲν μύες ἦσαν ὑπλίσι. ὡς δ᾽ ἐσήπασαν
Βάτραχοι, ἐξαναδύσαν ἀὸ ὑδάτος, εἰς δ᾽ ἕνα χῶρον
Ἐλθόντες, βελῶν ξυώχουν πολέμοιο κακοῖο.
Μετωπομμύων δ᾽ αὐτῶν πόδεν ἠστάφις, ἦ τίς ὁ θοῦλος,
Κήρυξ ἰὼν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μὴ χερσὶ,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασιχύτροο,
Ἀγγέλων πολέμοιο κακῶν φάτιν, εἶπέ τι μῦθον·
Ὦ βάτραχοι, μύες ὑμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
Εἰ πεῖν, ὁπλίζεσθαι ὅτι πόλεμόν τε μάχην τε.
Εἶδον γὰρ καθ᾽ ὑδωρ ψιχέρπαγα, ὃν κατέπεσνεν
Ὑμέτερος βασιλεὺς φυσιγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε
Οἵπερ ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.
Ὡς εἰπὼν ἀπέβαινε. λόγῳ δ᾽ εἰς ἔπτα μυῶν
Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
Μεμφομένων δ᾽ αὐτῷ, φυσιγναθος εἶπεν ἀναστάς·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔλεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ καλεῖσθαι
Ὀλλύμενον. πάντως ἐπίηγ παίζων παρὰ λίμνῃ,
Νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δ᾽ ἐκάκισαν
Νῶϊ ὑμμίμφορτα τὰ αἰτήσαντι· ἀλλ᾽ ἄγε βάλλω

Ζωπύ-

Ζητήσωμεν, ὅπως δολίκης μύας ἐξολέσωμεν.
Τοὶ γὰρ ἰὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Σάκεα καὶ κορυθας καὶ ἐπὶ πλευρῆσιν ἀπάντων
Ἄκρης παρ' χείλεσιν, ὅτε κατάκηρυν ὁ χῶρος·
Ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
Δεξάμενοι κορύσσων, ὅσις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
Ἐς λίμνην αὐτὰς σὺν ἔντεσι βύθιον βάλωμεν. σὺν
Οὕτω γὰρ πίξαντες ἐν ὕδασι τὸν ἀκόλυμβος,
Σπάσομεν δ' ὑμῶν τὸ Μυκητόνιον ὧδε τρόπαιον,
Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυνεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήκους ἐὺς ἀμφεκάλυψαν.
Θώρηκας δ' ἔσχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τύτλων.
φύλλα δὲ τῷ κεφαλῶν εἰς ἀσπίδας ὑψόσε σταν.
Ἔγχος δ' ὀξύτατον ἑκάστῳ μακρὸς ἀείρει·
Καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κεφαλῆ ἀμφεκάλυπτον.
φᾶρος ἀμείνοι δ' ἔσχησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῆσι,
Σείοντες λόγχας· θυμῷ δ' ἵππλητο ἕκας.
Ζεὺς δὲ θεὸς καλέσας εἰς ἄγανιν ἀστερόεντα,
Καὶ πολέμοι πλῆθων δείξας, κεραπρός τε μαχητὰς·
Πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἠδ' ἵππους ὠκέας φέροντας, ρο
Οἷς κινταύροιν σῶμα θεὸς ἔμορσε πανδήμοισιν.
Ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατραχάμυιαν ἀρῶνται;
Ἢ μῦες, ἀθανάτων καὶ Ἀθηναίῃ θρασύτατοι,
Ὦ πάτερ, μυσὶν ἦρ' ἐπαλεξήσουσι πορφύσῃ;
Καὶ γὰρ σοὶ κῆνοι ἀεὶ σπείρουσιν ἅπαντες,
Κείσῃ τερπόμενος καὶ ἐδέσμασιν ἐν θυσίαων.
Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ θρασέως Ἀθηνὴ
Ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πώποτ', ἐγὼ μυσὶ τιθρυλλύοισιν
Ἐλθοίμην ἐπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργεν, ου
Σπείραντες βλάπτοντες, καὶ λύχνους εἴνεκ' ἐλαίου.
Τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας, ὅτι ἔρριξαν
Πίτυλον μὲ κατέτρωξαν, ὃν ἐξύρηνα κεμάσσαι
Ἐλαφάων λιπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα,
Τεφρίλας τ' ἐμπείνσαν· ὁ δ' ἵππτης μιν ἐπίσχη,
Καὶ φεύγῃ με τύχες· τάτε χείρεν ἐξώρμησεν.
Χρησαμένη γὰρ Ὄφιν, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδῶναι.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς βατραχοῖσιν ἀρηγέμεν ἐκ ἐθελήσω·
Ἀλλ' ὡς περ φρίσας ἔμπεδος, ἀλλά μι φῶτην

Ἐκ πολέμου ἀνίεσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοτάθλιν,
Ὑπνῳ δηριόωντο, οὐκ εἴασαν δορυσσῆτις
Οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' αὖπνος κατεείμην
Τῷ κεραλιῷ ἀλγῆσι, ἕως ἐδόησεν ἀλέκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τεύχεσιν ἀρήγειν,
Μή πῃ τις ὑμμείων τρωθῇ βέλεϊ ὀξυόεντι·
Εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ δέ κε ἀντίος ἔλθοι
Πάντες δ' ἐρατεινὴν τερπωλὴν δῆριν ὁρῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτε φερτείδυντο θεοὶ ἄλλοι.
Πάντες ὁμῶς δ' ἦλθον ὑφ' ἁρπαλίῃς εἰς ἕνα χῶρον·
Κάδδ' ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγξας ἔχοντες
Δεινὸν ἰσάλπιζον πολέμου κλύδωνα· ἀμφὶ νέδεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης θρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχήνορα ἔπασε δουρὶ
Ἑστιότ' ἐν στρομβόχοις, κῆρ γαστέρα εἰς μέσην ἤπαρ.
Κὰδδ' ἔπεσεν πελώνης, ἀπάλαις σὶ ἐκόνισεν ἰθείαις.
Τρωχλοδύτης δὲ μεῖζ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα·
Πῆξεν δ' ἐν στέρνῳ σιδαρῆι δόρυ. τὸν δὲ φοισσόεντα
Εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
Σθυτλεὺς δ' ἀρ' ἔπιφε βαλὼν κίων' Ἐμβασίχρωτα.
Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφαντον κῆρ γαστέρα τύψεν.
Ἤειπε δὲ πελώνης· ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
Λιμοχμεὺς σὶ ὦ ἔδεν ἀπολλύμενον Πολύφαντον,
Τρωχλοδύτεω πέτρῳ μυλοειδέϊ τρῶσεν ὑπὸ φρῆς
Αὐχένα παρ' μέσσον. τὸ δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.
Λειχλώνα δ' αὖτοῖο πιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἁφάμαρτε) καθ' ἧπαρ. ὡς δ' ἐνέπεσε
Κραμβοφάγος, ἔχθαιρε βαθείαις ἔμπεσε φρεσίν.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγεν ἐν ὑδασιν, ἤλασε δ' αὖτόν.
Κάπεσε δ', οὐκ ἀνένευσεν. ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη
Περευρέϊ. αὐτὸς δὲ παρ' ἠιόνι ἐξεταύθη,
Χερσὶ δὲ λιπαρῇσί τ' ἐπορύσσετο λαγύνεσσιν,
Λιμνίσιος δ' ὄχθαισι τυρογλυφον ἐξενάριξε.
Πτερογλυφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος, εἰς φόβον ἦλθεν.
Ἤκαλε δ' ἐς λίμνην φόβῳ, τιλὼ ἀσπίδα ῥίψας.
Τὸν δ' ἐλάσας δέ τε σίφος Πτερνοφάγον βασιλῆα,
Χερμαδίῳ πλήξας κῆρ βράγμασ, ἐγκέφαλος δὲ

Ἐκ ῥινῶν ἔταξε, παλάσσετο δ' ἄϊμαπ γαῖα.
Ἀσχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα Βροδερικοίτιν,
Ἔξῃ ἐναίξας. τὸν ᾗ σκότος ὄζος ἐκάλυψε.
Πεσσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς εἴλυκτο κυνοσπά-
Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπιξε, κεραπίσας χειρὶ τένοντα. (κίλω,
Ψιχάρπαξ δ' ἤμυν' ἑτάρων σὺν τιθηνιώτων,
Καὶ βάλε Πηλέσπον κῦνηδὸν εἰς μέσσον ἧπαρ.
Πίπλε δέ οἱ φοὶ ὄδυν. ψυχὴ δ' ἀΐδος ἦ βεβήκη.
Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλῷ δεράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτὸν·
Καὶ τὸ μὲν ὄπιθεν ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλα παρὰ μικρόν.
Θυμῷ δὴ δ' ἄρα κεῖνος, ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν σιδίῃ λίθον, ὃν ῥα μιν ἄθλος ἔκειρε,
Τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γόνατα. πᾶσα δ' ἐκλάδη
Κνήμη ἀξιτρή. φέρε δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσι.
Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ' αὐτόν
Τύψε μέσην δ' αὐτὸν χρυσέα. πᾶς δέ οἱ ἔσπω
Ὀξυόεις διὰ χαλκὸς δ' ἔκχυτο ἄπαντα
Ἔγκατ', ἐφελκομένῳ ὑπὸ δέρατι χειρὶ παχείῃ.
Πεσσοφάγος δ' ὡς εἶδεν, ἐπ' ἄχθεσι ποταμοῖο,
Μακάζων, ἐκ πολέμοιο ἀνεχάζετο, τέρπετο δ' αἰνῶς·
Ἤλατο δ' ἐς τάφρον ὅπως φύγῃ αὐτὸν ὄλεθρον.
Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἰς ποδὸς ἄκρον·
Ὤκα δ' ἐτειρόμην ἐς λίμνην ἵλατο φόβῳ.
Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἐὺ ἡμίπτην ποσπεσόντα,
Καὶ οἱ ἐπόδ' ἔβαμεν αὖθις, ὅπως πάσαιμι μενεαίνων.
Πεσσοφάγος δ' ὡς εἶδεν ἐὺ ἡμίπτην ποσπεπόντα,
Ἦλθε διὰ ποταμοῖο, καὶ ἀκίνητον ὀξέϊ σχοίνῳ·
Οὐδ' ἔῤῥηξε σάκος, σχίετο δ' αὐτῷ δι' ὀρὸς ἀκωκή.
Ἦν δέπας ἐν μέσῃσι νίος, πασῶν ἔξοχος ἄλλων,
Ἀγχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπαλίδαο,
Ὀρχαμος, αὐτὴν Ἄρη φαίνων, κεραυνὸς Μερμεδόντιος.
Ὃς μὲν ὃ γε μέσσοισιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Πὰρ δὲ παρὰ λίμνῃσι γαυρούμενος οἷος ἀπ' ἄλλων
Πτῶτο ἦ ποσὶν ἐπιθόρσειν βατράχων γένος αἰχμητάων.
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ ποτ' ὀπολυμήνας βατράχοις ὠκέα κῆρα
Ἐκ κάρης πίπτοντ' ἐφθίνυθεν φαεινώ.

Ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὁρθαλμοῖσιν ὁρῶμεν.
Οὐμικρὸν μὲ ἔπληξε Μεριδάρπαξ, κατὰ λίμνην
Ἐνναίειν βατράχες βλεμεαίναν, ἀλλὰ τάχιστα
Μαλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἠδὲ καὶ Ἄρην,
Οἳ μὲν ὑποσχήσουσι μάχης κρατερὸν θοὸν ἐόντα.
Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης. Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, δέος ἐστὶν, οὔτε Ἄρηος
Ἰσχύσῃ βατράχοισιν ἀρηγέμεν ἀπιὼν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἢ τὸ σὸν ὅπλον
Κινείσθω μέγα Τιτανοκλόνον, ὄβριμε χεῖρ ὦν,
Ὦ Τιτᾶνας πῆχυς ἀείσυς ἴξοχα πάντων,
Ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας, ἠδ' ἄγρια φῦλα γιγάντων.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν.
Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξε θλυμπον.
Αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνὸν, δεινὰ λίθον Διὸς ὅπλον,
Ἧκε ὀπιδήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἄνακτος.
Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχες τε μύας τε.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν σεβάστος ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Ἴστο φορδήσειν βατράχων γένος αἰχμηλάων,
Εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπε βατράχες ἐλάσῃσε Κρονίωνα.
Ὣς ἄρα τότε βατράχοισιν ἀερσιδὲς εὐθὺς ἔπεμψεν.
Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νυκτάκμοιες, ἀγκυλοχῆλαι,
Λοξόβατοι, σκληλοί, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι,
Ὀσφυεῖς, πλατυώτοι, ὑποστιλβοντες ὀμμοις,
Βλωσσοὶ, χειροτένοντες, ὑπὸ στέρνων ἐοορῶντες,
Ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες. οἱ ῥ' ἄλλοι
Καρκίνοι· οἱ ῥα μυῶν οὐρὰς, σοιμέτισσι ἐκόπτον,
Ἢ ῥ' ὁπόσας κ' ἐθέλῃσε. ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.
Οὓς καὶ ὑπὲρ δύσεσθαι δείλοὶ μύες, οὐδ' ὑπέμειναν,
Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐυλύετο δ' ἦλιος ἤδη,
Καὶ πολέμου τελετὴ μογοστόκος ἐξετελέσθη.

HOMERI
BATRACHOMYOMACHIA,

seu, Ranarum & Murium pugna.

INcipiens, primum, Musarum cœtum ex Helicone (causa,
Ut in pectus meum veniant oro, carminis
Quod nuper in libellis, mea super genua posui:
Certamen ingens, tumultuosum opus Martis,
Optans hominibus in aures omnibus mittere:
Quomodo Mures Ranas egregie pugnantes sunt aggressi,
Terrigenûm virorum imitantes opera Gigantum;
Ut sermo inter mortales erat. Tale autem habuit principium.
Mus aliquando sitibundus, Felis periculum cum evitasset,
Non procul inde, lacui mollem admovit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem vidit
Limnocharis celebris, verbumque locuta est tale:
O hospes, quis es? unde venisti ad ripam hanc? quis autem te genuit?
Omnia vere dic: ne mendacem te intellexero.
Si enim te novero amicum dignum, domum te ducam:
Dono autem tibi dabo hospitalia multa & bona.
Sum autem ego Rex Physignathus, qui per lacum
Color. Ranarum Imperator perpetuo:
Et me pater Peleus olim genuit. Hydromeduſæ
Junctus in amore, apud ripas Eridani.
Et te quidem video pulchrumque & fortem, egregium præ aliis.
Sceptriferum Regem, & in bellis pugnacem
Esse. verum age, continuo tuum genus eloquere.

Huic

Huic autē rursus Pscharpax respondit, dixitq;
Quidnam genus meum perquiris, O amice, notum omnibus
Hominibusque Deisque & cœlestibus volatilibus?
Pscharpax quidem ego vocor: sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi: at mater
Lichomyle, filia Pternotroctæ regis.
Genuit autem in tugurio me, eduxitque cibis *suavibus*,
Ficubus & nucibus, & cibis omnigenis.
Quomodo autem amicum facias me, natura plane dissimilem?
Tibi enim vita est in aquis: mihi vero
Quæcumque apud homines, comedere moris est, neque me latet
Panis ter pistus, in rotundo canistro,
Neque placenta longa, habens multam sisamida,
Non frustrum ex perna, non jecora, alba veste in-
Neque caseus nuper pressus è suavi lacte,
Non bonum dulciarium, quod & Divi desiderant,
Neque quæcunque ad convivia hominum faciunt
Ornantes ollas condimentis omnigenis.
Neque unquam ex bello terribile effugi prælium.
Sed statim ad pugnam me conferens, primis pugnatoribus me immiscui.
Non timeo hominem, quamvis magnum corpus habentem:
Sed ad lectum me conferens, summum digitum
Et calce arripio, nec dolor occupat virum.
Suavis non aufugit somnus, mordente me.
Sed duo sunt quæ valde timeo, omnē per terram,
Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt;
Et decipulam luctuosam, ubi dolosa est mors.
Plurimum sane felem præ cæteris timeo, si quæ maxime strenua.
Quæ & latebram subeuntem in latebra perquirit.
Non comedo raphanos, non caules, non cucurbi-
Non betis viridibus pascor, neque apiis.

Hi

Hi enim vestri sunt cibi, qui in lacu *versamini.*
Ad hæc autem subridens Physignathus contra locutus est: (nobis
O hospes, valde gloriaris de ventre. adsunt &
Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu.
Ancipitem enim dedit vivendi rationem Ranis Saturnius Jupiter,
Saltare per terram, & sub aquis corpus operire.
Si autem vis & hæc scire, ad manum est.
Gestabo te humeris. Tu autem tene me, ne forte
Ut lætus in meam domum venias. (pereas,
Sic dixit, tergumque præbuit. ille autem ascendit velociter.
Manus habens tenerum ad collum, saltu facili.
Et initio quidem gaudebat, cum intueretur vicinos portus,
Natatione gaudens Physignathi. cum vero jam
Undis purpureis mergeretur, multum lacrymans
Inutilem pœnitentiam accusabat; evellebatque comas,
Pedesque stringebat ad ventrem, intusque cor
Concutiebatur insolentia *rei,* terramque conabatur intueri:
Vehementerque ingemiscebat, ex timoris frigidi impulsu.
Ac caudam quidem primo extendebat in aquis, tanquam remum,
Trahens: supplicantesque Diis in terram appellere,
Aquis purpureis tingebatur: multum autem clamabat: (bat.
Talemque dixit sermonem, & ore pronuntia-
Non sic humeris portavit onus amoris
Taurus, quando Europam per undam vexit in Cretam, (mum
Ut me navigans humeris impositum duxit ad do-
Rana, elevans pallidum corpus in aqua.
Hydrus autem ex improviso apparebat, horrendum spectaculum

Utrif-

Utriſque, qui erectum ſuper aquam habebat col-
lum. (non cogitans
Hunc conſpicatus, demerſit ſe Phyſignathus,
Qualem ſocium perditurus erat in lacu:
Subiitque profunditatem lacus, vitavitque Par-
cam nigram.
Ille autem ut relictus eſt, cecidit ſupinus ſtatim
in aquam,
Manuſque ſtringebat, morienſque ſtridebat.
Ac ſæpe mergebatur in aqua, ſæpe autem rurſus
Calcitrans egrediebatur: mortem autem non po-
terat evitare.
Madentes autem pili plurimum pondus trahebant
ſuper ipſo. (nes:
In aquis autem periens, tales locutus eſt ſermo-
Non latebis utiq; Deos, Phyſignathe, qui hæc fe-
Naufragum qui jeciſti à corpore, ut à petra. (ciſti,
Non certe me in terra præſtantior fuiſſes, peſſime,
Pancratioque luctaque & ad curſum: ſed decipiens
In aquam me projeciſti. habet Deus ultorem ocu-
lum. (evitabis.
Pœnam viciſſim ſolves Muriũ exercitui, neque *eam*;
Hæc locutus, exſpiravit in aquis. hunc autem
Lichopinax ripis inſidiens mollibus: (vidit
Vehementer autem ululavit, currenſque annuncia-
vit Muribus. (univerſos:
Ut autem didicerunt mortem, inceſſit ira gravis
Ac tum præconibus ſuis imperarunt ſub diluculum
(xarτ᾽,
Convocare *omnes* ad concionem in domos Tro-
Patris infelicis Pſicharpagis, qui in lacu
Extendebat mortuum corpus, neque juxta ripas
Erat jam miſer, ſed medio natabat ponto.
Ut autem venerunt feſtinantes cum aurora, Pris-
mus ſurrexit
Troxartes ob filium iratus, dixitque hæc verba:
O amici, tametſi ſolus ego mala multa paſſus
Ex ranis, ſors mala omnibus contigit, *id eſt, omnes*
tangit. Sum

Sum autem ego infelix, siquidem tres filios perdi-
Et quidem primum utiq; occidit raptum (di.
Inimicissima felis, foramen extra prehensum:
Alium autem rursus viri crudeles ad mortem du-
xerunt
Novis artibus, ligneo dolo invento,
Quam decipulam vocant, murium perditricem:
Tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ;
Hunc suffocavit Physignathus, in profundum du-
cens.
Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes armis variis. artificiosis
Hæc locutus, persuasit armari universos.
Et hos quidem armavit Mars, cui bellum curæ.
Ac ocreis quidem primum tibias circumdederunt,
Fractis fabis viridibus, beneque aptatis,
Quas ipsi per noctem instantes comederant:
Thoraces autem habebant calamis circumdatis à
Quos, sele excoriata, scienter fecerant: (coriis,
Clypeus autem erat lucernæ medius umbilicus; at
Longæ acus, ex solido ære, opus Martis; (lancea,
At cassis, testa in temporibus nucis. (tellexerunt
Sic quidem mures erant armati. ut autem (id) in-
Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unumque locum
Venientes, consilium coëgerunt belli mali.
Considerantibus autem ipsis, unde seditio, vel
quis tumultus,
Præco accessit, ferens sceptrum in manibus,
Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
Nuncians belli malam famam; dixitque sermonē:
O Ranæ, Mures vobis minitantes miserunt
Ut indicam, armari ad bellumque pugnamque.
Viderunt enim per aquam Pisicharpaga, quem oc-
Vester rex Physignathus. sed pugnate (cidit
Quæcunque inter ranas excellitis. fortissimi estis
Sic locutus se subduxit. Sermo autem in aures
Murium (barum.
Ingrediens conturbavit mentes Ranarum super-

Accu-

Accuſantibus autem ipſis, Phyſignathus dixit ſur-
O amici, non occidi ego Murē, neq; vidi (gens,
Pereuntem: omnino ſuffocatus eſt, ludens juxta lacum,
Natatus Ranarum imitatus: illi autem peſſimi
Nunc me accuſant innoxium. Sed age, conſilium
Inquiramus, ut doloſos Mures deperdamus.
Etenim ego dicam ut mihi videtur eſſe optimum:
Corpora ornati armis ſtemus univerſi
Summas juxta ripas, ubi præceps locus.
Cum autem impetu facto in nos venerint, galeas
Arripientes quicunque prope obvius venerit,
In lacum ipſos cum armis ſtatim dejiciamus.
Sic enim ſuffocantes in aquis expertes natandi,
Conſtituemus hilariter ſtatim Murium occiſorum
hic tropæum.
Sic locutus, armis induit univerſos.
Foliis quidē malvarum tibias ſuas cooperuerunt.
Loricas autem habuerunt viridibus latiſq; è betis:
Folia autem braſſicarum in clypeos bene aptaverunt: (modarunt ſibi:
Tro lancea autem acutum juncum ſinguli accom-
Et galeæ è cochleis ſubtilibus capita cooperiebāt,
Munitæ autem ſteterunt in ripis altis,
Quatientes lanceas: magno autem animo implebantur ſingulæ.
Jupiter autem Deos vocans in cœlum aſtriferū,
Et belli multitudinem oſtendens, potenteſque pugnatores
Multos, & magnos, lanceas longas gerentes,
(Qualis Centaurorum exercitus procedit, & Gigantum) (tores,
Suaviter ridens interrogabat, qui Ranis auxilia-
Vel Muribus, immortalium; & Palladem allocutus eſt:
O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etenim tuum per templum ſemper exultant uni-
Odore delectati & cibariis ex ſacrificiis, verſi,
Nihil

Sic

Sic dixit Saturnius. hunc autem allocuta est Pallas:
O pater, non certe unquã ego Muribus vexatis
Venerim auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
Coronas destruentes, & lucernas propter oleum.
Hoc autem meum valde momordit animum, quod fecerunt:
Peplum meum corroserunt, quem texui laborans
Ex trama subtili, & stamen subtile nevi,
Foraminaque fecerunt; ut sutor mihi institit,
Exigitque à me usuras: hujus gratia irata sum,
Mutuata enim texui, neque possum restituere.
Sed neque sic Ranis ferre suppetias velim,
Sunt enim neque ipsæ mentibus sanæ, quæ me primum
Ex bello redeuntẽ, postquam valde defatigata fui,
Somni egentem, non permiserunt tumultuantes
Vel parum nictare; ego autem insomnis jacebam
Caput dolens, donec vocem edidit gallus.
Verum age, supersedeamus iis supetias ferre,
Ne quis vestrum vulneretur telo acuto:
Cominus enim pugnant, etiamsi Deus adversus eat.
Omnes autem de cœlo delectemur, pugnam intuentes.
Sic dixit. huic autem post paruerunt Dei alii
Omnes: simul autem collecti venerunt in unum locum.
Veneruntque præcones duo, signum belli ferentes.
Ac tunc culices, magnas tubas habentes,
Vehementem clangebant belli strepitum: cœlitus autem
Iupiter Saturnius intonuit signum belli mali.
Primus autem Hypsiboas Lichenorem vulneravit lancea, (dium jecur:
Stantem inter propugnatores, per ventrem in me-

Con-

Conciditque pronos, liquidasque pulvere infecit comas.
Troglodytes autem post ipsum jaculatus est Pelionem;
Infixitque pectori solidam lanceam. hunc autem cadentem
Cepit nigra mors, animaque ex corpore evolavit.
Seutlæus autem occidit percussum in corde Embasichytrum:
Artophagusque Polyphonum circa ventrem percussit: (lavit.
Ceciditque supinus, animaque è membris evo-
Limnocharis autem ut vidit pereuntem Polyphonum,
Troglodyten petra molari vulneravit præveniens
Collum juxta medium. huic autem caligo oculos cooperuit. (dida,
Lichenor autem in eum collimavit lancea splen-
Et percussit (neque aberravit) per jecur. ut autem intellexit
Crambophagus, ripis profundis incipit fugiens.
Sed neque sic cessavit in aquis; persecutus enim ipsum est Lichenor.
Concidit autem, neque respiravit: tingebaturque sanguine lacus
Purpureo. ipse autem juxta littus extensus est,
Intestinis pinguibusque irruens ilibus.
Limnisius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.
Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in metum incidit;
Saltavitque in lacum, fugiens, clypeo abjecto.
Hydrocharis autem occidit Pternophagũ Regem,
Saxo percussum per sinciput. cerebrum autem
Ex naribus stillabat, polluebaturq; sanguine terra
Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocœten,
Lancea impetu faciens: ei autem tenebræ oculos cooperuerunt.

Praſſiphagus autem videns, pede traxit Cniſſodiectem,
In lacu autem ſuffocavit, tenens manu nervum.
Pſicharpax autem ultus eſt ſocios mortuos,
Et percuſſit Peluſium in ventrem, in medium jecur. (ivit.
Cecidit autem ante illum: anima autem in orcum
Pelobates autem videns, luti pugillum jecit in ipſum,
Et frontem inunxit, & excæcavit propemodum.
Iratus eſt autem ille, capienſque manu forti
Jacentem in campo lapidem, gravem, pondus terræ, (fracta eſt
Hoc percuſſit Pelobaten ſub genu: tota autem
Tibia dextra: ceciditque ſupinus in pulveribus
Craugaſides autem ultus eſt, rurſuſque ibat in ipſum, (autem ei intro
Percuſſitque medium ipſum per ventrem: totus
Acutus juncus ingreſſus eſt: humi autem effundebantur univerſa
Inteſtina, extracta à lancea manu gravi.
Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis,
Claudicans ex bello recedebat: dolore enim afficiebatur magno,
Saltavitq. in foſſam, ut fugeret diram perniciem.
Troxartes autem percuſſit Phyſignathum in pedis ſummitatem,
Celeriter autem dolens in lacum ſaltavit fugiens.
Troxartes autem ut vidit adhuc ſemivivum qui ante ceciderat,
In illum irruit rurſus occidere deſiderans:
Praſſæus autem ut vidit adhuc ſemivivum qui ante ceciderat,
Venit per primos ordines, & jaculatus eſt acuto juncu; (acies.
Neque fregit ſcutũ; tenebatur quippe ipſius lancea
Erat autem quidam inter Mures juvenis, filius egregius inter alios,

Comi-

Cominus pugnans, charus filius boni Artepibuli,
Princeps, ipsum Martem præ se ferens, robustus
Meridarpax,
Qui solus inter mures excellebat pugnando.
Stetit autem juxta lacum elatus, solus ab aliis,
Jactabatque se depopulaturum Ranarum genus
pugnacium. (erat)
Et certe perfeciſſet (quoniam magnum ipsi robur
Nisi statim intellexiſſet pater hominumque deo-
rumque. (nius.
Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuiſſet Satur-
Moto autem capite, talem locutus est vocem:
Eheu, certe magnum opus ante oculos video.
Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum
Trucidaturum se Ranas minatus. verum ocyſſime
Palladem mittamus bellicosam, & Martem,
Qui ipsum arcebunt pugna, quamvis validum.
Sic locutus Jupiter. Mars autem respondebat
hoc sermone;
Neque certe Palladis, O Iupiter, potentia, neque
Poterit Ranis avertere diram perniciem. (Martis
Sed age omnes eamus auxiliatores: vel tuum ja-
culum (ter operans,
Moveatur magnum, quod Titanes sustulit, poten-
Quo Titanas occidisti, egregios supra omnes,
Enceladumque ligasti, & fera genera Gigantum.
Sic dixit. Saturnius autem jaculatus est ardens
fulmen. (movit cœlum;
Primum quidem intonuit; magnum autem com-
Sed postea fulmen, terribile Iovis telum,
Misit concussum: illud autem volavit à manu do-
mini. (Mureſque.
Omnes quidem utique terruit jaculatus Ranasque
Sed neque sic cessavit murium exercitus, quin
amplius (gnacium.
Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus pu-
Nisi ab Olympo Ranas miseratus fuiſſet Saturnius.
Qui utique tunc Ranis auxiliatores ilico misit.

Venerunt autem eximproviſo incudes gerentes
in tergo, ungulis curvis,
Oblique ingredientes, tortuoſi, habentes cortices
in ore, oſtripelles,
Oſſei natura, lati tergo, rutilantes humeris,
Blæſi, nervoſis manibus, à pectoribus intuentes,
Octipedes, bicipites, ſine manibus (qui dicuntur
Cancri) qui Murium caudas oribus incidebant,
Et pedes & manus: flectebanturque lanceæ.
Quos & timuerunt miſeri Mures, neque ſuſti-
nuerunt;
In fugamque verſi ſunt. occidebat autem ſol jam;
Bellique finis uno die perfectus eſt.

FINIS

BATRACHOMYOMACHIÆ.

EPIGRAMMATA
SELECTA
EX
ANTHOLOGIA.

I.

Πηξὶς ὁμῷ γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δ'
Εἰς αὐτὼ τὸ τύχης ἐσθλὸν ἐθήκαντο.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
Τῶ κείνω φωνῆς ἀτρεκὲς ὀρθοβατεῖ.
Πάντα δ' ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάνολμος ἀνάγκη
Ἀλλήλοις μερίσαι τἀλλιπὲς εἰς ἔλεον.

I.

Mutilus hic quidē mēbris, ille oculis: ambo autem
In se invicē quod fortuna abstulerat contulerunt.
Cæcus enim claudū humeris sublatū onus tollens,
Ipsius vocibus semitā recte ingreditur. (cessitas,
Hæc autē omnia docuit amara omnia audens ne-
Aliis mutuari id quod deest in misericordiam.

2.

Εἰς ἡμίζηρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα τροφώ.

Ἥμισύ μευ τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει·
Σῶσόν μευ, βασιλεῦ, μικτὸν ἡμίτονον.

2.

In semitabidum ab Adriano rege cibum petentem.

Dimidiū mei mortuum est, & dimidiū fames pre-
Serva quod in me est, rex, semitoni sonitus. (mit,

3.

Ἀτόκρισις τοῦ βασιλέως.

Ἀμφοτέρω; ἀδικεῖς, καὶ Πλωτία καὶ φαίδοντα·
Τὸν μὲν, ἵτ' εἰσαγάγω, τὸν δ' ἀπολειπόμενον.

3.

Responsio regis.

Utrumque injuria affecis, & infernum & solem:
Hunc, quod adhuc intueris; illum autem, quod
abes ab illo.

4.

Γυμνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα παλίντροπον ἐκ πολέμοιο
Παῖδ' ἑὸν ἐς πάτραν ὠκὺν ἰέντα πόδα,
Ἀντία ἄξασα, δι' ἵππαλον ἤλυσε λόγχην,
Ἄρρενα ῥῆξαι φθάσ' ὀν ὅτι κλαυθμύρῳ,
Ἀλλότριον Σπάρτας (εἶπεν) γένος, ἦρά ποθ' ᾅδαν
Ἔρρ', ἐπεὶ ἐψεύσω πατρίδα καὶ γλυκέαν.

4.

Nudum cum vidisset Lacæna revertentẽ ex bello
Suum filium in patriã celerem mittentem pedẽ,
Ex adverso impellens per epar transverberavit ha-
Virile rumpens verbum super interfecto. (sta,
Alienum à Sparta, dixit, genus, male peri ad oreũ:
Peri, postquam mentitus es patriæ, & ortui tuo.

5.

Οὐ πόλεμον δείσασ' οὐκ ἄλεσε, νυῦ ὑπὸ νόσου
Θλίβομαι· ἐν δ' ἰδίῳ πάλλομ' ὅλῳ πολέμῳ.
Ἀλλὰ διὰ στέρνων ἴδε φάσγανον. ὡς γὰρ ἀείσω
Θνήξομαι, ἀμπωτάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον.

5.

Quẽ bellũ reformidans non perdidit, nunc à mor-
Tribulor, & in proprio tabesco totus bello. (bo
Sed per pectus transi ensis. Sic enim victor
Moriar, repellens & morbum ut olim bellum.

6.

Μακύνα τεῖχος, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥῆξε Φίλιππος
Ἀμβατὰ χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν πόντος ὑπὸ σκάπτροισι Φιλίππου
Δέδμανται, λοιπὰ δ' ἀ πρὸς ὄλυμπον ὁδός.

6.

Macyni muros, Iupiter Olympie, fecit Philippus
Ascendibiles. aëreas claude portas beatorum.

Erenim

Etenim terra & pontus à sceptris Philippi
Subacta sunt, reliqua est ad Olympum via.

7.

Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκαμάτοιο ὀλύμπου,
Φύλαξ, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζυγα δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών· ἐρατὴν δ' οἶμον ἔτ' ἐς μακάρων.

7.

Claude, Deus, magni portas indomitas Olympi:
Custodi, Iupiter, sanctã ætheris summam arcem.
Iam enim & pontus subjugatus est hasta Romæ,
Et terra; cœlestis autem via adhuc est invia.

8.

Ἃ Κύπρις Μούσαισι, κόραι, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν ἔρωτ' ὑμῖν ἐφοπλίσομαι.
Χὠ μὲν Μοῦσαι φωτὶ Κύπριν, ἁρπᾷ τὰ χαμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν δ' οὐ πάλαι τοῦτο τὸ παιδάριον.

8.

Cypris ipsis Musis dixit, Puellæ, Venerem
Honorate, aut amorem vobis exarmabo.
At Musæ ad Cyprin, Marti, garrula, hæc dicenda:
Ad nos autem non advolat hic puellus.

9.

Ἐλθὼν εἰς ἅϊδαν ὅτι δὴ σοφὸν ἔννυτε γῆρας
Διογένη κύων, Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα.
Καὶ σκήψας ὁ γέρων τὸ περιδώνιον ἐγγὺς ἐκείνης,
Τῷ σαλλῷ ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσαμένης,
Εἶπεν, ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος· ὅσα γὰρ εἶχον,
Πάντα φέρω σὺν ἐμοί, Κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

9.

Veniens in infernum sapiente peracta senectute
Diogenes canis, Crœsum ut vidit, risit:
Et extendens senex baculum prope ipsum,
Qui multum ex flumine auri exhauserat,
Dixit, Mihi etiam nunc major locus est: quæcunque enim habui
Omnia fero mecum, Crœse, tu vero nihil habes.

10.

Θρῆικας αἰνήσαι τις, ὅτι γενεὰς ὀδυρῶνται
Μητρὸς ἐκ κόλπων ἐς φάος ἐρχομένους.
Ἐμπαλὶ δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
Ἀθρόως ἐδέξω κηρὸν λάτρις ἀμειλίχιος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες, ἀεὶ ταπτοῖα πρήσσουν
Ἐς κακά, τοῖσι δὲ κακῶν εὗρεν ἄκος θάνατος.

10.

Thraces laudet aliquis, quod lugent quidem natos
Matris ex utero in lucem pervenientes;
Rursus vero beatos prædicant quotcunque ævum relinquentes
Improvisa fatorum minister abstulit mors.
Illi enim vivētes semper varia transeunt (mortui.
In mala, hi vero malorum invenerunt remediū

11.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ φροντίδες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις. ἐν δὲ θαλάσσῃ
Ταρβος. ὅτῳ ξείνης δ', ὡς μὲν ἔχεις τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; ἐς τι ἀμείρεις·
Ἔσσαι. οὐ γαμέεις; ζῇς ἄτ' ἀρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις ἅπαις βίου. αἰ νεότητος,
Ἄφρονες· αἰ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανίης.
Ἦ ῥα πῆν δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκὺ θαλ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικρὸν ἰδεῖν.

11.

Qualem quis vitæ terat semitam? In foro enim
Lites & actiones; molestiæ: in domibus vero
Curæ: in agris autem laborum satis: in mari autem
Timor: in peregrinatione, si quid habeas, metus;
Si nihil habes, molestum est. Si nuptus es, non sine curis (litarius.
Eris: non ducis uxorem? vivis adhuc magis so-
Liberi labores gignunt; mutilatioque vita sine liberis: juventus
Stolida est, senectus rursus infirma.

Esset

Eſſet igitur duorum unius electio, aut naſci
Nunquam, aus mori ſtatim ubi quis natus ſit.

12.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παύρχεται ἡμᾶς.
Ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παυρχόμεθα.

12.

Mortales ſunt mortalium res, & omnia prætereunt
Si minus, at nos ſaltem illa præterimus. (nos:

13.

Ἂν ὠφελε τι, θῆ μικρὸν ἐν ἀγγείοιν ἡδὺ οἶνος,
Εἰς ὀξὺ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον.
Οὕτως ἀντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
Γήρας ὁ φειδύτης, γίγνεται ὀξύχολος.

13.

Si relictum ſit pauxillum in vaſis dulcis vini,
In acetum mutatur hoc quod relictum eſt.
Sic qui exantlavit totam vitam, ubi ad profundam venit (roſus.
Senectutem aliquis ſenior, fit auſterus, & mo-

14.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ, γεραρώτεραι· αἱ δ' ἄτερ τοῦ,
Μᾶλλον τῶν πολλῶν ἐσθ' ὀνειδος ἐτῶν.
Αἱ τρίχες, ὦ σιγᾷς, εἰσὶ φρένες, ὦ δὲ λαλήσης,
Ὡς αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες ἀλλὰ τρίχες.

14.

Cani cum prudentia honoratiores: qui a fine pru-
Potius multorũ ſunt dedecus annorũ. (dentia,
Capilli, ſi taceas, prudentia ſunt: ſin autẽ loquaris
Ut capilli juventutis, non prudentia ſunt, ſed capilli.

15.

Ἀρχὴ γεραιακαπῆς, πεντάστιχός ἐστι κατάρα.
Πρῶτον μὴν ἔχῃ δεύτερον, ἐλευθέρου.
Καὶ μὴ δ' ἐλευθέρου, δικαιῶν πάλιν ἄλγεα πολλά.
Ὀ τρίταλον ψυχὰς εἰς ἀΐδην καταγῇ.
Τὰ δὲ τέτρταιά, τὰ ἐλεύθεια, καὶ κύνες ἀργοί,
Πέμπτε δ', οἰωνοί, καὶ χόλον ἐστὶ Διός.

Πῶς ἂν γραμματικὸς δύναιμι μὴ πίνειν καπέρας,
Καὶ πέντε πώσεις, μὴ μίαν πίνειν ἔχειν;

15.

Principiũ Grammaticæ quinq; versuum exsecratio.
Primus versus irã habet, alter exitialem. (est.
Et post exitialem, Danaum rursus dolores multos;
Tertius animas ad inferos deducit;
Quarti autem sunt dilaniationes, & canes pigri;
Quinti autem alites, & ira Iovis est.
Quî ergo Grammaticus potest post quinq; diras,
Et quinq; casus, non magnum dolorem habere?

16.

Ἰατήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν,
Ὡς τι μαθεῖν παρ' ἐμοὶ τῶν τὰ γραμματικά.
Ὡς δὲ τὸ, μολπὴν ἄειδε, καὶ, ἄλγεα μυρί' ἔθηκαν,
Ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖς δ' ἀκόλουθον ἔπος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν,
Οὐκ ἔτι μιν πέμπτῃ προς με μαθησόμενον.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἰταμέ·
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἀΐδι προϊάπτω,
Καὶ προς τῦτ' οὐδὲν γραμματικῆ δέομαι.

16.

Medicus quispiã mihi suum charum filium misit,
Ut disceret apud me hæc Grammatica.
Cum vero, Iram cane, &, Dolores mille fecit,
Didicit, & tertium hunc sequentem versum.
Multas vero validas animas inferno misit,
Non amplius ipsum misit ad me disciturum:
Sed me videns pater, Tibi quidem gratia, dixit, a-
Sed puer ex me hæc discere potest. (mice:
Etenim ego multas animas inferno mitto.
Et ad hoc nihil Grammatico indigeo.

17.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχέον ὑπνώοντι
Νυκτὸς ὀπισθίαι φασὶ Σάραπιν ὄναρ.
Καὶ χρησμῳδῆσαι, καπακείμενον ἔστω ἀνίσω,
Καὶ κοιμᾶσθαι μὴ ἐς πόλας, ἀλλαχόθι.

Os

Οἱ δὲ ἀνυπνιδεὶς μετίδω. τὸ δὲ σαθρὸν σκεῖνο
Τειχίον ἐξαίφνης δ' ἔδυς ἔκτιλο χαμαί.
Σῶσσα δ' ἔα δοκεῖν ἔδυε θεοῖς χαίρε γ' ὁ κακὸν ἔργ@,
Ἡδέα, νομίσας ἔ θεὸν ἀνδροφόνοις.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν διὰ νυκτὸς ὀπτασίας,
Κήδεσθαί με, δοκεῖς, ἄθλιε, τῶν ἀδίκων;
Εἰ μὴ νῦν σε μέλλοντα θανεῖν, θάνατον μὴ ἄλυπον
Νῦν ἔφυγες, σαυρῶ δ' ἔδει φυλακῆ ὁμεν@.

17.

Latronem ruinosum ad murum dormientem
Noctu surgere jussisse, aiunt, Serapin in somniis,
Et vaticinatum, Qui sic recumbis, surge,
Et dormi discendens, O miser, alibi.
Hic vero evigilans discessit. Ibi vero ruinosus ille
Murus extemplo subitus ponebatur humo.
Solita autem mane solvit Diis gaudens ille malignus,
Delectari ratus Deum homicidis.
Verum Serapis vaticinatus est rursus nocte adstans,
Curare me censes, O miser, injustos?
Licet enim jam non sivi te mori, mortem quidem
sine dolore
Effugisti nunc; cruci autem scito quod conseres.

18.

Σμίν@ ὁ παντοίης δαπτὸς λίχν@, οὐδὲ μυάγρης
Δεῖσ' ὀλίγ' ὁ κλέπτων θανάτου κέρδεα λυγόμεν@,
Νευρολάλον φοίβε χορδὴν θέρισεν· ἡ σὴ δ' ὀπὴ πῆχυν
Ἐλκυσθ', ὅπερ λαιμὸν ἀπεσφάξασιν.
Τόξων οὕτω χίλιον θαυμάζομεν· ὃς δὲ κατ' ἐχθρῶν
Ἥδη καὶ θάρσι' οὕτω ὅπλον ἔχει.

18.

Mus omnium epularum helluo, nec muscipulam
Curans, qui etiam ex morte lucra prædaretur,
Nerviloquam Phœbi chordam incidit. Quæ ad
verticillos citharæ
Retracta muris guttur strangulavit.
Sagittandi peritiam miramur, ut quam contra
Jam quoque citharam jaculandi peritum telum
habeat.

19.

Μὴ κλαίων τ' ἔρρῃς δόκιμ' Τηλέμβροτε φείσεσθαι.
Μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνεές.
Χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ Παιάνιος· ἐσβέσθη δὲ
Οὐδὲ τότ' ἐν πολλῷ πελάγει πελάγη.

19.

Non flens amorem videris, Telembrote, flexurus,
Nec pauca exſtincturus aqua ignem valde ſpirantem. (ſtinctus
Aurum amoris ſemper eſt Pæonius medicus; exNe tunc quidem, cum in magno generaretur pelago.

20.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος· εἰς ὃν ἅπασας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

20.

Malus vir dolium eſt pertuſum, in quem omnia
Hauriens beneficia, fruſtra effudiſti.

21.

Εἰς ἀίδαν ὀρθὴν κατέλυσας; ἦ ἔπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις; ἦ νίκυς νείσεαι ἐκ Μερόης,
Μή σέ γ' ἀνιάτῳ πάτρης ἀπὸ τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀίδαν ἄνεμος.

21.

Ad infernos rectus eſt deſcenſus: ſive ex Athenis
Properes, ſive mortuus iter facias è Meroë,
Ne te offenderat patria procul morientem.
Ubique unus eſt qui ferat in infernum ventus.

22.

Ἐρμαῖαι λιγάδες, τί πεφύγατε; πῶ τόσον ὕδωρ;
Τίς φλὸξ ἀενάους ἐσβεσεν ἀελίους;
Ἀκήρυσιν Ἀγρικόλα τετρέμμιθα· πᾶν δ' ὅσον ἡμῖν
Ἦν ποτόν, ἡ κείνου δίψαος ἔσχε κόνις.

22.

Fontales ſcaturigines, quid aufugiſtis? ubi tantũ a-
Quæ flãma ſemper fluentes exſtinxit ſolis? (quæ?
Lacrumis ob mortem Agricolæ exhauſtæ ſumus.
omne enim quantum nobis
Erat potabile, illius ſiccus tenet çinis.

Εὐ-

23.

Εὔκολ' Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἐν δὲ γάλακτι
Χαίρων καὶ δρυΐνῳ πεπλεγμένος μίλτῳ.
Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα δὲ κτίλον, ἢ πλείονα ἄρνα
Αἰτεῖ, καὶ πάντως ἓν θύ' ἑκάστοτε.
Ἀλλὰ λύκους εἴργε. τί δὲ φαίης, εἰ τὸ φυλάξον
Ὄλλυτο, εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τῶ φύλακι;

23.

Non faſtidioſus Mercutius, O paſtores, & lacte
Gaudens, & querno plectatus melle. (ovem
Sed non Hercules; unum vervecem aut pinguem
Poſcit, & omnino unam victimam eligit.
Sed lupos arcet. Quid autem prodeſt, ſi quod ſer-
Perit, ſive à lupis, ſive à cuſtode? (vatur

24.

Κοινῇ παρ' κλιτίν λήθαργικὸς ἠδὲ φρενῖτις
Κείμενοι, ἀλλήλων νόσον ἀπεσκέδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
Καὶ τὸ ἀναίδητον πάντος ἔτυπτε μέλος.
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέρῃς ἐγένοντ' ἄκος· αἷς ὁ μὲν αὐτῷ
Ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνον σκληρὸς ἔρειψε κόπος.

24.

Communi in lecto Lethargicus & Phreneticus
Jacentes, ab invicem morbum preſi garunt
Exſiliit enim è lecto ille qui audax erat ob furoriē,
Et inſenſatum Lethargicum toto verberabat
corpore. (hic quidem
Plagæ vero utriſque factæ ſunt remedium. Quibus
Evigilavit: illum vero in ſomnum conjecit mul-
tus labor.

25.

Μήτέ μι χείματι πόντος ἄγοι θρασὺς, μήδε γαλήνην
Ἀργιλὸς ἠπασάμην τὴν πολυωνυμίην,
Ἀλλὰ μεσότητος ἄριστα, ὅπη δέ γε πλεῖστοι ἀνδρῶν,
Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠπασάμην.
Τῆτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, καὶ ἐς δ' ἔχθρας ἐνίλλας,
Εἰσὶ πενιχρῆς καὶ βίοτε ζάφυροι.

Nec

Nec me hyeme pontus agat audax, neq; tranquil-
Ociosam prætulerim admodū tranquillā. (lirate
Mediocritates optimæ: ubi vero opera sūt hominū,
Et maxime mediocritatē ego sufficientē laudo.
Hanc ama, amice Lampi, malasque aversare tempe-
Sunt quædā dulces & vitæ occupationes. (states.

26.

Πᾶν τὸ περιττὸν, ἄκαιρον ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τῶ μέλλοντος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

26.

Omne nimium intempestivum; cum vetustus ser-
Quod & mellis abundantia sit fel. (mo sit,

27.

Ἦ πάρος οὐδρηισι λιαζομένη προχοῇσι
Πτωχὴ νῦν νυμφῶν μίχρι καὶ εἰς ταγύνα.
Αὐθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο ναύμασι χεῖρας
Ἀνδροφόνος, κηλὶδ' ὕδασιν ἐγκυρέων.
Ἐξ ἔ μοι κἄραϛ φύγον ἤλιον, εἰς ἕνα βάπχον,
(Εἰπόσιμι) νύμφαι μιγόμεθ', οὐκ ἐς Ἄρη.

27.

Qui prius bonæ aquæ stillavi flumine,
Inops nunc aquarum etiam usque ad guttam.
Cruentas enim meis lavit fluminibus aquas
Homicida, maculam aquis commiscens. (chum
Ex eo mihi aquæ fugerunt lucem, in unum Bac-
(Dicentes) Nymphæ miscemur, non in Martem.

28.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει ἀυτὰ πλείοσι τῶν κεκάνων.
Τὸν δὲ πολυκτήανον καὶ πολύπονόν ἐστι δίκαιον
Καλέειν, ὃς χρήσθαι τῆς ἀγαθῆς δύναϛ.
Εἰ δ' ἐπὶ σοὶ ψήφοις κατακέκριται, ἄλλον ἐπ' ἄλλω
Σπεύδειν αἰεὶ πλοῦτον ἀπεχθόμενος,
Οἷσι, ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐν σίμβλοισι
Μοχθήσῃ, ἐπέων δρεψαμένη τὸ μέλι.

28.

Dives animo, dives solus est vere,
Reliqua vero habet ipsa potiora possessionibus.

Illum

Illum vero locupletem & divitem est justum
Vocari, qui uti bonis potest.
Si quis vero in calculis tabefit, alias super alias
Coacervando semper divitias accumulans
Hic, qualis apis multiforaminibus in favis,
Laborabit, aliis colligentibus mel.

29.

Πλουτεῖς; καὶ τί τὸ λοιπόν; ἀποθνήσκων δ', μὴ σαυτῷ
Τὸν πλοῦτον σύρεις εἰς σορὸν ἑλκόμενος;
Τὸν πλοῦτον συνάγεις, δαπανῶν χρόνον. οὐ δύνασαι δὲ
Ζωῆς σωρεῦσαι μίτρα περιστέγα.

29.

Diteſcis? at quid præterea? num moriens tecum
Divitias trahis in cumulum contrahens?
Divitias colligis inſumens tempus. Non potes au-
Vitæ coacervare terminos ulteriores. (tem

30.

Ξεῖνος, τὴν πρείσβιστον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἱρὴν,
Τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
Αἰῶν' τέφρη κατέδηδοκεν. ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
Κείμαι, χαλκείην ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.

30.

Hoſpites, nobilem me civitatem, Ilium ſanctum
Quæ prius bene turritis mœnibus incluſa fuit,
Ævi cinis devoravit: ſed in Homero
Jaceo, ænearum ſepimentum habens portarum.

31.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος, φρονεῖν ὅταν σιωπᾷ,
Τὸν λόγον ὡς κρύπτων ὡς πάθος αἰσχρὸν πάνυ.

31.

Omnis ſtultus ſapientiſſimus eſt dum tacet;
Dum ſermonem occultat tanquam morbum
turpiſſimum.

32.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν μὴ παρέλθῃ·
Τὰς μικρὰς ἀνάγκας, οὐ μεγάλας κατάγει.
Καὶ σῶν τὸν ὄφριν καὶ τὸν τύραννον καταπαύσει,
Κἂν πυκνὸς χρυσῷ νάματα σοὶ παρέχῃ.

Cæ

Οὐ θρύον, ἐμπαλάχιν ἄνεμος ποτὲ, τὰς δ' μικρὰς
Ἢ δρύας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κλάγειν.

32.

Multa fortuna poteſt, lice: ſint abſurda:
Parvos attollit, magnos dejicit.
Et tuum ſupercilium & faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri rivos tibi præbeat. (maximas
Non juncum aut malvam ventus unquam, ſed
Aut quercus, aut platanū novit in terrā dejicere.

33.

Νυκλὸς ἀπερχομένης γίγνεσθα, ἢ μηδὲν ἔμαρ,
Τὸ πρωτέρᾳ βιότᾳ μηδὲν ἔχοντες ἔτι.
Ἀλλοτριωθέντες τῆς ἐχθεσινῆς διαγωγῆς,
Τὸ λοιπὸ δὲ βίᾳ σήμερον ἀνθρώπινοι.
Μὴ τοίνυν λέγε σαυτὸν ἐμοὶ πρεσβύτα φέλτερον εἶναι.
Τῶν γὰρ ἃ πλουτόντων σήμερον οὐ μετέχεις.

33.

Noſte recedente naſcimur quotidie,
Prioris vitæ nihil habentes adhuc:
Spoliati heſterno vitæ ſtatu
Et reliquum vitæ hodie incipientes.
Ne igitur dicas teipſum annorum ſenem multorū:
Illorū enim quæ abierunt hodie nō es particeps.

34.

Τῆς ὥρας ἀπόλαυε. παραμυθεῖ τοχὺ πάντα·
Ἓν θέρος ἐξ ἐρέβευς τρηχὺ ἐποίησε τέγος.

34.

Tempore perfruere. Seneſcunt celeriter omnia.
Una æſtas ex hœdo hirſutum fecit hircum.

35.

Τὸ ῥόδον ἀνθεῖ βαιὸν χρόνον· ἢν δ' περίδῃς,
Ζητῶν θύρησιν, οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

35.

Roſa ſeneſcit brevi tempore: ubi vero tranſierit,
Inquirens invenies non roſam, ſed rubum.

36.

Ἔσβεσε τὴν λύχνον μάρπτων ψυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
Ἀκνίμενος, λέξας, οὐκ ἔτι μοι βλίπτει.

Ex-

Exſtinxit lychnum morio à multis pulicibus
Morſus. &, me, inquit, non cernitis amplius.

37.

Ἡ πολιὴ κορυφαῖσι Κορυπταλὶς, ἡ πολύμυθος
Γραῦς, ὅτι ὦν Νίσσων οὐκ ἔτι φερτὸν ἰδοῦσα,
Ἠφάνισ' ἀθρήσασ' ἐλάφους πολίους, ἢ χερὶ λαιῇ
Τέσσαρας ἀριθμεῖσθαι δοκέουσα ἄρξαμένη,
Ζωὴ καὶ λοιπὸν καὶ ἀρτίπους, οἷά τε νύμφη,
Ὥς τε μὴ διστάζειν μή τι παθοῦσα Πλοῦτος.

37.

Cana in vertice Korytraris, loquax (longæva
Anus, ob quam Neſtor non amplius maxime
Quæ ſæcla videt cervo plura, quæ manu ſiniſtra
Senium numerans iterum incepit,
Vivit, & videns, & pedibus valens, tanquam virgo,
Adeo ut ambigam ne quid forte paſſus ſit Pluto.

38.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δ' οὐκ ἔστι βάπτειν,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις,
Μὴ πίνων τὸ σοῦσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλαττεῖς,
Ὥς τε σοῦσωπεῖον, καὶ χὠ σοῦσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνῃ; ὅπου δὴ φῦκος
Καὶ ψίμυθος τάξῃ ποτ' Ἑκάβην Ἑλένην.

38.

Caput tingis, ſeneſtutem autem nunquam tinges,
Nec genarum rugas explicabis.
Ne igitur faciem totam fuco efforma,
Tanquam larvam, non amplius faciem habens.
Nihil n. hoc te juvat. Quid inſanis? nunquã fucus
Et color ex Hecabà fecerit unquam Helenam.

39.

Πᾶσα γυνὴ χύλος ἐστὶν, ἔχῃ δ' ἀγαθὰς δύω ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, καὶ μίαν ἐν θανάτῳ.

39.

Omnis mulier bilis eſt, habet vero duas bonas ho-
Unam in thalamo, unam in morte. (ras.

40

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπέρνιος ὁ σοφιστὴς,
Ὡς ἔθος ἐστὶν, ἰδὼν καὶ ὀπὴ γυμνὴ μάλα, Ἄτρυ-

Ἀσφυκτ@ καὶ χλωρὸς ὁ θάρσι@ ἐξεταύθη
Ζωγρεῖτι, κεράξας, Τρῶες ἀρηίθοοι·
Καὶ μὴ πέτρου πατεμέσθαι, καὶ μίλακι ἕλκειν
Ζῆν· τότε τοῖς τοίχοις ὤμοσε λύτρα.

40.

Pictam in pariete Calpurnus miles,
Ut mos est, videns in navibus pugnam,
Morti vicinus & pallidus prostratus est, (amici,
Vivum me capite, clamans, Trojani, Martis
Et anne vulneratus esset, quæsivit, & ægre cognovit (ptionis pretia.
Se vivere. tunc ipsi parieti constituit redem-

41.

Ῥύγχ@ ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὁρῇ πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσ@, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐνύψι
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

41.

Rostrum habens tantum, Olympice, neq; ad fontē
Venias, neq; inspice prope pellucidam aquam:
Etenim tu, ut Narcissus, videns faciem manifestam
Moriaris, odio habens te usque ad mortem.

42.

Ἥλιξ Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τις, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ' ἀν' ῥίγχη· τῇ δ' ἄρυγμα, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις, ἄγκυρα· κατασπείρουσι δ' ἄροτρον·
Ἄγκιστρον ναύταις, ὀφοφάγοις κρεάγρα·
Ναυπηγοῖς, κάνδυλα· γεωργοῖς δέ, πρασόκυστρον·
Τέκτοσιν, ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι, κόραξ·
Οὗτως δύχρηστα σιδήρου Κάστωρ πεύκηκε,
Ῥῖνα φέρων πᾶσιν ἁρμόνιον ἐργασίας.

42.

Nasus Castoris est cum fodit, ligo,
Tuba vero cum flatur, in vindemia vero Falx,
In navibus Anchora, seminanti Aratrum;
Hamus nautis, coquis Furca, candis oleribus,
Navium fabris Scalprum, rusticis vero Falx ampu-
Fabris Securis, in atriis vero Rostrum.

Adeo

Adeo utilis instrumenti Castor particeps factus est,
Nasum ferens omni aptum operi.

43.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός· ἐστὶ γὰρ ἡ ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτες, μικρῆς μακρὰ χαριζόμεθα.

43.

Hermocrates nasi est: nam cum nasum dicimus
Hermocratis esse, tunc parvis magna tribuimus.

44.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος ἡ ῥῖν' ἀπομύσσειν·
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει ἡ χεὶρ μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πταίῃ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινός. πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

44.

Non potest manu Proclus nasum emungere,
Naso enim habet manum breviorem:
Neq; dicit, Iupiter, serva, quando sternutat; non enim audit (est.
Nasum sternutantem, multum enim ab aure ab-

45.

Ἀντίον ἠελίου σύσεις ῥῖνα, καὶ στόμα χάσκων,
Δείξεις τοῖς ὥραις πᾶσι παροχλεμένοις.

45.

Ante Solem constituens nasum, & os distrahens,
Demonstrabis horas omnibus prætereuntibus;

46.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀζόστομον ἐξορκιστὴς
Ἐξέβαλ', οὐχ ὅρκων, ἀλλὰ κακοσμίης δυσμί.

46.

Dæmonem multum loquens os fœdum habens
exorcista (tentia.
Ejecit, non adjurationum, sed fœditatis oris po-

47.

Τὸν λιθίνην Δία ἰχθὺς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκου,
Καὶ λίθος ὤν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

47.

Lapideum Iovē heri ægrotos visitans tetigit Mar-
Et lapis existens, & Iupiter, hodie effertur. (cus:

Δυσ-

48.

Δυσκώφῳ δίκην ἐκίνει, καὶ πολὺ μᾶλλον
Ἡ κριτὴς τῶν ἀμφὶ δύο καφότερος.
Ὧν ὁ μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
Μηνῶν πέντ' ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀληθέα.
Ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς, λέγει, εἰς τί μάχεσθε;
Μήτηρ ἐσθ' ὑμῖν; ἀμφότεροι τρέφετε.

48.

Surdaſtro ſurdaſter litem movebat, & multo magis
Erat judex his duobus ſurdior.
Quorum hic accuſans locatium ipſum debere
Pro menſibus quinque: hic vero dicit ſe noctu
moluiſſe.
Intuitus vero ipſos judex dicit, quid contenditis?
Mater eſt vobis? ambo nutrite.

49.

Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὅλον τὸν κόσμον ἐγράψεν
Εἶναι, τοῦτο δοκῶν, Ἄλκιμε, λεπτότατον.
Εἰ δὲ τότ' ἦν Διόφαντος, ἐγράψειν ἂν ἐκ Διοφάντου
Τοῦ καὶ πολὺ ἀτόμων πολύ τι λεπτοτέρου.
Ἢ τὰ μὲν ἄλλ' ἐγράψε συνιστάναι ἐξ ἀτόμων ἂν,
Ἐκ τούτου δ' αὐτάς, Ἄλκιμε, τὰς ἀτόμους.

49.

Ex atomis Epicurus totum mundum ſcripſit
Eſſe, illas cenſens, Alcime, tenuiſſimas.
Si autem tum fuiſſet Diophantus, ſcripſiſſet ex
Atomis longe tenuiore. (Diophanto.
Vel alia quidem ſcripſiſſet conſtare ex atomis,
Ex hoc vero ipſas, Alcime, atomos.

50.

Ἱππεύων μύρμηκι Μενέστρατος ὡς ἐλέφαντι,
Δύστηνος ἐξαπίνης ὑπτιος ἐξετάθη.
Ἀκτιπαθὴς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, ὦ φθόνε, φησὶν,
Οὕτως ἱππεύων ἄλλο καὶ φαύλων.

50.

Equitans in formica Meneſtratus ut Elephante,
Infelix ſtatim ſupinus proſtratus eſt.

Cal-

Calce vero percussus, ita ut esset lethale, O invi-
Sic equitans periit & Phaëthon. (dia, inquit,

51.

Τρεῖς λεπτοὶ περάλω ἐρεῖ λεπτοσωΐης ἐμφύχιλοι,
Τίς περικρεθεὶς εἴη λεπτὸτερος.
Ὧν ὁ μὲν ἐξ Ἕρμων, μεγάλων ἐπεδείξατο τέχνων,
Καὶ διὰ δαιδαλέης τρῆμα λίνον κατέχων.
Ἀμφὶς δ' ἐκ τραγλης βαίνων, ἐς ἀέρχνιον ἔζη,
Ἡ δ' ἀέρχνη ἑῷ σὺν αὐτὸν ἀπικρέμασεν.
Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βελίπομ', ἵκημαι· πνεῦμα γὰρ εἰμι μόνον.

51.

Tres tenues nuper de tenuitate contenderunt,
Quis præferretur tanquam tenui tenuior.
Quorum unus quidē Hermon magnam monstra-
Et subiit acus foramen filum tenens. (vit artē,
Demas vero à foramine transiens super aranei te-
Araneus vero nens ipsum suspendit. (lā stetit,
Sosipater vero clamavit, me coronate: ego enim
Si videor, victus sum; spiritus enim sum solum.

52.

Τέκνον ἀναιδείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης,
Εἰπὲ τί βρενθύῃ, μηδὲν ὑπισταμένη.
Ἐν μὲν γραμματικοῖς, ὁ Πλατωνικὸς· ἐν δὲ Πλάτων
Δόγματα τὶς ζητῇ, γραμματικὸς σὺ πάλιν.
Ἐξ ἑτέρου φεύγεις ἐπὶ θάτερον· οὔτε τέχνῃ
Οἶδας γραμματικῇ, οὔτε Πλατωνικὸς εἶ.
Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις, ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις·
Γδόμῳ πάντων, οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

52.

Fili impudentiæ, indoctissime, fili stultitiæ,
Dic quid superbis, cum nihil scias? (Platonis
Inter quidem Grammaticos tu Platonicus: si vero
Dogmata quis quærat, Grammaticus tu rursus.
Ab altero fugis ad alterum. Neque vero artem
Nosti Grammaticam, neque Platonicus es.
Omnia quidem novi, dicis; imperfectus vero in o-
Gustans omnes nihil habes proprium. (mnibus es.

Ex

53.

Εἴη σε χθὼν κούφη κόνις, σίκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

53.

Si tibi terra cinis levis, miserande Nearche,
Ut te facilius eruant canes.

54.

Αἰεί θηρίον ἦσθα Πολύκριτε· νῦν δὲ πιὼν οἶν,
Ἐξαπίνης ἐφάνης λυσσομανές τι κακόν.
Αἰεί μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι. οἶνος ἐλέγχει
Τὸν τρόπον· οὐκ ἐγένου νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

54.

Semper fera fuisti, Polycrite: jam vero cum bibisti
Statim factus es rabiosum aliquod malum.
Semper mihi videris malus esse. Vinum indicat
Mores. Non factus nunc es malus, sed apparuisti.

55.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπωλάλεκα, καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν εἴληφας μισθάριον, Μενέκλεις.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται,
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτας ἔξω ἀπὸ Θερμοπυλῶν.
Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδιν ἔχομεν κρίσιν· ἄγε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν κἀμὲ μνήσθητι νόμῳ χάριν. ἢ μέγα κεκράξω,
Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον.

55.

Porcellum & bovem perdidi, & unam capram,
Quorum gratia accepisti mercedem, Menecles.
Neq; mihi commune aliquid cum Othryade fuit,
Neque abduco fures à Thermopylis.
Sed contra Eutychidē habemus causam: atque adeo
Hic mihi Xerxes, & Lacedæmonii? (quid facit
Quin tu mei memento legis gratia, aut magnū cla-
Aliud dicit Menecles, aliud porcellus. (mabo,

56.

Μὴ μύρε, μὴ στεφάνους λιβάνου σπένδοντι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη.

Ζῶντί μοι εἶπε θήλεις, χλαῖναν τίφρῳ ἢ μαθύσκων,
Ἠλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

56.

Non unguentum, non coronas lapideis columnis exhibe,
Neque ignem comburas, vana est hæc impensa.
Viventi mihi, si quid voles, exhibe. Cinerem vero inebrians
Lutum facies, & non mortuus honoratur.

57.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος, ἐν διαθήκαις
Αὐτὸν τὸν ἰδίων ἐγράφε κληρονόμον.
Ψηίζων δ' ἀνέκειτο πόσου δ' ἂν σὺν δ' ἀσθενεῖς
Ἰητροῖς μισθῷ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ.
Ὡς δ' εὗρε πλείω δραχμὴν μίαν, ἢν διασωθῇ,
Λυσιτελεῖ θνήσκειν εἶπε· καὶ ἐξελάθη.
Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβολὸς πλέον· οἱ δὲ τὰ κείνου
Χρήματα κληρονόμοι ἥρπασαν ἀσμενίως.

57.

Moriens Hermocrates avarus, in testamento
Seipsum suorum bonorum scripsit hæredem.
Calculans vero jacebat quantum daret convalescens
Medicis mercedis, & quid ægrotus insumeret.
Ut vero invenit plus drachma una, si servaretur,
Satius est mori, dixit: & extensus est.
Iacebat vero nihil habens obolo plus: at vero ejus
Opes hæredes rapuerunt lubentes.

58.

Οἶδ' τὸν πώγωνα φρενῶν σωτηρίαν εἶναι,
Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλταλε, μυιοσόβιον.
Κεῖρον, ἐμοὶ πείθευ, ταχέως. ἔστιν γὰρ ὁ πώγων,
Φθειρῶν ποιητὴς, οὐχὶ φρενῶν γάρονες.

58.

Censes barbam mentis effectricem esse,
Et ob id nutris, amicissime, muscarium.
Detonde, mihi credens, cito. Hæc enim barba
Pediculorum effectrix, non sapientiæ facta est.

59.

Εἰ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν ποιεῖν,
Καὶ τράγος ὑπώγων, ὄζολός ἐστι Πλάτων.

59.

Si nutrire barbam videretur Sapientiam parere,
Hircus barbatus, bene vestitus est Plato.

60.

Ἤθελε μὲν βασιλεὺς σε βοηθὸν εἰσέτι πέμπειν
Ἄστεσι τειρομένοις δυσμενέων μερόπων,
Τιτανὲ χούσεε· σὺ δ' ἐν βιότου γαλήνῃ
Πατρίδα καὶ κλῆρον σὸν προβέβουλας ἔχειν,
Αὔξων σῶν προγόνων κλέεας ἔνδικον ἀρχομένων γὰρ
Πλοῦτον ὅπ ζυγίεις, σωφρονέων οἶδε Δίκη.

60.

Voluit quidem rex te adjutorem adhuc mittere
Urbibus vexatis indigentium virorum,
Titane auree. Tu vero in vitæ tranquilitate
Patriam & fortunam tuam maluisti tenere,
Auctaurus tuorum majorum possessionem justam.
Subditorum enim
Opes quod averseris, judicio tibi assidens scit
Iustitia.

61.

Τοῖσι μὲν οὖ προφέρουσι πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

61.

Illis qui feliciter agunt, omnis vita brevis est:
Illis autē qui male, una nox immensū tempus.

62.

Ἰχθῦας ἀγκίστρῳ πεσὼν μόνος οὗτος ἁλόντα,
Εἵλκυσε ναυηγὸς κρᾶτα λιπόθριχα.
Οἰκτείρας δὲ νίκων τὸ ἀσώματον, ἐξ ἀσεβείης
Χειρὸς ὄφιν ἀπάλαν, λιτὸν ἔχουσε πάφον·
Εὗρε δὲ κθυόωντα χρυσῆ κλέαρ. ἦ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσι πιθύσεῖς ἐκ δόλου ἐλε χάρις.

62.

Pisces hamo aliquis in litus è fetis bene facto pro-
Traxit naufragi caput crine carens, (jiciens,
Miseratus

Miseratus vero mortuum sine corpore, sine ligone ferreo
Cum manu fodiens vilem erexit tumultum.
Invenit vero reconditam auri possessionem. Sane
Viris pietatis gratia non perit. (justis

63.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνοσίοις
Ἄμμι δίδυ. τὰ δὲ λυγρὰ καὶ οὐκ εὐχομένων ἀπάνευθε.

63.

O Jupiter, bona & precantibus & non precantibus (te.
Nobis da. Mala autem etiam à precantibus averte.

64.

Δορκάδ' ἀρτιτόκοιο πιθὼν τηλυγέτειον ἔθαρ
Ἔμπλεον ἰδοῦσα πικρὸς ἔτυψεν ἔχις.
Νεβρὸς δ' ἰσμαχὴν θηλὴν ἀπίσσε, καὶ τὸ δυσαλθὲς
Τραύματος ἐξ οὐλοῦ πικρὸν ἐδέρξε γάλα.
Ἄδυν δ' ἀνελάξατο, καὶ ἀυτήκα νηλεῖ μοίρῃ
Ἤντετύρισε γαστὴρ, μαστὸς ἀφεῖλε χέειν.

64.

Capreæ, quæ nuper peperierat, nutritium uber
Cum plenum videret, amara pupugit vipera:
Hinnulus vero venenatum uber sugens traxit, & ægre curabile
Vulnere ex pernicioso grave exsuxit lac.
Moriē vero permutarunt. Et statim crudeli morte
Quod dederat venter, uber recepit beneficium.

65.

Οὔρεος ἐξ ὑψηλοῖο λαγὼς πέσεν ἐς πολὺ βένθος,
Ἐκ ποδὸς εὐγενέων μυσαὼς τρηχὺ ὀδόντα κιχώς.
Ἀλλ' οἱ δ' ὡς ἤλυξε κακὸν μόρον· ἀυτήκα γαρμὴν
Εἰλάμενος μέρφας πνοιῇσι φρένισεν.
Ἐκ πυρὸς ὡς αἰνὰς πέσεν ἰσχάδας ἢ ῥά τε δαίμων
Χηλαὶ, κὴν χέρσῳ θρέψε κύνεσι βορὴν.

65.

Monte ex alto lepus decidit quondam in profundum mare,
Effugere cupiens asperum dentem canis.

Sed ne sic quidem effugit malam mortem: statim
Marinus corripiens spiritu privavit. (enim ipsũ
Ex igne quam graviter incidit in flammam. E-
quidem te fatum (bus,
Sive in mari, sive in terra, nutrivit escam cani-

66.

Ἠείδμεν ποτὲ πάντες Ἀριστοδίκλυτον παῖδα,
Ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀποσταμένῳ·
Ἦρισε δ' εἰς ἀυτὸν ὕδωρ χθονί. τρεῖς γὰρ ὅλοντο
Νούσῳ, λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει.
Αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ὅτε σκέλος ἐν ὕδασιν,
Μιμνομένη δὲ βυθοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

66.

Censebant quondam omnes Aristodicen multa
prole nobilem,
Sexies dolorum partus onus deponentem
Contendit vero in ejus perniciem aqua cum terra:
Tres enim
Morbo, reliqui obierint in pelago.
Semper autem hæc graviter lacrumans, in cippi
quidem luscinia,
Conquerens vero in profunditatibus halcy
nis apparet.

67.

Ζεὺς, κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' Ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δαναΐς.

67.

Iupiter cygnus, taurus, Satyrus, aurum, propter
amorem
Ledes, Europes, Antiopes, Danaes.

68.

Στήλλω μητρυιῆς, μικρὸν λίθον, ἕστεφε κῆρος,
Ὡς βίον, ἠλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
Ἢ δὲ, τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκτανε παῖδα πιοῦσα,
φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ θεράποντες.

Cip-

Cippũ novercæ parvum lapidem coronavit puer,
Ut vitam, sic mutasse & mores existimans.
Hic vero sepulchro inclinatus interemit puerum cadens.
Fugite novercæ & tumulum, O privigni.

69.

Τί πῆ́ με Ϝ ἀνέμοισιν ἀλώσιμον ἧλσὲ τέκτων,
Τλώδε πίτυν τοδχεις νῆα θαλασσοτόρον;
Οὐδ' οἰωνὸν ἴδες Ϝας, ὅτι Βορέης μ' ἐδίωξεν
Ἐν χθονί; πῶς ἀνέμους φεύξομαι ἐν πελάγει;

69.

Quid me ventis captivam, stolide faber,
Hanc pinum fabricas navim pontigradam?
Neque augurium extimuisti, quod Boreas me subvertit
In terra? quomodo ventos effugiam in pelago?

70.

Πίνδαρε, μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὁμηρικὸν ὄς τ' ἀπὸ ῥώμης
Ἔσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἥτι Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε θεῦδες
Ἴβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος Ἀλκαίου, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Ἔπεισε[illegible]ης θέσμια ῥυόμενον,
Θυμολέοντ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε πάσης
Ἀρχῆς τῆς λυρικῆς καὶ πέρας ἐπάσατε.

70.

Pindare Musarum sacrum os, & vocalis Siren
Bacchylides, Sapphusque Æolides Charites,
Carmenque Anacreontis, Homericum quique flumen
Traxisti familiaribus, Stesichore, in laboribus,
Pagina Simonidæ dulcis, dulcisque suada
Ibyce, & puerorum florem decerpens,
Ensis & Alcæi, qui sanguinem sæpe tyrannorum
Libavit patriæ jura liberans,

Mol-

Molliter canentesque Alcmanis luscinias, Esiode propitii: omnis
Principium Lyricæ, & metam abstraxistis.

71.

Ὁλκὰς ὕδωρ φοφυγοῦσα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ἄλεθο πλησίαις.
Ἰσταμένῳ γὰρ πυρὸς ἐπίφλεγμα καιομένῳ δὲ
Δυσμενέων ὑδάτων συμμαχίαν ἐκάλεσ.

71.

Navis aquam effugiens turbulenti maris,
In terræ ulnis periit maternis.
Stantem enim ignis combussit: combusta vero
Inimicarum aquarum auxilium invocavit.

72.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγοδενδέα κύρπνη
Ἦλυθεν εἰς δρυμὸς ἀνθοφυῆ πίσυγγ.
Ἀιεὶ δ' ἐμμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν,
Οὐδ' ἀν' ὄρη λήθῃ πολλὸν ἀνέμαλε.
Ἕδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐρίζων
Προφθάσαι δώματα δαίμονι χεῖρ' ἐπέπειν;
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν ὄρεσιν, ἐς δέ σε, Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευς ἅπας ὄρνις ἀναφθέγεται.

72.

Psittacus humanam edens vocem, relinquens è virgis textam cavearn
Venit in silvam densam floridaalas Cnolvtium,
Semper vero meditans salutationibus Cæsarem
Neque per montem oblivionem induxit nominis. (dens
Accessit vero celeriter discens omnis avis, conten-
Quæ properare posset Deo salve dicere. (Cæsar,
Orpheus feris persuasit in montibus, de te vero.
Iam sine jussu omnis avis loquitur.

FINIS.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις

Δεσπότης καὶ κωφές.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτῷ πρόσειτο ἀπολει-
φθείς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέραξε, εἶτα τὰς
αἶγας. τῇ δὲ χειμῶνος ὑπερκρατοῦντος, καὶ σὺν ἐρίφοις
καὶ ὄνοις, ἐδοιπόρησε. οἱ δὲ κωφὲς ταῦτα ἰδόντες
διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φοβώμεθα ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐπιδώ-
σομεν ἑαυτούς· εἰ γὰρ τὴν ἐρημίαν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ
ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς μάλιστα φθύνειν καὶ φυλάτ-
τεσθαι χρή, οἵτινες δὲ τῆς οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὠὸν
αὐτῇ τίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῇ ὄρνι-
θι κελεύσας παραβάλλοι, δὶς τέξεται τὰς ἡμέρας, τοῦτο
ἐποίησεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τὰς
ἡμέρας ἔτεκεν ὡς πρώτου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τὴν πλείονων
ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσιν.

Κυνόδηκτος.

Δηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς τὸν ἰασόμενον ἐζήτει.
ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος
εἶπεν

1 φιλοφρόνως ὑπεμφαίνων. δοκιμώτατος γε 2 αἰτεῖν